தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்

இரண்டாம் பதிப்பு

தொகுப்பாசிரியர்:
ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை

சாகித்திய அக்காதெமி
புது டில்லி

Tamil Kavithaik Kalanjiyam (An Anthology of Tamil Poetry) Second edition. Compiled by R. P. Sethu Pillai. Published by Sahitya Akademi, New Delhi. First edition, 1960. Second edition, 1970. Price Rs. 9.

© சாகித்திய அக்காதெமி
முதல் பதிப்பு *1960*
இரண்டாம் பதிப்பு *1970*

Available at
SAHITYA AKADEMI
Rabindra Bhavan, New Delhi-1

Regional Office:
Calcutta - 29

Regional Office:
Madras - 6

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீ பி.எல்.எஸ். பிரஸ்
'திருமலை'
சென்னை-24

விலை: ரூ. 9

உள்ளுறை

புறப் பாட்டு	...	19
அகப் பாட்டு	...	20
பத்துப் பாட்டு	...	21
திருக்குறள்	...	23
திருவள்ளுவமாலை	...	32
நாலடியார்	...	32
பழமொழி	...	33
காவியக் கவிதை	...	36
திருநெறித் தமிழ் மாலை	...	41
தூதுப் பாட்டு	...	51
பாவைப் பாட்டு	...	54
பரணிப் பாட்டு	...	56
திருத்தொண்டர் புராணம்	...	57
கம்ப ராமாயணம்	...	60
வில்லி பாரதம் - கண்ணன் தூது	...	119
நள வெண்பா	...	127
ஆன்றோர் கவிதை	...	129
சித்தர் பாட்டு	...	133
திருவருட்பா	...	135
பிள்ளைத் தமிழ்	...	137
குறத்திப் பாட்டு	...	139
பள்ளுப் பாட்டு	...	143
சீட்டுக் கவிதை	...	150
சிலேடைப் பாட்டு	...	152
சாசனக் கவிதை	...	153
சிந்து	...	154
கிறிஸ்தவ இலக்கியம்	...	156
கையறு நிலை	...	159
நாடோடிப் பாடல்கள்	...	163

தெய்வம் மணக்கும் பாமாலை ... 165
தனிப் பாடல் ... 177
அம்மானை ... 194
பழமொழி விளக்கம் ... 195
சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா ... 197
குசேலோபாக்கியானம் ... 198
பந்தாட்டப் பாட்டு ... 200
செந்தமிழ் மாலை ... 202
பாரதியார் பாடல் ... 218
இசைத் தமிழ் மாலை ... 240
நாடகத் தமிழ் மாலை ... 278
குழந்தைக் கவிதை ... 293
தற்காலக் கவிதை ... 298
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி ... 319
ஆசிரியர் பெயர் அகராதி ... 331
குறிப்புரை ... 333

முகவுரை

முத்தமிழ் : பாரத நாட்டில் வழங்கும் பழமையான மொழிகளுள் ஒன்று தமிழ்மொழி. தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நாட்டை ஆண்டு வந்த சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் முடி வேந்தர் மூவரும் தம் தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியை நன்கு ஆதரித்தார்கள். எனினும், சிறப்பாக இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்துறைகளிலும் இம் முதுமொழியைப் பேணி வளர்த்த பெருமை பாண்டிய மன்னருக்கே உரிய தாகும்.[1] அன்னார் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நிறுவி, கலைஞரையும் கவிஞரையும் ஒருங்கு சேர்த்து, முத்தமிழையும் பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த பான்மையால் சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய பசுந்தமிழ் 'சங்கத் தமிழ்' என்று சிறப்பிக்கப்பட்டது.[2] பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை[3] முதலிய பழந்தொகை நூல்களே யன்றிப் பின்னே எழுந்த திருப்பாவை போன்ற செந்தமிழ்ப் பாடல்களும் சங்ககால நடையில் அமைந்திருத்தலால் 'சங்கத் தமிழ்' என்று கருதப்படுகின்றன.[4]

---

[1]பாண்டி நாடு

அத்தி ருத்தகு நாட்டினை அண்டர் நாடு
ஒத்தி ருக்குமென் றுரைஉரை ஒக்குமோ
எத்தி றத்தினும் ஏழுல கும்புகழ்
முத்தும் முத்தமி ழும்தந்து முற்றலால்

— கம்பராமாயணம்

[2]முழுதுணர்ந்தருள் மலயநன்முனி
மொழியு முத்தமிழும்
பழுதறும்படி புலவரேறிய
பலகை யொன்றுடையான்

— வில்லிபாரதம்

[3]பத்துப்பாட்டு : திருமுருகாற்றுப் படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப் படை, பெரும்பாணாற்றுப் படை, முல்லைப் பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் பத்துமாகும்.

எட்டுத்தொகை : நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புற நானூறு என்னும் எட்டுமாகும்.

[4]பைங்கமலத் தண்தெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன சங்கத் தமிழ் மாலை

— திருப்பாவை

நீதிக் கவிதை : இயற்றமிழ் மொழியில் நீதி நூல்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் தலைமை சான்றது திருவள்ளுவனர் இயற்றிய திருக்குறள். அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் உறுதிப் பொருள்களின் தன்மையைத் தெள்ளத் தெளிய உணர்த்துவது திருவள்ளுவர் நூல். இப்பொழுது மேலை நாட்டு மொழிகளிலும் பாரதநாட்டு மொழிகளிலும் இந்நூல் மொழிபெயர்க்கப் பட்டு நல்லறிஞர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்படுகிறது.[5] தமிழகத்தில் திருக்குறளோடு ஒத்த பெருமை உடையது நாலடியார் என்னும் நீதி நூல். இரண்டடிகளில் அமைந்த திருக்குறளையும் நான்கு அடிகளையுடைய நாலடியாரையும் தமிழ் மக்கள் அருமையாகப் போற்றினர் என்பது 'நாலும் இரண்டும் சொல்லுக் குறுதி' என்னும் பழமொழியால் அறியப்படும். 'பழமொழி நானூறு' என்னும் பெயருடைய பழைய நீதிநூல் தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய பழமொழிகளை ஈற்றடிகளில் அமைத்து நீதிநெறியை விளக்குவதாகும்.[6]

வள்ளுவர் புகழ்மாலை : திருக்குறளின் அருமை பெருமைகளைப் பாராட்டிப் பாடிய தமிழ்ப் புலவர் பலர் ஆவர். நக்கீரர் முதலாய நற்றமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்றிய சாத்துக் கவிகளிற் சிலவற்றைத் தொகுத்துத் 'திருவள்ளுவமாலை' என்று பெயரிட்டுத் தமிழகம் போற்றி வருகின்றது. இன்னும் திருக்குறளின் ஈரடிகளையும் ஈற்றடிகளாக அமைத்துத் திருவள்ளுவரது கருத்தைப் பழங்கதைகளின் வாயிலாக விளக்கும்

திருப்பாவை பாடிய ஆண்டாள் எட்டாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பர். —'ஆழ்வார்கள் கால நிலை' - மு. இராகவய்யங்கார்.

[5] There hardly exists in the literature of the world a collection of maxims in which we find so much lofty wisdom. —A. Schweitzer. **Indian Thought and its Development.**

[6] பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்ற பழந் தொகை நூலில் திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி ஆகிய மூன்றும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நாலடியார், நான் மணிக்கடிகை, இன்னு நாற்பது, இனியவை நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி, கைந்நிலை என்னும் பதினெட்டு நூல்களும் பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் உள்ளன.

வெண்பா நூல்கள் இயற்றினர் சில கவிஞர். அன்னவருள் ஒருவர் சிவஞான முனிவர். வடநூற் கடலையும் தமிழ்நூற் கடலையும் நிலைகண்டு உணர்ந்தவர் என்று பாராட்டப்படுகின்ற அம் முனிவர், 'சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா' என்னும் பெயரால் இயற்றிய நூல் இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.[7]

காப்பியக் கவிதை : செந்தமிழ் மொழியில் பெருங் காவியங்கள் பல இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி ஆகிய மூன்றும் மிகச் சிறந்தனவாகும். இறை முறை தவறிய பாண்டிய மன்னனைத் தன் கற்பின் திறத்தால் ஒறுத்த கண்ணகியின் கதையை ஒரு பெருங் காப்பியமாகச் செய்தார் இளங்கோவடிகள் என்னும் கவிஞர் கோமான். சிலப்பதிகாரம் என்று பெயர்பெற்ற அந் நூலில் முத்தமிழின் கூறுகளும் அமைந்திருத்தலால் அதனை முத்தமிழ்க் காப்பியம் என்று அறிஞர் போற்றுவர்.[8] அக் காப்பியத்தோடு கதைத் தொடர்புடையது மணிமேகலை. மாதவியின் மகளாகிய மணிமேகலை என்னும் மங்கை நல்லாள் இளமை துறந்து, நல்லறம் புரிந்த வரலாற்றை விரித்துரைப்பது இக் காவியம். சீவகன் கதையை இன்பச் சுவை ததும்பப் பாடியுள்ளார் திருத்தக்க தேவர் என்னும் சமண சமய அடிகள். மண நூல் என்ற பெயரும் அதற்குண்டு.[9]

---

[7] முதுமொழி என்பது திருக்குறளைக் குறிக்கும். கமலை வெள்ளியம்பலவாண முனிவர் 'முதுமொழி மேல் வைப்பு' என்ற நூலை இயற்றியுள்ளார். 186 வெண்பாக்களையுடைய அந் நூலிலும் முதுமொழியாகிய குறள் ஈற்றிரண்டிகளில் அமைந்துள்ளது. இந்த முறையில் இயற்றப்பட்ட நூல்கள்: தினகர வெண்பா, வடமலை வெண்பா, சிவசிவ வெண்பா, திருமலை வெண்பா, முருகேசர் முதுநெறி வெண்பா முதலியனவாகும்.

[8] பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற் குரையின் றெழுதத் துணிவதேயான் —சிலப்பதிகாரம். அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பாயிரம்.

ஒருந் தமிழொரு மூன்று முலகின் புறவகுத்துச் சேரன் றெரித்த சிலப்பதிகாரத்தில் — அடியார்க்கு நல்லார் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம்.

[9] இம் மூன்று காவியங்களோடு வளையாபதி என்னும் சமண சமய நூலையும், குண்டலகேசி என்ற பௌத்த சமய நூலையும் சேர்த்து ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்பர். பின்னவை இரண்டும் முழு வடிவத்தில் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. புறத்திரட்டு என்ற தொகை நூலில் வளையாபதிச் செய்யுள்கள் அறுபத்தாறும்,

திருநெறிக் கவிதை : ஏறத்தாழ ஆயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழ் நாட்டில் பக்தி இயக்கம் தலை யெடுத்தது. சைவம் வைணவம் என்னும் இரு சமய நெறி களும் பொது மக்களின் உள்ளங் கவர்ந்து கிளர்ந்து எழுந் தன. திருஞான சம்பந்தர் முதலிய சைவ சமய முதல்வர் களும், நம்மாழ்வார் முதலிய வைணவ சமய ஆழ்வார்களும் பண்ணூர்ந்த பாட்டிசைத்துப் பக்தி நெறியைத் தமிழகமெங் கும் பரப்புவராயினர். இவர்கள் பாடிய இனிய பாமாலை திருநெறித் தமிழ் என்று போற்றப்படுகின்றது.

பாவைப் பாட்டு : இன்னும் சைவ சமயச் சார்பாக மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகம் உள்ளத்தை உருக் கும் ஓர் உயரிய நூல். 'திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்' என்பது பழமொழி. ஈசனிடம் இன்ப அன்பு பூண்டு மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருவெம் பாவைப் பாட்டும், திருமாலிடம் ஈடுபட்டு ஆண்டாள் பாடிய திருப்பாவைப் பாட்டும் தமிழ்நாட்டில் என்றும் போற்றப்படு வனவாகும்.

சேக்கிழார் கவிதை : இத்தகைய பக்தி இயக்கத்தின் பயனாகத் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் தெள்ளிய நூல் தமிழகத்தில் எழுந்தது.[10] அன்பு நெறியில் அயராது நின்று இறைவற்குத் தொண்டாற்றிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்ற சிவனடியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறு இந் நூலில் செம்மையாக விளக்கப்படுகின்றது. சோழநாட்டு அரசாங் கத்தில் முதல் அமைச்சராக விளங்கிய சேக்கிழார் என்னும் கவிஞர் இயற்றிய இந் நூல் 'பெரிய புராணம்' என்று போற்றப் படுகின்றது. இப்புராணம் இயற்றிய புலவரைப் 'பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவன்' என்று புகழ்ந்து போற்றினர் ஒரு கவிஞர்.[11]

குண்டலகேசிச் செய்யுள்கள் பத்தொன்பதும் தொகுக்கப்பட் டுள்ளன.

[10] தேவாரத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் பாடிய 'திருத் தொண்டத் தொகை' என்னும் பதிகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தது திருத்தொண்டர் புராணம்.

[11] 'சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமி'ழில் மகாவித்துவான் மீனட்சி சுந்தரம் பிள்ளை பாடியது.

பரணிப் பாட்டு: பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை சோழ மன்னர் தமிழ் நாட்டில் பெரும் புகழும் பெற்று விளங்கினர். அம் மன்னர் நிறுவிய பேரரசு எத்திசையும் புகழ்மணக்க ஏற்றமுற்றுத் திகழ்ந்தது. அருட் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் ஒருங்கே வாய்ந்த இத் தமிழ் மன்னர் கட்டிய திருக்கோயில்கள் இன்றும் தமிழ் நாட்டின் கலைக்கோயில்களாகத் திகழ்கின்றன. இங்ஙனம் சிறந்து விளங்கிய மன்னருள் ஒருவன் குலோத்துங்க சோழன். அவன் கலிங்கநாட்டின்மேற் படையெடுத்து வெற்றி பெற்ற சிறப்பு 'கலிங்கத்துப் பரணி' என்னும் நூலில் புனைந்துரைக்கப் படுகின்றது.[12] தமிழில் பரணிப்பாட்டு இசைத்த பாவலருள் பெருமை பெற்றவர் செயங்கொண்டார் என்னும் கவிஞர்.[13] இவர் இயற்றிய 'கலிங்கத்துப் பரணி' தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறந்ததோர் இடம் பெற்று விளங்குகின்றது.[14]

கம்பன் கவிதை: இவ்வாறு தமிழகம் பல்லாற்றானும் செழுமையுற்றுத் திகழ்ந்த காலத்தில் எழுந்தது கம்ப ராமாயணம். கம்பர் இயற்றிய இப் பெருங் காவியம் வடமொழியில் வான்மீக முனிவர் எழுதிய இராமாயணத்தைத் தழுவி எழுந்ததாயினும் தமிழ்மொழியின் செம்மைக்கும், தமிழகத்தின் பண்பாட்டிற்கும் அஃது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்று புகழப்பெற்ற கவிஞன் பிறந்தமையால் தமிழ் நாடு பெருமையுற்றது என்று பாடி

---

[12]போர் முகத்தில் ஆயிரம் யானைகளை அழித்து, வெற்றி மாலை சூடிய வீரனைப் புகழ்ந்து பாடும் பாட்டு பரணி என்று பெயர் பெறும்.

[13]வெண்பாவிற் புகழேந்தி, பரணிக்கோர்
செயங்கொண்டான், விருத்த மென்னும்
ஒண்பாவிற்குயர் கம்பன், கோவையுலா
அந்தாதிக்கு ஒட்டக் கூத்தன்,
கண்பாய கலம்பகத்திற்கு இரட்டையர்கள்,
வசைபாடக் காள மேகம்,
பண்பாக உயர்சந்தம் படிக்காச
லாதொருவர் பகரொ ணாதே.

— பெருந்தொகை

[14]இப் பரணி பாடிய செயங்கொண்டார்க்குக் கவிச் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் உண்டு. மற்றொரு கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் தக்கயாகப் பரணி பாடினர்.

மகிழ்ந்தார் பாரதியார்.[15] கம்பரைக் கவியரசர் என்று அன்று முதல் இன்றளவும் அறிவறிந்த தமிழகம் போற்றிப் புகழ்கின்றது.

பாரதக் கவிதை : வடமொழியில் உள்ள இதிகாசங்களுள் ஒன்றாகிய மகா பாரதத்தைத் தமிழில் உருவாக்கிய புலவர் பலர்.[16] அவர்களுள் வில்லிபுத்தூரார் இயற்றிய பாரதமே இப்பொழுது தமிழ் மக்களிடையே பரவியுள்ளது. இன்னும் பாரதத்தில் கிளைக்கதையாக வரும் நளன் கதையை நயமார்ந்த வெண்பாக்களால் பாடினார் புகழேந்திப் புலவர்; 'நளவெண்பா' என்னும் பெயர் பெற்ற அந் நூல் 'வெண்பாவிற் புகழேந்தி' என்ற அழியாப் பெருமையை அப் புலவர்க்கு அளித்தது.

சித்தர் கவிதை : தமிழகத்தில் வாழ்ந்த சித்தரும் சான்றோரும் மக்கள்பால் வைத்த கருணையால் அறநெறியையும் அருள் நெறியையும் பல்லாற்றால் எடுத்துரைத்தார்கள். இறைவனைக் காண முயல்கின்றவர் பக்தர் என்றும், கண்டு தெளிந்தவர் சித்தர் என்றும் கருதப்படுவர்.[17] முன்னாளில் திருமூலர் முதலிய பதினெண் சித்தர்கள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. அன்னார் பாடியுள்ள பாடல்கள் பெரும்பாலும் ஓதற்கு எளியன; உணர்தற்கு அரியன.

ஆன்றோர் கவிதை : பட்டினத்தார் என்று தமிழ் நாட்டில் பாராட்டப்படும் பெரியார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஒரு செல்வச் செழுங் குடியிலே பிறந்தவர்.[18] வாணிகத்தால் பெருகி

---

[15] கல்வி சிறந்த தமிழ் நாடு—புகழ்க்
கம்பன் பிறந்த தமிழ் நாடு — பாரதியார்

[16] பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்ற புலவர் இயற்றிய 'பாரத வெண்பா' என்னும் நூலில் ஒரு பகுதியே கிடைத்துள்ளது.

[17] கலைக் களஞ்சியம் - முதல் தொகுதி: Siddhar means one who has attained Siddhi (Special psychic and supernatural powers) which has been defined to be eightfold in the science of yoga. The term has been loosely used and understood to denote a certain category of mystic poets.
— **The Poetry and the Philosophy of the Tamil Siddhars** by A. V. Subramania Aiyar.

[18] பட்டினம் என்பது கடற்கரை நகரம். முன்னாளில் பட்டினம் என்ற பொதுப் பெயர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சிறப்பு வகையில் குறிப்பதாயிற்று. பத்துப் பாட்டில் ஒன்று பட்டினப் பாலை.

வளர்ந்த வளத்தையெல்லாம் துறந்து, தூய துறவற நெறியில் நின்று, உலகில் வாழும் மக்களுக்கு இன்றியமையாத ஒழுக்க நெறிகளை எளிய தமிழில் இனிமையாகப் பாடியவர். இவரைப் போலவே தாயுமானவர் என்னும் அருட்கவிஞரும் உயர்ந்த சமய உண்மைகளை இயற்றமிழாலும் இசைத்தமிழாலும் எடுத்துரைத்தார். அவர் இயற்றிய 'பராபரக் கண்ணி' முதலிய இசைத் தமிழ்ப் பாடல்கள் கற்றார்க்கும் கல்லார்க்கும் களிப்பருளும் களிப்பாகும். சென்ற நூற்றாண்டில் சிறந்து விளங்கிய இராமலிங்க அடிகள் இயற்றிய 'திருவருட்பா' என்னும் நூல் விழுமிய உண்மைகளைப் பழகு தமிழால் அழகுற உணர்த்துவதாகும்.

நினைப்பிற்கு எட்டாத நெடுங்காலமாகச் செவ்வேளாகிய முருகனைத் தமிழகம் வழிபட்டு வருகின்றது. பொதுவாக, குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள குன்றுகளையெல்லாம் முருகன் தனக்குரிய கோவிலாகக் கொண்டான்[19] எனினும் சிறப்பு வகையில் அப் பெருமானை ஆறுபடை வீடுகளில் அமைத்து வழிபட்டனர் பழந்தமிழ் மக்கள்.[20] பத்துப் பாட்டு என்னும் பண்டைத் தொகை நூலில் முதற்பாட்டாகத் திகழ்வது முருகாற்றுப் படையே. தமிழ் நாட்டிலுள்ள படைவீடுகளில் முருகப் பெருமான் அமர்ந்து அருள் புரியும் கோலத்தைப் புலவர் தலைவராகிய நக்கீரர் இவ் வாற்றுப்படையில் அழகுறப் பாடியருளினர். அவர் சங்கத் தமிழால் ஏத்திய முருகனை அருணகிரிநாதர் என்னும் அருட்கவிஞர் சந்தத் தமிழால் புகழ்ந்து போற்றினர். இவர் இயற்றிய 'திருப்புகழ்' என்னும் நூல் 'முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழ்விக்கும்' முருகன் கருணையை இனிது விளக்குவதாகும்.[21]

குறத்திப் பாட்டு: குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள குறிச்சிகளில் வாழும் மக்கள் குறவர் எனப்படுவர். அக் குலத்தைச் சேர்ந்த குறத்தியர் குறிசொல்லும் பழக்கம் நெடுங்காலமாக

---

[19] சேயோன் மேய மைவரை யுலகம் — தொல்காப்பியம்.

[20] ஆறு படை வீடுகள்: திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்), திருவாவினன்குடி, (பழநி) திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை.

[21] அருணகிரிநாதர் கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி என்னும் நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

இந் நாட்டில் உண்டு. இவ்வகுப்பாரது பழக்க வழக்கங்களை உணர்த்தும் பாட்டு 'குறத்திப் பாட்டு' என்று பெயர் பெறும். பொதியமலையில் வாழும் குறக்குல மக்கள் வாழ்க்கையைக் குமரகுருபர அடிகள் 'மீனாட்சியம்மை குறம்' என்ற பாட்டின் வாயிலாக விளக்கிக் காட்டினார். அதற்குப் பின்னே 'குற்றாலக் குறவஞ்சி' என்னும் நாடகம் எழுந்தது. தென்றல் வந்துலாவும் திருக்குற்றால மலைக் காட்சியும், அங்குவாழும் குறத்தியர் மாட்சியும் பிறவும் இக்குறவஞ்சியில் கூறப்படுகின்றன.[22] இதுவே தமிழிலுள்ள குறவஞ்சி நாடகங்களுள் தலைசிறந்ததெனக் கருதப்படுகின்றது.[23]

பள்ளுப் பாட்டு: மருத நிலத்தில் உழவுத் தொழில் செய்யும் மக்கள் மள்ளர் என்றும் பள்ளர் என்றும் அழைக்கப்படுவர். பள்ளர் வாழ்க்கையைக் காட்டும் முறையிலமைந்த நாடகம் 'பள்ளு நாடகம்' எனப்படும். பள்ளு நாடகங்களுள் தலை சிறந்தது 'முக்கூடற்பள்ளு' என்பர். இப்பொழுது நெல்லை நாட்டில் சீவலப்பேரி என்று வழங்கும் சிற்றூரே முன்னாளில் முக்கூடல் என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது. வட நாட்டில் கங்கையும் யமுனையும் கூடுமிடம் திரிவேணி சங்கமம் என்று பெயர் பெற்றாற் போன்று பொதிய மலையில் பிறக்கும் பொருனை என்னும் தாம்பிரபரணி ஆறும், குற்றால மலையில் பிறக்கும் சிற்றாறு என்னும் சித்ரா நதியும் ஒன்று சேர்கின்ற இடத்தில் அமைந்த ஊர் முக்கூடல் என்னும் பெயர் பெற்றது.[24] முக்கூடற் பள்ளைப் பின்பற்றிப் பல பள்ளு நாடகங்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றப்பட்டுள்ளன.[25]

பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாட்டு: தமிழ்ப் பிரபந்த வகையில்

---

[22] அகவல், வெண்பா, விருத்தம் முதலிய பாக்களோடு கண்ணி, சிந்து முதலியனவும் விரவி நாடகத் தமிழாக அமைவது இந்நூல் — குற்றாலக் குறவஞ்சி, எஸ். ராஜம் வெளியீடு.

[23] தமிழிலுள்ள ஏனைய குறவஞ்சிகள்: ஸ்ரீசரபேந்திர பூபால குறவஞ்சி நாடகம், பிரகதீஸ்வரர் குறவஞ்சி நாடகம், கும்பேசர் குறவஞ்சி நாடகம் முதலியன.

[24] கோதண்டராம நதி என்று புராணக் கதையிலும் உப்போடை என்று பொதுமக்களாலும் பெயரிடப்பட்டுள்ள ஒரு சிற்றாறு முக்கூடலுக்கருகே சித்ரா நதியோடு சேர்கின்றது.

[25] குருகூர்ப் பள்ளு, கதிரைமலைப் பள்ளு, வடகரைப் பள்ளு, திருவாரூர்ப் பள்ளு, செண்பக ராமன் பள்ளு முதலியன.

பிள்ளைத் தமிழ் என்பது ஒன்று. அன்பின் முதிர்ச்சியால் பரம் பொருளைக் குழந்தையாகப் பாவித்து, அதற்குப் பல பருவங்கள் வகுத்து, ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் உரிய இறை நலங்களை இன்புற எழுதிக்காட்டுவதே பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாட்டின் போக்காகும். ஆழ்வார்கள் இயற்றிய திருப்பாசுரங்களில் பிள்ளைத் தமிழின் கூறுகள் சிலவற்றைக் காணலாம்.[26] பிற்காலத்தில் எழுந்த பிள்ளைத் தமிழ்க் கவிகளுள் குமரகுருபர அடிகள் இயற்றிய 'மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்' சாலச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது.[27] நாளடைவில் மக்களிற் சிறந்தோரையும் பாட்டுடைத் தலைவராக அமைத்துப் பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழும் காந்தி பிள்ளைத் தமிழும் இதற்குச் சான்றாகும்.

தூதுப் பாட்டு: உயர்திணைப் பொருள்களையும் அஃறிணைப் பொருள்களையும் அன்பர்பால் தூது அனுப்பும் முறையில் அமைந்த பாட்டு 'தூதுப் பாட்டு' ஆகும். கோப்பெருஞ் சோழன் என்னும் மன்னனிடம் தலையாய அன்பு வாய்ந்த பிசிராந்தையார் என்ற புலவர் ஓர் அன்னத்தை அவனிடம் தூதனுப்பும் பான்மையில் இயற்றப்பட்ட பாட்டு புறநானூற்றிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. சத்திமுற்றப் புலவர் என்பவர் தம் மனைவியிடம் நாரையைத் தூதனுப்பும் முறையிற் பாடிய பாட்டு நாடறிந்த தொன்றாகும். பரம்பொருளாகிய இறைவனை நாயகனாகவும் அவனையே நினைந்துருகும் பக்தரை நாயகியாகவும் பாவித்து ஆன்றோர் பாடியுள்ள தூதுப் பாடல்களைத் தேவாரம், திருவாய்மொழி முதலிய தெய்வப் பனுவல்களிற் காணலாம். பிற்காலத்தில் தூது பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்றாயிற்று.[28]

---

[26] பெரியாழ்வார் திருமொழியில் தாலப் பருவம், அம்புலிப் பருவம், செங்கீரைப் பருவம், சப்பாணிப் பருவம் ஆகிய பருவங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் பத்துப் பாடல்களும், பெருமாள் திருமொழியில் தாலாட்டுப் பாசுரமும் உள்ளன.

[27] பிள்ளைத் தமிழ் நூல்கள்: முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ், அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ் முதலியன.

[28] தூது: கிள்ளைவிடு தூது, பணவிடு தூது, மான்விடு தூது, தமிழ்விடு தூது முதலியன.

புரவலர் புகழ்மாலை: தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பெருநில மன்னரும் குறுநில மன்னரும் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்த பெருந்தகைமை இலக்கிய வரலாற்றிலே காணப்படும். இங்ஙனம் வரையாது பொருள் வழங்கிய நன்மக்களை வள்ளல் என்று தமிழகம் புகழ்வதாயிற்று.[29] இவர்கள் ஈத்துவக்கும் இன்பமே தம் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக்கொண்டு இரவலரின் புரவலராய் இந்நாட்டில் ஏற்றமுற்று வாழ்ந்தார்கள். பொய்யறியாப் புலவர்கள் இவ் வள்ளல்களைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் பல்லாயிரம் தமிழ் மொழியிலே உண்டு. பாரி வள்ளலைப் புகழ்ந்து பாடிய கபிலரது பாட்டும் அதிகமானை வாழ்த்திப் பாடிய ஔவையார் பாட்டும் இன்னோரன்ன பிற தமிழ்ப்பாடல்களும் தமிழ் நாட்டில் என்றும் பாராட்டப் படுவனவாகும்.

சீட்டுக் கவிதை: கொடை வள்ளல்களை நேரிற் காணும் வாய்ப்புப் பெருத புலவர்கள் ஓர் ஓலைச் சீட்டிலே தம் தகுதியையும் தமக்கு வேண்டும் பொருளையும் பாட்டாக எழுதி அனுப்புவது உண்டு. இத்தகைய பாட்டு 'சீட்டுக் கவி' என்றும், 'தீட்டுக் கவி' என்றும் பெயர் பெறும். 'கற்றறிந்த புலவர்க்குத் தற்புகழ்ச்சி தகாது' என்னும் பொது விதிக்கு விலக்காகத் 'தம்மைப் புகழ்வதும் தகும் புலவோர்க்கே' என்ற முறைபற்றித் தீட்டப்பட்டுள்ள சீட்டுக் கவிதையில் அப் புலவர்கள் ஆக்கிய நூல்களும், பெற்ற சிறப்பும் பிற குறிப்புக்களும் விளங்குவனவாகும்.

இரங்கற் கவிதை : இந்திய நாட்டில் வேற்றரசு வீற்றிருந்தபோது தமிழ்மொழி தாயிழந்த சேய்போல் தயங்கித் தவித்தது. அந் நிலையில் அம் மொழியைப் பேணி வளர்க்கத் துணிந்த பெரு மக்களுள் ஒருவர் பாண்டித்துரைத் தேவர்.[30]

[29] **கடையெழு வள்ளல்கள் :** பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்னும் எழுவர். இவர் பெருமை புறநானூற்றுப் பாடல்களால் விளங்கும்.

[30] இவர் இராமநாதபுரத்தில், வழி வழியாகத் தமிழை ஆதரித்த சேதுபதிகளின் குடியிலே தோன்றியவர்; பாலவனத்தம் சமீன்தார். அருந் தமிழ் நூல்களை ஓதியுணர்ந்தும், சொற்பொழிவின் வாயிலாக எடுத்துரைத்தும் இடையருத் தமிழ்த் தொண்டு செய்தவர். இவரைப்பற்றிய பிற செய்திகளை, மு. இராகவய்யங்கார் எழுதிய 'செந்தமிழ் வளர்த்த தேவர்கள்' என்ற நூலிற் காண்க.

மதுரையம்பதியின் பழம் பெருமையைப் புதுப்பிக்கக் கருதி அம் மாநகரில் அவர் ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவினர். தமிழ்ப் புலவர்க்கு வரிசை யறிந்து பரிசளித்து ஆதரித்தார். 'செந்தமிழ்' என்னும் திங்கள் வெளியீட்டின் வாயிலாகத் தமிழ் ஆராய்ச்சியைப் பேணி வளர்த்தார். இவ்வாறு பழங் காலத்துப் பாண்டியரைப் போல் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் தாய்மொழிக்குத் தொண்டு செய்த தேவர் இறந்த பொழுது தமிழகம் வாடி வருந்தியது. அந் நிலையில் தமிழ்க் கவிஞர்கள் பாடிய கையறம் கற்போர் உள்ளத்தைக் கரைப்பதாகும்.

முற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பரவியிருந்த சமணமும் சாக்கியமும் தமிழ் இலக்கியத்தின் வாயிலாக மக்களது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. முப்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்ருகிய சிந்தாமணி சமண சமயச் சார்பாக எழுந்தது: மணிமேகலை சாக்கிய மதச் சார்பாக இயற்றப்பட்டது. இக் காவியங்களால் அருகதேவர் பெருமையும், புத்ததேவர் சீர்மையும் இனிது விளங்குகின்றன. இக் காவியங்களேயன்றி அருகரையும் புத்தரையும் ஆன்ருேர் பலர் புகழ்ந்து பாடிய தனிப்பாடல்கள் பழைய உரைகளிலும் தொகை நூல்களிலும் காணப்படும்.[31]

இரு சமய காவியம்: சமணமும் சாக்கியமும் வளர்ச்சி குன்றித் தளர்ச்சியுற்றபோது இஸ்லாமிய மதமும் கிறிஸ்தவ மதமும் தமிழ் நாட்டிற் பரவத் தலைப்பட்டன. இச் சமயங்களின் சார்பாகவும் சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றின. தமிழ்க் காவிய மரபைத் தழுவிச் சீருப் புராணம் என்னும் பெருங் காப்பியம் இயற்றி, நபி நாயகத்தின் பெருமையை விளக்கினர் உமறுப் புலவர். கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தமிழ் நாட்டிற் பரப்பப்போந்த மேலை நாட்டு நல்லறிஞர் பலர்,

---

[31] புத்த மித்திரனர் இயற்றிய வீரசோழியம் என்ற இலக்கண நூலின் உரையில் புத்த தேவருடைய சரித்திரக் குறிப்புக்களடங்கிய பல மேற்கோட் பாடல்கள் உள்ளன. யாப்பருங்கலம் என்னும் இலக்கண நூலின் விருத்தியுரையில் சமண சமயத்தைப் பற்றிய பாடல்கள் பலவுண்டு. பெருந்தொகையில், பக்கம் 32 முதல் 58 வரை அருகரையும் புத்தரையும்பற்றிய பாடல்கள் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அரும்பணி புரிந்துள்ளனர். இத்தாலிய நாட்டிலே பிறந்து, சேசு சங்கத்திலே சேர்ந்து, தமிழ் நாட்டிற் போந்து பணியாற்றிய வீரமாமுனிவர் என்னும் வித்தகர்[32] செந்தமிழ் மொழியில் சிறந்ததொரு காவியம் செய்தார். சேசுநாதரைக் கைத்தாதையாக வளர்த்த சூசையப்பர் வரலாற்றை விரித்துரைக்கும் இக் காவியம் 'தேம்பாவணி' என்னும் பெயர் பெற்றது. இன்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருவரால் எழுதப்பெற்ற கிறிஸ்தவ சமய நூலைத் தழுவி, 'இரக்ஷணிய யாத்திரிகம்'[33] என்னும் தமிழ்க் காவியம் எழுந்தது; இயற்றமிழிலும் இசைத்தமிழிலும் பல பாடல்கள் இயற்றி நீதிநெறியையும் சமரச நெறியையும் உணர்த்தினர் வேதநாயகம் என்னும் கிறிஸ்தவக் கவிஞர்.[34]

சாசனக் கவிதை: தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் பலவகையான கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. அறம் செய விரும்பிய அரசரும் செல்வரும் தாம் நிறுவிய கட்டளைகள் என்றும் நடைபெறுமாறு நன்கொடை வழங்கிய செய்திகளைச் சொல்லும் கல்வெட்டுக்கள் பல்லாயிரம் உள்ளன. இத் தகைய சாசனங்களில் அழகிய தமிழ்க் கவிதையும் ஆங்காங் குக் காணப்படுகின்றன. சொல் நயமும் பொருள் நயமும் வாய்ந்த அப் பாடல்களைக் காணும்பொழுது தமிழகத்தில்

---

[32] பெஸ்கி (Constant Joseph Beschi) என்பது இவரது இயற்பெயர். கி.பி. 1710-ஆம் ஆண்டில் தமிழ் நாட்டில் சேசு சங்கப் பணியாற்றப் போந்தார். தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்து பல துறைகளிற் பணி செய்தார். 'சதுர் அகராதி' என்ற பெயரால் தமிழில் முதல் அகராதி இயற்றினர். தொன்னூல் விளக்கம், கொடுந்தமிழ் முதலிய இலக்கண நூல்களும், திருக்காவலூர்க் கலம்பகம், கித்தேரி அம்மானை முதலிய சிற்றிலக்கியங்களும் செய்தார். இவர் வாழ்க்கை வரலாற்றை Father Beschi: His Times and His Writings என்ற நூல் உணர்த்துகின்றது.

[33] Bunyan's Pilgrim's Progress என்ற முதல் நூலைத் தழுவி எழுந்தது. இந் நூலாசிரியர் இயற்றிய 'இரக்ஷணிய மனோகரம்' என்னும் பாமாலை திருநெறித் தமிழின் தெள்ளிய நயம் வாய்ந்து விளங்குகின்றது.

[34] நீதி நூல், சருவ சமய சமரசக் கீர்த்தனைகள், சத்திய வேதக் கீர்த்தனைகள், தேவமாதா அந்தாதி முதலியன வேதநாயகம் பிள்ளை இயற்றிய நூல்கள்.

'கல்லும் கவி சொல்லும்' என்னும் உண்மையை உணர்ந்து இன்புறுகின்றோம்.[35]

இசைக் கவிதை: முத்தமிழில் ஒன்றாகிய இசைத் தமிழ் பழங்காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிற்று. இசைத் தமிழால் இறைவனை வழிபடும் பெருமை இந் நாட்டிற்கு என்றும் உரிய தாகும். ஈசனே ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இலங்குகின்றான் என்று தேவாரம் பாடிற்று.[36] பண்ணார்ந்த பாட்டிசைக்கும் பழந்தமிழ்க் குலத்தார் பாணர் என்று பெயர் பெற்றார். இசைக் கருவிகளில் குரல் முதலிய ஏழிசையையும் வழுவின்றி இசைத்து வழித் திறம் காட்டவல்ல பெரும் பாணர் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் சிறந்து வாழ்ந்த செய்தியைச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கின்றது. பண்களால் ஆகிய பாட்டுக்கள் வரிப் பாட்டு என்றும், உருக்கள் என்றும் பெயர் பெற்றன.[37] சிலப் பதிகாரத்தில் உள்ள கானல் வரி முதலிய பாட்டுக்கள் இசைத் தமிழின் இனிமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.[38]

கீர்த்தனம்: தெய்வ மணக்கும் கவிதைகளாகிய தேவாரம், திருவாய்மொழி, திருப்புகழ் முதலிய நூல்கள் இசைப் பாட்டுக்களேயாகும். முற்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட இசைத்தமிழ் நூல்கள் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. அடியார்க்கு நல்லார் முதலிய பழைய உரையாசிரியர்கள் காலத்திலிருந்த தமிழ் இசை நூல்களும் நாளடைவில் மறைந்துவிட்டன. பிற்காலத்தில் இசையின் வாயிலாகப் பழைய காவியங்களையும், புராணங்களையும் பொதுமக்க ளிடையே பரப்பக் கருதிய இசைத்தமிழ்ப் புலவர்கள் பல கீர்த்தனங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். கம்பராமாயணம், பாரதம் முதலிய காவியங்களையும், கந்தபுராணம், பெரிய புராணம்

---

[35] சாசனப் பாடல்களிற் சிலவற்றைப் 'பெருந்தொகை' 168 முதல் 225 முடியவுள்ள பக்கங்களிற் காண்க.

[36] ஏழிசையாய், இசைப்பயனாய், இன்னமுதாய், என்னுடைய தோழனுமாய் — சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்.

[37] உருக்கள் இக் காலத்தில் உருப்படி என்று வழங்கப்பெறும்.

[38] ஆற்றுவரி, சார்த்துவரி, சாயல்வரி, நிலைவரி, முரிவரி, திணை நிலவரி, அம்மானைவரி, ஊசல்வரி, முகவரி, முகமில்வரி, வள்ளைப் பாட்டு முதலிய யாவும் இசைப்பாட்டே. வரிப்பாட்டின் இயல்பினைச் சிலப்பதிகாரக் கானல்வரி உரையிற் காண்க.

முதலிய புராணங்களையும் கீர்த்தனங்களாகப் பாடி இசைத் தமிழை வளர்த்த பெருமை இவ் இசையாளர்க்கு உரிய தாகும்.

சிந்து : சிந்து என்பது இசைப்பாட்டு வகையில் ஒன்று. முருகன் கோவிலில் காவடி எடுத்து ஆடும்பொழுது பாடும் இசைப்பாட்டு காவடிச்சிந்து என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. ஓசை நயமும் பொருள் நயமும் அழகுற அமைத்து அண்ணாமலையார் பாடிய காவடிச்சிந்து இன்றும் முருகன் கோவில்களில் முழங்கக் காணலாம்.

தெம்மாங்கு : தெம்மாங்கு என்பது தென்னாட்டில் பொது மக்கள் பாடி இன்புறும் இசைப்பாட்டு. தென்பாங்கு என்னும் சொல்லே தெம்மாங்கு என மருவிற்று என்பர். மெய்வருந்த உழைக்கும் மாந்தர் பாடிக்கொண்டே பணியாற்றுவர். ஏற்றப் பாட்டு என்பது அத்தகையது. கிணற்றினின்றும் தண்ணீரை ஏற்றத்தால் இறைத்து நிலத்தில் பாய்ச்சும் பணியாளர் பாடும் பாட்டு ஏற்றப்பாட்டாகும். இத் தகைய பாட்டின் நயமறிந்தோர் 'ஏற்றப் பாட்டிற்கு எதிர்ப் பாட்டு இல்லை' என்பர்.

பாவையர் பாட்டு : பெண்கள் விளையாடும்பொழுது பாடும் பழக்கம் இந் நாட்டில் எந்நாளும் உண்டு. பூஞ்செடிகளில் வண்ண மலர் கொய்யும்பொழுதும், வாசமலர்க் கொடியில் ஊசலாடும்பொழுதும், கும்மியடிக்கும்பொழுதும், அம்மானை யாடும்பொழுதும், பெண்கள் பாடும் பழக்கத்தை இன்றும் காணலாம். பந்து விளையாடும் பாவையர் பாடும் பாட்டைக் 'கந்துக வரி' என்று சிலப்பதிகாரம் குறிக்கின்றது. அவப்பொழுதையும் தவப் பொழுதாக்க விரும்பிய ஆன்றோர், பரம் பொருளின் திருவிளையாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு பாவையர் விளையாடுதற்கேற்ற பாடல்களை இயற்றிப் பக்தி நெறியைப் பேணியுள்ளார்கள்.[39] மணிப்பூம் பொய்கையில் நீராடும் மங்கையர் 'சீதப்புனலாடிச் சிற்றம்பலம் பாடி,

---

[39] திரு அம்மானை, திருப்பொற் சுண்ணம், திருத்தெள்ளேணம், திருப்பூவல்லி, திருத்தோள் நோக்கம், திருப்பொன்னூசல் முதலிய திருவாசகப் பாடல்கள் இந்த முறையில் அமைந்துள்ளன.

ஆதி திறம் பாடி' அகமகிழ்ந்தார்கள் என்று திருவாசகம் கூறுகின்றது.[40]

ஒப்பாரிப் பாட்டு: இன்பமும் துன்பமும் கலந்த இவ்வுலக வாழ்க்கையில் இன்பமுற்றோர் ஆனந்தக் களிப்பால் ஆடிப் பாடுவர்; துன்ப முற்றோர் அழுது கரைந்து அவலப் பாட்டிசைப்பர். இசைப் பாட்டுப் பாடினால் இன்பம் நிறையுமென்றும் துன்பம் குறையுமென்றும் அறிந்தோர் கூறுவர். தமிழ்நாட்டில் உற்றார் உறவினரை இழந்து துயருழந்த மாதர் இசைக்கும் 'ஒப்பாரிப் பாட்டு' கேட்போர் உள்ளத்தை உருக்குவதாகும்.

கூத்து: கூத்து என்பது முத்தமிழில் ஒன்று. நாடகம் என்ற பெயரும் அதற்கு உண்டு.[41] நாடக அரங்கத்தைக் கூத்தாட்டு அவை என்று குறித்துள்ளார் திருவள்ளுவர். ஆடல் புரியும் ஈசனைக் கூத்தன் என்று கூறுவதுண்டு.[42] கேள்வியால் இன்பம் தரும் இசையினும் காட்சியால் இன்பம் தரும் கூத்து சிறந்தது என்று கருதுவர் சிலர். பண்டைத் தமிழர் கண்டு மகிழ்ந்த கூத்துக்கள் பலவாகும். சேர மன்னனாகிய செங்குட்டுவன் வடநாட்டிற் போந்து கண்ணகியின் திருவுருவத்தை அமைப்பதற்கு இமயமலையிற் கல்லெடுத்து வஞ்சிமா நகர்க்குத் திரும்பியபொழுது கூத்தச் சாக்கையன் என்பவன் நடித்த கொடுகொட்டி ஆடலை நாடக அரங்கில்

---

[40] வாசப்பொடி (சுண்ணம்) இடிக்கும் இளம் பெண்கள் பாடும் பாட்டு :

ஞானக் கரும்பின் தெளியைப்பாகை
 நாடற் கரிய நலத்தைநந்தாத்
தேனைப் பழச்சுவை யாயினானைச்
 சித்தம் புகுந்து தித்திக்கவல்ல
கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
 கூத்தனை நாத்தழும் பேறவாழ்த்திப்
பானற் றடங்கண் மடந்தைநல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

— திருவாசகம்

[41] நாடகத்தால் உன் அடியார்போல் நடித்து

— திருவாசகம்

[42] கூத்தன் இவ்வானும் குவலயமும் எல்லோமும் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி — திருவாசகம்

கண்டு களிப்புற்றுன் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. அக் காவியத்தின் பழைய உரைகளில் பலவகையான கூத்துக்கள் விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.[43]

பழங்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட நாடகங்களில் ஒன்றும் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.[44] தஞ்சைக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகின்ற இராசராச நாடகம் நெடுங்காலமாக அந் நகர்த் திருவிழாக்களில் நடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இப்பொழுது அந்த நாடகமும் மறைந்துவிட்டது. இந் நாளில் நாடகத் தமிழுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் 'மனோன்மணீயம்' படித்தற்கேற்றதேயன்றி நடித்தற்கேற்ற தன்று. பழைய இலக்கியங்களிற் கண்ட செய்திகளைத் தழுவி இக் காலத்தில் சில நாடகங்கள் இயற்றப்படுகின்றன.

பாரதியார் பாட்டு: இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் மொழிக்கு ஏற்றமும் தோற்றமும் அளித்தார் கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வேற்றர சாட்சி இந் நாட்டில் வேரூன்றி நின்றது. அந் நிலை கண்டு உள்ளம் கொதித்த இந்திய நன்மக்கள் சுதந்தர இயக்கத்தை உருவாக்கினர். 'வந்தே மாதரம்' என்ற சுதந்தர கீதம் வங்க நாட்டினின்றும் எழுந்து எங்கும் பரவலாயிற்று. பாரத மக்கள் தாரக மந்திரமாகக் கொண்ட அவ் வாசகத்தின் பொருளைத் தமிழ்ப் பாட்டால் விளக்கினர் பாரதியார். 'வந்தே மாதரம் என்போம், எங்கள் மாநிலத்தாயை வணங்குதும் என்போம்' என்று கவிஞர் கூறிய விளக்கத்தை வேற்றரசு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. வந்தே மாதரம் என்று சொன்னல் வந்தது பெருந்தொல்லை. 'இம் மென்றால் சிறை வாசம்,

---

[43] அகக்கூத்து, புறக்கூத்து, வேத்தியல், பொதுவியல், வசைக் கூத்து, புகழ்க் கூத்து, வரிக்கூத்து, வரிச்சாந்திக் கூத்து, சாந்திக் கூத்து, விநோதக் கூத்து, ஆரியக் கூத்து, தமிழ்க் கூத்து, இயல்புக் கூத்து, தேசிக் கூத்து—இவை சிலப்பதிகார உரையிற் கண்ட கூத்து வகை.

[44] மறைந்துபோன நாடகத் தமிழ் நூல்கள்: அகத்தியம், பரதம், குணநூல், கூத்த நூல், சந்தம், சயந்தம், செயன்முறை, செயிற்றியம், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல், முறுவல், பூம்புலியூர் நாடகம், விளக்கத்தார் கூத்து முதலியன. 'மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்'—மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.

ஏனென்றால் வன வாசம்' என்ற கொடுங்கோலாட்சியில் குடிகள் குமைந்து வருந்தினர்.

இந்த நிலையில் பொது மக்கள் மனத்தைப் பற்றி நின்ற அச்சத்தை அகற்றி, விடுதலை உணர்ச்சியை ஊட்டும் வண்ணம் வீரப் பாட்டிசைத்தார் பாரதியார். 'உச்சிமீது வான் இடிந்து வீழுகின்ற போதினும், அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்ச மென்பதில்லையே' என்று பாடினர். பொது மக்கள் விரும்பிப் பாடும் பாப்பாப் பாட்டு, பள்ளுப் பாட்டு, கும்மிப் பாட்டு முதலிய இசைப் பாட்டுக்களின் வாயிலாகச் சுதந்தர ஆர்வத்தைப் பெருக்கினர்.

பாரத சமுதாயம் 'ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு' என் பதை நன்குணர்ந்த கவிஞர் சாதி சமய வேற்றுமைகளால் விளையும் தீமைகளை விளக்கமாகப் பாடினர்; 'நாமிருக்கும் நாடு நமது' என்றுணர்ந்து தாய்நாட்டையும் தாய்மொழியையும் போற்றுதல் வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார்; 'செந் தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே' என்று தம்மை ஈன்ற தமிழ் நாட்டைப் புகழ்ந்து பாடினர்; தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும் என்று ஆசைபற்றி அறைய லுற்ருர். தமிழ்மொழிக்கு அழியாப் பெருவாழ்வளித்த கம்பர், திருவள்ளுவர், இளங்கோவடிகள் ஆகிய கவிஞர் மூவரையும் போற்ருத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே என்பது அவர் கொள்கை. பழகு தமிழில் அவர் இசைத்த இனிய பாடல்கள் முத்தமிழுக்கும் புத்துயிர் அளித்தன. இப்பொழுது தமிழகத்தில் வாழும் கவிஞரெல்லாம் பாரதியார் காட்டிய நெறியையே கடைப்பிடித்துக் கவி பாடுகின்ருர்கள். இன்னும் நெடுங் காலம் பாரதியார் பாணியே தமிழ்க் கவிதை யுலகத்தை ஆளும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை

பாரியும் மாரியும்

‘பாரி பாரி’ என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்;
பாரி ஒருவனும் அல்லன்:
மாரியும் உண்டு,ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே.

— கபிலர்

மக்கட் பேறு

படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வர் ஆயினும், இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து, சிறுகை நீட்டி
இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழந்தும்,
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்,
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத் தாம்வாழும் நாளே.

— பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி

பிறர்க்கென வாழும் பெரியார்

உண்டால் அம்ம! இவ் வுலகம், இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும், இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே; முனிவிலர்;
துஞ்சலும் இலர்; பிறர்அஞ்சுவது அஞ்சிப்
புகழெனில் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழிஎனில்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்; அயர்விலர்;
அன்ன மாட்சி அனையர் ஆகி,
தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே.

— கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி

இனம் இனத்தோடே

பொன்னும், துகிரும், முத்தும், மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்,
இடைபடச் சேய வாயினும், தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும் காலை
ஒருவழித் தோன்றியாங்கு, என்றும் சான்றோர்
சான்றோர் பாலர் ஆப;
சாலார் சாலார் பாலர்ஆ குபவே.

— கண்ணகனார்

மானவீரன் மாட்சி

நளிஇரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி,
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக!
களிஇயல் யானைக் கரிகால் வளவ!
சென்றமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய்! நின்னினும் நல்லன் அன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புகழ் உலகம் எய்தி,
புறப்புண் நாணி வடக்கிருந் தோனே?

— வெண்ணிக் குயத்தியார்

அகப் பாட்டு

பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கவைதாம் என்செய்யும்?
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங்கு அனையளே!
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும், நீர்க்கவைதாம் என்செய்யும்?
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங்கு அனையளே!
ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும், யாழ்க்கவைதாம் என்செய்யும்?
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங்கு அனையளே.

— கலித்தொகை

திரைவிரி தருதுறையே, திருமணல் விரியிடமே,
விரைவிரி நறுமலரே, மிடைதரு பொழிலிடமே,
மருவிரி புரிகுழலே, மதிபுரை திருமுகமே,
இருகயல் இணைவிழியே, எனைஇடர் செய்தவையே.
புள்ளியல்மான் தேராழி போன வழியெல்லாம்
தெள்ளுநீர் ஓதம் சிதைத்தாய்,மற் றென்செய்கோ!
தெள்ளுநீர் ஓதம் சிதைத்தாய்,மற் றெம்மோடீங்கு
உள்ளாரோடு உள்ளாய்! உணராய்,மற் றென்செய்கோ!

— இளங்கோவடிகள் (சிலப்பதிகாரம்)

ஏனல் காவல் இவளும் அல்லள்;
மான்வழி வருகுவன் இவனும் அல்லன்;
நரந்தம் கண்ணி இவனொடு இவளிடைக்
கரந்த உள்ளமொடு கருதியது பிறிதே;
நம்முன் நாணுநர் போல, தம்முள்
மதுமறைந்து உண்டோர் மகிழ்ச்சிபோல
உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப;
சொல்லும் ஆடுப கண்ணி னானே.

— நச். உரை மேற்கோள் (தொல்காப்பியம்)

செந்தழலின் சாற்றைப் பிழிந்து, செழுஞ்சீதச்
சந்தனம்என்று ஆரோ தடவினர்—பைந்தமிழை
ஆய்கின்ற கோன்நந்தி ஆகம் தழுவாமல்
வேகின்ற பாவியேன் மெய்!

— நந்திக் கலம்பகம்

பத்துப் பாட்டு

திருமுருகாற்றுப்படை

திருப்பரங்குன்றம்

கண்போல் மலர்ந்த காமரு சுனைமலர்
அஞ்சிறை வண்டின் அரிக்கணம் ஒலிக்கும்
குன்றமர்ந்து உறைதலும் உரியன்.

திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்)

உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குயர் விழுச்சீர்
அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே.

திரு ஆவி நன்குடி (பழநி)

தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னாள்
ஆவி நன்குடி அசைதலும் உரியன்.

திரு ஏரகம் (சுவாமிமலை)

உச்சிக் கூப்பிய கையினர், தற்புகழ்ந்து
ஆறெழுத்து அடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி
விரையுறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிதுவந்து
ஏரகத்து உறைதலும் உரியன்.

குன்றுகள்

கச்சினன், கழலினன், செச்சைக் கண்ணியன்,
குழலன், கோட்டன், குறும்பல் லியத்தன்,
தகரன், மஞ்ஞையன், புகரில் சேவலம்
கொடியன், நெடியன், தொடியணி தோளன்
குன்றுதொ றாடலும் நின்றதன் பண்பே.

பழமுதிர் சோலை (அழகர் மலை)

இழுமென இழிதரும் அருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே.

— நக்கீரர்

பொருநராற்றுப் படை

முச்சக் கரமும் அளப்பதற்கு நீட்டியகால்
இச்சக் கரமே அளந்ததால்—செய்ச்செய்
அரிகான்மேல் தேன்தொடுக்கும் ஆய்புனல்நீர் நாடன்
கரிகாலன் கால்நெருப் புற்று.

மதுரைக் காஞ்சி

சொல்என்னும் பூம்போது
தோற்றி, பொருள்என்னும்
நல்லிருந் தீந்தாது
நாறுதலால்—மல்லிகையின்
வண்டார் கமழ்தாமம்
அன்றே மலையாத
தண்தாரான் கூடல்தமிழ்?

திருக்குறள்

அகர முதல எழுத்தெல்லாம்; ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

விண்இன்று பொய்ப்பின், விரிநீர் வியனுலகத்து
உள்நின்று உடற்றும் பசி.

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்; சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

'அன்றுஅறிவாம்' என்னாது அறஞ்செய்க; மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை.

அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின், இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.

தெய்வம் தொழாஅள், கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
'பெய்'எனப் பெய்யும் மழை.

'குழல்இனிது! யாழ்இனிது!' என்ப,தம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்.

என்பில் அதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பில் அதனை அறம்.

மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்; முகம்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

இனிய உளவாக, இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்து,ஒருபால்
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி.

யாகாவார் ஆயினும் நாகாக்க; காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம்; தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும்.

எளிதென இல்லிறப்பான் எய்தும்,எஞ் ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி.

ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம்; பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றும் துணையும் புகழ்.

அழுக்காறு எனஒரு பாவி, திருச்செற்றுத்
தீயுழி உய்த்து விடும்.

'அஃகாமை செல்வத்திற்கு யாது?'எனின், வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்.

ஏதிலார் குற்றம்போல் தம்குற்றம் காண்கிற்பின்,
தீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு?

சொல்லுக சொல்லில் பயனுடைய; சொல்லற்க
சொல்லில் பயனிலாச் சொல்.

தீயவை தீய பயத்தலான், தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும்.

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே, உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு.

'நல்லாறு' எனினும் கொளல்தீது; 'மேலுலகம்
இல்'எனினும் ஈதலே நன்று.

ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன் றில்.

அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை; பொருளில்லார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு.

கொல்லான், புலாலை மறுத்தானை, கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்.

வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலால், செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்.

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா, உலகம்
பழித்தது ஒழித்து விடின்.

களவினால் ஆகிய ஆக்கம், அளவிறந்து
ஆவது போலக் கெடும்.

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல, சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

தன்னைத்தான் காக்கின் சினம்காக்க; காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம்.

இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல், அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்.

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை; மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.

'நெருநல் உளன் ஒருவன்; இன்றில்லை,' என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு.

'யான், எனது' என்னும் செருக்கறுப்பான், வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்.

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை; அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும், அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க, சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்பது அறிவு.

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை; மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

இருவேறு உலகத் தியற்கை: திருவேறு;
தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு.

இயற்றலும், ஈட்டலும், காத்தலும், காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு.

கற்க, கசடற, கற்பவை; கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

விலங்கொடு மக்கள் அனையர், இலங்குநூல்
கற்றாரொடு ஏனை யவர்.

எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க; அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்.

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்; அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்.

வியவற்க எஞ்ஞான்றும் தன்னை; நயவற்க
நன்றி பயவா வினை.

இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே
கெடுக்கும் தகைமை யவர்?

நிலத்தியல்பான் நீர்திரிந்து அற்றாகும்; மாந்தர்க்கு
இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு.

ஆக்கம் கருதி, முதல்இழக்கும் செய்வினை
ஊக்கார் அறிவுடை யார்.

வினைவலியும், தன்வலியும், மாற்றான் வலியும்,
துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்.

கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து; மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து.

நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை; அடும்புனலின்
நீங்கின் அதனைப் பிற.

குணம்நாடி, குற்றமும் நாடி, அவற்றுள்
மிகைநாடி, மிக்க கொளல்.

இதனை, இதனால், இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்.

காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்; ஆக்கமும்
அன்ன நீ ரார்க்கே உள.

பொச்சாப்புக் கொல்லும் புகழை; அறிவினை
நிச்ச நிரப்புக்கொன் றாங்கு.

வான்நோக்கி வாழும் உலகெல்லாம்; மன்னவன்
கோல்நோக்கி வாழும் குடி.

அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை?

கடிதோச்சி மெல்ல எறிக, நெடிதாக்கம்
நீங்காமை வேண்டு பவர்.

கண்ணிற்கு அணிகலம் கண்ணோட்டம்; அஃதின்றேல்
புண்ணென்று உணரப் படும்.

எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில்.

ஆக்கம் அதர்வினய்ச் செல்லும், அசைவிலா
ஊக்கம் உடையான் உழை.

குடியென்னும் குன்ரு விளக்கம், மடியென்னும்
மாசூர மாய்ந்து கெடும்.

முயற்சி திருவினை ஆக்கும்; முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்.

இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை
அடுத்தூர்வது அஃதொப்பது இல்.

அறிகொன்று அறியான் எனினும் உறுதி
உழையிருந்தான் கூறல் கடன்.

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய், கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம் சொல்.

ஈன்ருள் பசிகாண்பான் ஆயினும், செய்யற்க
சான்ருேர் பழிக்கும் வினை.

சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய; அரியவாம்
சொல்லிய வண்ணம் செயல்.

முடிவும், இடையூறும், முற்றியாங் கெய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.

அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்கு
இன்றி யமையாத மூன்று.

அகலாது, அணுகாது, தீக்காய்வார் போல்க
இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.

அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்.

கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்கும், கசடறச்
சொல்தெரிதல் வல்லார் அகத்து.

பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள், அவையகத்து
அஞ்சு மவன்கற்ற நூல்.

உறுபசியும், ஓவாப் பிணியும், செறுபகையும்
சேராது இயல்வது நாடு.

மணிநீரும், மண்ணும், மலையும், அணிநிழல்
காடும் உடையது அரண்.

இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்; செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு.

கூற்றுஉடன்று மேல்வரினும், கூடி எதிர்நிற்கும்
ஆற்ற லதுவே படை.

பேராண்மை என்ப தறுகண்;ஒன்று உற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு.

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.

கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை, அடுங்காலை
உள்ளினும் உள்ளம் சுடும்.

அழிவந்த செய்யினும் அன்பறார், அன்பின்
வழிவந்த கேண்மை யவர்.

கனவினும் இன்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு.

தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கும்; ஒன்னார்
அழுதகண் ணீரும் அனைத்து.

ஓதி உணர்ந்தும், பிறர்க்குரைத்தும் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையார் இல்.

'வெண்மை எனப்படுவது யாது?' எனின், 'ஒண்மை
உடையம்யாம்!' என்னும் செருக்கு.

இன்பத்துள் இன்பம் பயக்கும், இகலென்னும்
துன்பத்துள் துன்பம் கெடின்.

அஞ்சும் அறியான், அமைவிலன், ஈகலான்
தஞ்சம் எளியன் பகைக்கு.

வில்லேர் உழவர் பகைகொளினும், கொள்ளற்க
சொல்லேர் உழவர் பகை.

வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க; அஞ்சுக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு.

எரியால் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம்; உய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்.

இல்லாளை அஞ்சுவான் அஞ்சும்,மற் றெஞ்ஞான்றும்
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

இருமனப் பெண்டிரும், கள்ளும், கவறும்
திருநீக்கப் பட்டார் தொடர்பு.

துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர், எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்.

சிறுமை பலசெய்து, சீரழிக்கும் சூதின்
வறுமை தருவதொன்று இல்.

நோய்நாடி, நோய்முதல் நாடி, அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

அடுக்கிய கோடி பெறினும், குடிப்பிறந்தார்
குன்றுவ செய்தல் இலர்.

தலையின் இழிந்த மயிரனையர், மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக் கடை.

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்; சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்,
என்ன பயத்ததோ சால்பு?

அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும், மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

நச்சப் படாதவன் செல்வம், நடுவூருள்
நச்சு மரம்பழுத் தற்று.

பிறர்பழியும் தம்பழியும் நாணுவார், நாணுக்கு
உறைபதி என்னும் உலகு.

'குடிசெய்வல்' என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்;மற் றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினும், நல்கூர்ந்தார்
சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

இரப்பாரை இல்லாயின், ஈர்ங்கண்மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின், பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்.

சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர்; கரும்புபோல்
கொல்லப் பயன்படும் கீழ்.

அணங்குகொல் ! ஆய்மயில் கொல்லோ ! கனங்குழை
மாதர்கொல் ! மாலுமென் னெஞ்சு!

கண்ணொடுகண்ணிணை நோக்கொக்கின், வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல.

கண்டுகேட்டு, உண்டுஉயிர்த்து, உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்தொடி கண்ணே உள.

காணிற் குவளை கவிழ்ந்து நிலனோக்கும்
'மாணிழை கண்ஒவ்வேம் !' என்று.

நெஞ்சத்தார் காதலவராக, வெய்துண்டல்
அஞ்சுதும் வேபாக் கறிந்து.

கடலன்ன காமம் உழந்தும், மடலேறாப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்கது இல்.

ஊரவர் கௌவை எருவாக, அன்னைசொல்
நீராக, நீளுமிந் நோய்.

செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை ; மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.

கரத்தலும் ஆற்றேன்இந் நோயை ; நோய் செய்தார்க்கு
உரைத்தலும் நாணுத் தரும்.

தெரிந்துணரா நோக்கிய உண்கண், பரிந்துணராப்
பைதல் உழப்பது எவன்?

சாயலும் நாணும் அவர்கொண்டார், கைம்மாறு
நோயும் பசலையும் தந்து.

நாங்காதல் கொண்டார் நமக்கெவன் செய்பவோ
தாங்காதல் கொள்ளாக் கடை?

நினைப்பவர் போன்று நினையார்கொல்? தும்மல்
சினைப்பது போன்று கெடும்.

நனவென ஒன்றில்லை யாயின், கனவினால்
காதலர் நீங்கலர் மன்.

காலை அரும்பி, பகலெல்லாம் போதாகி,
மாலை மலரும்இந் நோய்.

தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும்
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள்!

உள்ளத்தார் காத லவராக, உள்ளிநீ
யாருழைச் சேறியென் நெஞ்சு?

பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி அன்றோநம்
பெண்மை உடைக்கும் படை?

புலப்பேன்கொல், புல்லுவேன் கொல்லோ, கலப்பேன்கொல்
கண்ணன்ன கேளிர் வரின்?

முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல், பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன் றுண்டு.

எழுதுங்கால் கோல்காணாக் கண்ணேபோல், கொண்கன்
பழிகாணேன் கண்ட விடத்து.

'கெட்டார்க்கு நட்டார்இல்,' என்பதோ நெஞ்சே! நீ
பெட்டாங்கு அவர்பின் செலல்?

துனியும் புலவியும் இல்லாயின், காமம்
கனியும் கருக்காயும் அற்று.

வழுத்தினாள் தும்மினே னாக; அழித்தழுதாள்
'யாருள்ளித் தும்மினீர்?' என்று.

ஊடலின் தோற்றவர் வென்றார்; அதுமன்னும்
கூடலிற் காணப் படும்.

— திருவள்ளுவர்

கடுகைத் துளைத்துஏழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள். — இடைக்காடனார்

அறன்அறிந்தேம்; ஆன்றபொருள் அறிந்தேம்; இன்பின்
திறன்அறிந்தேம்; வீடு தெளிந்தேம்—மறன்எறிந்த
வாளார் நெடுமாற! வள்ளுவனார் தம்வாயால்
கேளா தனவெல்லாம் கேட்டு. — பூதனார்

ஒன்றே பொருளெனின், வேறென்ப; வேறெனின்,
அன்றென்ப ஆறு சமயத்தார்; —நன்றென
எப்பா லவரும் இயைபவே, வள்ளுவனார்
முப்பால் மொழிந்த மொழி. — கல்லாடர்]

நாலடியார்

'மற்றறிவாம் நல்வினை; யாம்இளையம்,' என்னாது
கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவாது அறஞ்செய்ம்மின்:
முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியால்
நற்காய் உதிர் தலும் உண்டு.

உண்ணான், ஒளிநிறான், ஓங்கு புகழ்செய்யான்,
துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்,—கொன்னே
வழங்கான், பொருள்காத் திருப்பானேல், அஆ!
இழந்தான்என்று எண்ணப் படும்.

உறக்கும் துணையதோர் ஆலம்வித்து ஈண்டி
இறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்கு—அறப்பயனும்
தான்சிறி தாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.

கடிப்பிடு கண்முரசம் காதத்தோர் கேட்பர்:
இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்பர்;
அடுக்கிய மூவுலகும் கேட்குமே, 'சான்றோர்
கொடுத்தார்,' எனப்படும் சொல்.

ஆவேறு உருவின ஆயினும், ஆபயந்த
பால்வேறு உருவின அல்லவாம் ;—பால்போல்
ஒருதன்மைத்து ஆகும் அறநெறி; ஆபோல்
உருவு பலகொளல் ஈங்கு.

நல்லார் எனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொளல்வேண்டும்:
நெல்லுக்கு உமியுண்டு, நீர்க்கு நுரையுண்டு,
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு.

கற்றறிந்த நாவினர் சொல்லார்தம் சோர்வஞ்சி ;
மற்றையர் ஆவார் பகர்வர்; பனையின்மேல்
வற்றிய ஓலை கலகலக்கும், எஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக்கு இல்லை ஒலி.

கற்றதூஉம் இன்றி, கணக்காயர் பாடத்தால்
பெற்றதாம் பேதைஓர் சூத்திரம்—மற்றதனை
நல்லார் இடைப்புக்கு, நாணாது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்.

பெருங்கடல் ஆடிய சென்றார், 'ஒருங்குடன்
ஓசை அவிந்தபின் ஆடுதும்', என்றற்றால்
'இற்செய் குறைவினை நீக்கி, அறவினை
மற்றறிவாம்' என்றிருப்பார் மாண்பு.

செந்நெல்லால் ஆய செழுமுளை, மற்றும்அச்
செந்நெல்லே ஆகி விளைதலால்,—அந்நெல்
வயல்நிறையக் காய்க்கும் வளவயல் ஊர!
மகனறிவு தந்தை யறிவு.

— சமணப் புலவர்கள்

பழமொழி

'உரைமுடிவு காணான், இளமையோன்,' என்ற
நரைமுது மக்கள் உவப்ப—நரைமுடித்து,
சொல்லால் முறைசெய்தான் சோழன்; குலவிச்சை
கல்லாமல் பாகம் படும்.

கற்றறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்
பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பர் ;—தெற்ற
அறைகல் அருவி அணிமலை நாட!
நிறைகுடம் நீர்தளும்பல் இல்.

முல்லைக்குத் தேரும், மயிலுக்குப் போர்வையும்
தொல்லை அளித்தாரைக் கேட்டறிதும்;—சொல்லின்
நெறிமடற் பூந்தாழை நீடுநீர்ச் சேர்ப்ப!
அறிமடமும் சான்றோர்க் கணி.

பொல்லாத சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதை,தன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும்;—நல்லாய்!
மணலுள் முழுகி மறைந்து கிடக்கும்
நுணலும்தன் வாயால் கெடும்.

முட்டின் றொருவர் உடைய பொழுதின்கண்
அட்டிற்றுத் தின்பவர் ஆயிரவர் ஆபவே:
கட்டலர்தார் மார்ப! கலியூழிக் காலத்து,
கெட்டார்க்கு நட்டாரோ இல்.

நாடறியப் பட்ட பெருஞ்செல்வர் நல்கூர்ந்து
வாடிய காலத்தும் வட்குபவோ?—வாடி
வலித்துத் திரங்கிக் கிடந்தே விடினும்
புலித்தலையை நாய்மோத்தல் இல்.

வழங்கலும் துய்த்தலும் தேற்றாதான் பெற்ற
முழங்கு முரசுடைச் செல்வம்—தழங்கருவி
வேய்முற்றி முத்துதிரும் வெற்ப! அதுவன்றோ
நாய்பெற்ற தெங்கம் பழம்?

மறுமனத்தன் அல்லாத மாநலத்த வேந்தன்
உறுமனத்த னாகிஒழுகின்—செறுமனத்தார்
பாயிரங் கூறிப் படைதொக்கால் என்செய்ப?
ஆயிரங் காக்கைக்கோர் கல்.

வைத்ததனை வைப்பென்று உணரற்க; தாமதனைத்
துய்த்து வழங்கி இருபாலும்—அத்தகத்
தக்குழி நோக்கி அறஞ்செய்யின், அஃதன்றோ
எய்ப்பினில் வைப்பென் பது?

மாய்வதன் முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை
ஆய்வின்றிச் செய்யாதார், பின்னை வழிநினைந்து
நோய்காண் பொழுதின் அறஞ்செய்வார்க் காணுமை
நாய்காணின் கற்காணு வாறு.

இரப்பவர்க்கு ஈயக் குறைபடுமென் றெண்ணி,
கரப்பவர் கண்டறியார் கொல்லோ—பரப்பில்
துறைத்தோணி நின்றுலாம் தூங்குநீர்ச் சேர்ப்ப!
இறைத்தோறும் ஊறும் கிணறு?

— முன்றுறையரையர்

காவியக் கவிதை

சிலப்பதிகாரம்

கண்ணகி

போதிலார் திருவினாள் புகழுடை வடிவென்றும்,
தீதிலா வடமீனின் திறம்இவள் திறம்என்றும்,
மாதரார் தொழுதேத்த, வயங்கிய பெருங்குணத்துக்
காதலாள், பெயர்மன்னும் கண்ணகிஎன் பாள்மன்னோ.

கோவலன்

மண்தேய்த்த புகழினான், மதிமுக மடவார்தம்
பண்தேய்த்த மொழியினார் ஆயத்துப் பாராட்டிக்
கண்டேத்தும் செவ்வேள்என்று இசைபோக்கிக் காதலால்
கொண்டேத்தும் கிழமையான், கோவலன்என் பான்மன்னோ.

கோவலன் காதலுரை

மாசறு பொன்னே ! வலம்புரி முத்தே !
காசறு விரையே ! கரும்பே ! தேனே !
அரும்பெறல் பாவாய் ! ஆருயிர் மருந்தே !
பெருங்குடி வாணிகன் பெருமட மகளே !
மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ !
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ !
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ
தாழிருங் கூந்தல் தையால், நின்னை!

கண்ணகியின் கையறு நெஞ்சம்

அஞ்செஞ் சீறடி அணிசிலம்பு ஒழிய,
... ...
... ...
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்ப,
பவள வாள்நுதல் திலகம் இழப்ப,
தவள வாள்நகை கோவலன் இழப்ப,
மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்ப,
கையறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி

கண்ணகி-கற்புத் தெய்வம்

என்னொடு போந்த இளங்கொடி நங்கைதன்
வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலள்;
கடுங்கதிர் வெம்மையில் காதலன் தனக்கு
நடுங்குதுயர் எய்தி, நாப்புலர வாடி,
தன்துயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி;
இன்துணை மகளிர்க்கு இன்றி யமையாக்
கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாம்கண் டிலமால்!
'வானம் பொய்யாது வளம்பிழைப் பறியாது
நீள்நில வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது
பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்தநாடு,' என்னும்
அத்தகு நல்லுரை அறியா யோநீ?

கோவலன் புகழுரை

என்னொடு போந்து,ஈங்கு என்துயர் களைந்த
பொன்னே! கொடியே! புனைபூங் கோதாய்!
நாணின் பாவாய்! நீணில விளக்கே!
கற்பின் கொழுந்தே! பொற்பின் செல்வீ!

கண்ணகியின் சீற்றம்

வாயி லோயே! வாயி லோயே!
அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயி லோயே!
'இணையரிச் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்,
கணவனை இழந்தாள், கடையகத் தாள்,' என்று
அறிவிப் பாயே! அறிவிப் பாயே!

வீரக்கற்பின் வெற்றி

தாழ்ந்த குடையன், தளர்ந்தசெங் கோலன்,
'பொன்செய் கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட
யானோ அரசன்? யானே கள்வன்!
மன்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல்
என்முதல் பிழைத்தது! கெடுகஎன் ஆயுள்!'என
மன்னவன் மயங்கிவீழ்ந் தனனே; தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி, குலைந்தனள் நடுங்கி,
'கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்'என்று
இணையடி தொழுதுவீழ்ந் தனளே மடமொழி.

அறக்கற்பின் திறம்

கலிக்கம் கொள்ளாள், கடுந்துயர் பொருஅள்,
'மன்னவன் செல்வுழிச் செல்க யான்!'என,
தன்னுயிர் கொண்டுஅவன் உயிர்தே டினள்போல்
பெருங்கோப் பெண்டும் ஒருங்குடன் மாய்ந்தனள்.

வாழ்த்து

தொல்லை வினையால் துயர்உழந்தாள் கண்ணின்நீர்
கொல்ல உயிர்கொடுத்த கோவேந்தன் வாழியரோ!
வாழியரோ வாழி வருபுனல்நீர் வையை
சூழும் மதுரையார் கோமான்தன் தொல்குலமே!

— இளங்கோவடிகள்

மணிமேகலை

மாரியும் மன்னுயிரும்

கோன்நிலை திரிந்திடின் கோள்நிலை திரியும்;
கோள்நிலை திரிந்திடின் மாரிவறம் கூரும்;
மாரிவறம் கூரின் மன்னுயிர் இல்லை.

உணவும் உயிரும்

மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே,
'பாரகம் அடங்கலும் பசிப்பிணி அறுக'என
ஆதிரை இட்டனள் ஆருயிர் மருந்தென்.

'மக்கள் தேவர் எனஇரு சார்க்கும்
ஒத்த முடிவின் ஓரறம் உரைக்கேன் :
பசிப்பிணி தீர்த்தல்' என்றே அவரும்
தவப்பெரு நல்லறம் சாற்றினர்.

கற்பின் பெருமை

'தெய்வம் தொழாஅள், கொழுநன் தொழுது எழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை,' என்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேருய்!

துன்பமும் இன்பமும்

பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம் ;
பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம் ;
பற்றின் வருவது முன்னது ; பின்னது
அற்ருேர் உறுவது அறிக.

பிறத்தலும் இறத்தலும்

மயக்கும் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர்; கேளாய் :
பிறந்தவர் சாதலும், இறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றது உண்மையின்.

வண்டும் மலரும்

நறுந்தாது உண்டு, நயனில் காலை
வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு.

— சீத்தலைச் சாத்தனுர்

சிந்தாமணி

பொய்கையும் பொழிலும்

தாய்தன் கையின் மெல்லத் தண்ணென் குறங்கின் எறிய
வாய்பொன் அமளித் துஞ்சும் மணியார் குழவி போலத்
தோயும் திரைகள் அலைப்ப, தோடார் கமலப் பள்ளி
மேய வகையில் துஞ்சும் வெள்ளை அன்னம் காண்மின்!

நீலத் துகிலிற் கிடந்த நிழலார் தழலம் மணிகள்
கோலச் சுடர்விட்டு உமிழ, குமரி அன்னம் குறுகி,
சால நெருங்கிப் பூத்த தடந்தா மரைப்பூ என்ன
ஆலிச் சுடர்கள் கௌவி, அழுங்கும் வண்ணம் காண்மின்!

கோல நெடுங்கண் மகளிர் கூந்தல் பரப்பி இருப்ப,
பீலி மஞ்ஞை நோக்கி, பேடை மயில்என்று எண்ணி,
ஆலிச் சென்று புல்லி, அண்மை கண்டு நாணி,
சோலை நோக்கி நடக்கும் தோகை வண்ணம் காண்மின்!

மின்ஒப் புடைய பைம்பூண் நீருள் வீழக் காணாள்,
'அன்னப் பெடையே! தொழுதேன், அன்னை கொடியள் கண்டாய்!
என்னை அடிமை வேண்டின் நாடித் தா,' என்று இறைஞ்சி,
பொன்னம் கொம்பின் நின்றாள் பொலிவின் வண்ணம் காண்மின்!

தீம்பாற் பசியின் இருந்த செவ்வாய்ச் சிறுபைங் கிளி, தன்
ஓம்பு தாய்நீர் குடைய, ஒழிக்கும் வண்ணம் நாடி,
'பாம்பால்!' என்ன, வெருவிப் பைம்பொன் தோடு கழல,
காம்பேர் தோளி நடுங்கி, கரைசேர் பவளைக் காண்மின்!

— திருத்தக்க தேவர்

திருநெறித் தமிழ் மாலை

தேவாரம்

செல்வநெடு மாடம் சென்று,சே ணோங்கிச்
செல்வம்மதி தோயச் செல்வம்உயர் கின்ற
செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பல மேய
செல்வன்கழ லேத்தும் செல்வஞ்செல் வம்மே.

சிறையாரு மடக்கிளியே !
இங்கேவா; தேனொடுபால்
முறையாலே உணத்தருவன் ;
மொய்பவளத் தொடுதரளம்
துறையாரும் கடல்தோணி
புரத்தீசன், துளங்கும்இளம்
பிறையாளன் திருநாமம்
எனக்கொருகால் பேசாயே!

புலனைந்தும் பொறிகலங்கி, நெறிமயங்கி,
அறிவழிந்திட்டு, ஐம்மே லுந்தி,
அலமந்த போதாக 'அஞ்சேல் !' என்று
அருள்செய்வான் அமரும் கோயில்,
வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட,
முழவதிர, மழையென் றஞ்சி,
சிலமந்தி அலமந்து, மரமேறி
முகில்பார்க்கும் திருவை யாறே.

மங்கையர்க் கரசி, வளவர்கோன் பாவை,
வரிவளைக் கைம்மட மானி,
பங்கயச் செல்வி, பாண்டிமா தேவி,
பணிசெய்து நாடொறும் பரவ,
பொங்குஅழ லுருவன்,பூதநா யகன்,நால்
வேதமும் பொருள்களும் அருளி,
அங்கயற் கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த
ஆலவாய் ஆவதும் இதுவே.

நீலமா மணிநிறத் தரக்கனை இருபது கரத்தொடொல்க
வாலினற் கட்டிய வாலியார் வழிபட மன்னுகோயில்,
ஏலமோ டிலையில வங்கமே இஞ்சியே மஞ்சளுந்தி
ஆலியா வருபுனல் வடகரை அடைகுரங் காடுதுறையே.

— திருஞானசம்பந்தர்

கண்காள் ! காண்மின்களோ—கடல்
நஞ்சுண்ட கண்டன் தன்னை
எண்டோள் வீசிநின் றுடும்பி ரான்தன்னைக்
கண்காள் ! காண்மின்களோ.

நெஞ்சே! நீநினையாய்—நிமிர்
புன்சடை நின்மலனை
மஞ்சா டும்மலை மங்கைம ணளனை
நெஞ்சே! நீநினையாய்.

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா!
உன்னடி, என்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரந்தர
வேண்டும்;இவ் வையகத்தே
தொழுவார்க் கிரங்கி இருந்தருள்
செய்பா திரிப்புலியூர்ச்
செழுநீர்ப் புனற்கங்கை செஞ்சடை
மேல்வைத்த தீவண்ணனே!

வானம் துளங்கிலென், மண்கம்பம்
ஆகிலென், மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடு
மாறிலென், தண்கடலும்
மீனம் படிலென், விரிசுடர்
வீழிலென், வேலை நஞ்சுண்டு
ஊனமொன் றில்லா ஒருவனுக்கு
ஆட்பட்ட உத்தமர்க்கே?

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்;
மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்;
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்;
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி யானாள்;
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்;
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசா ரத்தை;
தன்னை மறந்தாள் தன் நாமம் கெட்டாள்;
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே.

— திருநாவுக்கரசர்

திங்கள் தங்கு சடையின்மேலோர்
திரைகள்வந்து புரளவீசும்
கங்கையாளேல் வாய்திறவாள்;
கணபதியேல் வயிறுதாரி;
அங்கைவேலோன் குமரன்பிள்ளை;
தேவியார்கோல் தட்டியாளார்;
உங்களுக்குஆட் செய்யமாட்டோம்
ஓணகாந்தன் தளியுளீரே!

மிடுக்கி லாதானை 'வீம னேவிறல்
விசய னேவில்லுக் கிவன்,' என்று
கொடுக்கி லாதானைப் 'பாரி யே'என்று
கூறி னும்கொடுப் பாரிலை;
பொடிக்கொள் மேனியெம் புண்ணி யன்புக
லூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்!
அடுக்கு மேல்அம ருலக மாள்வதற்கு
யாதும் ஐயுற வில்லையே.

அறிவி னால்மிக்க அறுவகைச் சமயம்
அவ்வவர்க் கங்கே யாரருள் புரிந்து,
எறியும் மாகடல் இலங்கையர் கோனைத்
துலங்க மால்வரைக் கீழடர்த் திட்டு,
குறிகொள் பாடலின் இன்னிசை கேட்டு,
கோல வாளொடு நாளது கொடுத்த
செறிவு கண்டுநின் திருவடி அடைந்தேன்,
செழும்பொ ழில்திருப் புன்கூர் உளானே!

பண்ணிடைத் தமிழ்ஒப்பாய்!
பழத்தினில் சுவைஒப்பாய்!
கண்ணிடை மணிஒப்பாய்!
கடுவிருட் சுடர்ஒப்பாய்!
மண்ணிடை யடியார்கள்
மனத்திடர் வாராமே
விண்ணிடைக் குருகாவூர்
வெள்ளடை நீயன்றே!

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்;
பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்;
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்;
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்;
முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு அடியேன்;
முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்;
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்த அடியார்க்கும் அடியேன்;
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

— சுந்தரர்

திருவாசகம்

சிரிப்பார்; களிப்பார்; தேனிப்பார்;
திரண்டு திரண்டுஉன் திருவார்த்தை
விரிப்பார்; கேட்பார்; மெச்சுவார்;
வெவ்வேறு இருந்துன் திருநாமம்
தரிப்பார்; 'பொன்னம் பலத்தாடும்
தலைவா!' என்பார்; அவர்முன்னே
நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனோ?
நம்பி! இனித்தான் நல்காயே!

தந்ததுஉன் தன்னை ; கொண்டதுஎன் தன்னை ;
சங்கரா ! ஆர்கொலோ சதுரர் ?
அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் !
யாதுநீ பெற்றதொன்று என்பால் ?
சிந்தையே கோயில் கொண்டஎம் பெருமான் !
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே !
எந்தையே ! ஈசா ! உடலிடம் கொண்டாய் !
யானிதற்கு இலனோர்கைம் மாறே.

புற்று மாய்,மர மாய்,புனல் காலே
உண்டி யாய், அண்ட வாணரும்பிறரும்
வற்றி யாரும்நின் மலரடி காணு
மன்ன! என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
பற்றி னாய்;பதை யேன்;மன முருகேன் ;
பரிகி லேன்;பரி யாவுடல் தன்னைச்
செற்றி லேன்இன்னும் திரிதரு கின்றேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே !

அம்மையே ! அப்பா ! ஒப்பிலா மணியே !
அன்பினில் விளைந்தஆ ரமுதே!
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே ! சிவபெரு மானே !
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் !
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே ?

விண்ணாளும் தேவர்க்கும் மேலாய வேதியனை,
மண்ணாளும் மன்னவர்க்கும் மாண்பாகி நின்றானை,
தண்ணார் தமிழளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானை,
பெண்ணாளும் பாகனை, பேணு பெருந்துறையில்
கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட
அண்ணா மலையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய் !

— மாணிக்க வாசகர்

சொற்கோவும், தோணிபுரத்
தோன்றலும்,எம் சுந்தரரும்,
சிற்கோல வாதவூர்த்
தேசிகனும்—முற்கோலி
வந்திலரேல், நீறெங்கே?
மாமறைநூல் தானெங்கே?
எந்தைபிரான் ஐந்தெழுத்தெங் கே?

— [தனிப்பாடல்]

நாலாயிரம்

திருக்கண்டேன்! பொன்மேனி கண்டேன்! திகழும்
அருக்கன் அணிநிறமும் கண்டேன்!—செருக்கிளரும்
பொன்னாழி கண்டேன்! புரிசங்கம் கைக்கண்டேன்!
என்னாழி வண்ணன்பால் இன்று.

— பேயாழ்வார்

அன்பே தகளியா, ஆர்வமே நெய்யாக,
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா—நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்!

—பூதத்தாழ்வார்

அடியோ மோடும்நின் னோடும் பிரிவின்றி
ஆயிரம் பல்லாண்டு!
வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற
மங்கையும் பல்லாண்டு!
வடிவார் சோதிவ லத்துறை யும்சுடர்
ஆழியும் பல்லாண்டு!
படைபோர் புக்குமு ழங்கும்அப் பாஞ்ச
சன்னியமும் பல்லாண்டே!

— பெரியாழ்வார்

வாரணம் ஆயிரம் சூழவ லஞ்செய்து
நாரண நம்பிந டக்கின்ற னென்றெதிர்
பூரண பொற்குடம் வைத்துப்பு ரமெங்கும்
தோரணம் நாட்டக்க னாக்கண்டேன் தோழீ! நான்.

நாளைவ துவைம ணமென்று நாளிட்டு,
பாளைக்க முகுப ரிசுடைப் பந்தற்கீழ்
கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பானோர்
காளைபு குதக்க ணக்கண்டேன் தோழீ! நான்.

மத்தளம் கொட்ட,வ ரிசங்கம் நின்றூத,
முத்துடைத் தாமம்நி ரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்,
மைத்துனன் நம்பிம துசூதன் வந்துஎன்னைக்
கைத்தலம் பற்றக்க ணக்கண்டேன் தோழீ! நான்.

— ஆண்டாள்

மன்னுபுகழ்க் கௌசலைதன்
மணிவயிறு வாய்த்தவனே!
தென்னிலங்கைக் கோன்முடிகள்
சிந்துவித்தாய்! செம்பொன்சேர்
கன்னிநன்மா மதிள்புடைசூழ்
கணபுரத்துஎன் கருமணியே!
என்னுடைய இன்னமுதே!
இராகவனே! தாலேலோ!

ஆனாத செல்வத்து அரம்பையர்கள் தற்சூழ
வானாளும் செல்வமும், மண்ணரசும், யான்வேண்டேன்;
தேனார்பூஞ் சோலைத் திருவேங் கடச்சுனையில்
மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேன் ஆவேனே.

வாளால்அ றுத்துச்சு டினும்,ம ருத்துவன்பால்
மாளாத காதல்நோ யாளன்போல், மாயத்தால்
மீளாத்து யர்தரினும், வித்துவக்கோட் டம்மா! நீ
ஆளாஉ னதருளே பார்ப்பன்அ டியேனே.

— குலசேகராழ்வார்

'பச்சைமா மலைபோல் மேனி,
பவளவாய், கமலச் செங்கண்
அச்சுதா! அமரர் ஏறே!
ஆயர் தம் கொழுந்தே!' என்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய்
இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும், வேண்டேன்
அரங்கமா நகரு ளானே!

குடதிசை முடியை வைத்து,
குணதிசை பாதம் நீட்டி,
வடதிசை பின்பு காட்டி,
தென்திசை இலங்கை நோக்கி
கடல்நிறக் கடவுள் எந்தை
அரவணைத் துயிலு மாகண்டு
உடல்எனக்கு உருகு மாலோ!
என்செய்கேன்? உலகத்தீரே!

— தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

அமலன் ஆதிபி ரான்,அடி
யார்க்குஎன்னை ஆட்படுத்த
விமலன், விண்ணவர் கோன்,விரை
யார்பொழில் வேங்கடவன்,
நிமலன், நின்மலன், நீதிவானவன்,
நீள்மதிள் அரங்கத்தம் மான்,திருக்
கமல பாதம்வந்து என்கண்ணி
னுள்ளன ஒக்கின்றதே.

— திருப்பாணாழ்வார்

சொல்லாய் பைங்கிளியே!—சுடர்
ஆழி வலன்உயர்த்த
மல்லார் தோள்வட வேங்கட வன்வரச்
சொல்லாய் பைங்கிளியே!

கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய் ! — கரு
  மாமுகில் போல்நிறத்தன்,
உரையார் தொல்புகழ் உத்தம னவரக்
கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய் !

கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி ! — குட
  மாடிஉ லகளந்த
மட்டார் பூங்குழல் மாதவ னவரக்
கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி !

— திருமங்கையாழ்வார்

உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் எவன்அவன்,
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் எவனவன்,
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி எவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழுஎன் மனனே !

முடிச்சோதி யாய்உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ ?
அடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ ?
படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனுய் நின்பைம்பொன்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ ? திருமாலே ! கட்டுரையே.

வம்மின் புலவீர் ! நும்மெய்
    வருத்திக் கைசெய்து உய்ம்மினோ !
இம்மன் னுலகில் செல்வர்
    இப்போ தில்லை, நோக்கினோம் ;
நும்இன் கவிகொண்டு நும்நும்
    இட்ட தெய்வம் ஏத்தினல்
செம்மின் சுடர்முடி
    என்திரு மாலுக்குச் சேருமே.

— நம்மாழ்வார்

திருமந்திரம்

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் ;
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார் ;
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.

படமாடக் கோயில் பகவற்கொன்று ஈயின்,
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கங் காகா ;
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொன்று ஈயின்,
படமாடக் கோயில் பகவற்க தாமே.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை ;
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை ;
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம் ;
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே.

ஆசை யறுமின்கள் ; ஆசை யறுமின்கள் ;
ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள் ;
ஆசை படப்பட, ஆய்வருந் துன்பங்கள் ;
ஆசை விடவிட, ஆனந்த மாமே.

பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு ;
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன ;
மேய்ப்பாரும் உண்டாய், வெறியும் அடங்கினால்,
பார்ப்பான் பசுஐந்தும் பாலாச் சொரியுமே !

— திருமூலர்

தூதுப் பாட்டு

அன்னச் சேவல்! அன்னச் சேவல்!

....

....

குமரியம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி,
வடமலைப் பெயர்குவை யாயின், இடையது
சோழநன் ஞட்டுப் படினே, கோழி
உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை அசைஇ,
வாயில் விடாது, கோயில் புக்கு,எம்
பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க, 'இரும்பிசிர்
ஆந்தை அடியுறை' எனினே, மாண்டநின்
இன்புறு பேடை அணியத்தன்
நன்புறு நன்கலம் நல்குவன் நினக்கே.

— புறநானூறு

வண்டரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்தி, பெடையினெடும்
ஒண்டரங்க இசைபாடும் அளியரசே! ஒளிமதியத்
துண்டரங்கப் பூண்மார்பர், திருத்தோணி புரத்துறையும்
பண்டரங்கர்க்கு என்னிலைமை பரிந்தொருகால் பகராயே.

பால்நாறு மலர்ச்சூதப் பல்லவங்கள் அவைகோதி,
ஏனோர்க்கும் இனிதாக மொழியும்எழில் இளங்குயிலே!
தேனரும் பொழில்புடைசூழ் திருத்தோணி புரத்தமரர்
கோனரை என்னிடத்தே வரஒருகால் கூவாயே!

கானருகும், வயலருகும்,
கழியருகும், கடலருகும்,
மீனிரிய வருபுனலில்
இரைதேர்வெண் மடநாராய்!
தேனமர்தார்ச் சிறுத்தொண்டன்
செங்காட்டங் குடிமேய
வானமரும் சடையார்க்குஎன்
வருத்தம்சென்று உரையாயே.

கண்டகங்காள்! முண்டகங்காள்!
கைதைகாள்! நெய்தல்காள்!
பண்டரங்க வேடத்தான்,
பாட்டோவாப் பழனத்தான்,
வண்டுலாம் தடமூழ்கி,
மற்றவனென் தளிர்வண்ணம்
கொண்டநாள் தானறிவான்
குறிக்கொள்ளா தொழிவானே?

பறக்கும்எம் கிள்ளைகாள்!
பாடும்எம் பூவைகாள்!
அறக்கண்என் னத்தகும்
அடிகள்ஆ ரூரரை
மறக்ககில் லாமையும்
வளைகள்நில் லாமையும்,
உறக்கமில் லாமையும்
உணர்த்தவல் லீர்களே!

— தேவாரம்

மதயானை போல்எழுந்த மாமுகில்காள்!
வேங்கடத்தைப்
பதியாக வாழ்வீர்காள்! பாம்பணையான்
வார்த்தைஎன்னே!
கதியென்றும் தானாவான் கருதாதுஓர்
பெண்கொடியை
வதைசெய்தான் என்னும்சொல் வையகத்தார்
மதியாரே.

— நாச்சியார் திருமொழி

ஓடிவந்து என்குழல்மேல் ஒளி மாமலர் ஊதீரோ,
கூடிய வண்டினங்காள்! குரு நாடுடை ஐவர்கட்காய்
ஆடிய மாநெடுந்தேர்ப் படை நீறெழச் செற்றபிரான்
சூடிய தண்துளவ முண்ட தூமது வாய்கள்கொண்டே?

விதியினால் பெடைமணக்கும்
மென்னடைய அன்னங்காள் !
மதியினால், குறள்மாணாய்
உலகிரந்த கள்வற்கு
" 'மதியிலேன் வல்வினையே
மாளாதோ?' என்றுஒருத்தி
மதியெல்லாம் உள்கலங்கி
மயங்குமால்," என்னீரே.

— திருவாய்மொழி

நாராய் ! நாராய் ! செங்கால் நாராய் !
பனம்படு பனையின் கிழங்குபிளந் தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய் !
நீயும், நின் பெடையும்,
தென்திசைக் குமரி யாடி வடதிசைக்
காவிரி யாட ஏகுவி ராயின்,
சத்திமுற் றத்து வாவியிற் சென்று,
நனைசுவர்க் கூரைக் கனைகுரற் பல்லி,
வரவுபார்த் திருக்கும் மனைவியைக் கண்டு,'எம்
கோமான் வழுதி கூடல் மன்றத்து
ஆடை யின்றி, வாடையின் மெலிந்து,
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலுறத் தழீஇ,
அலகுதிறந் தன்ன பல்லின ளாகிப்
பேழைசெய் பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழை யாளனைக் கண்டனம்,' எனுமே.

— தனிப்பாடல்

திருவெம்பாவை

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே !
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே !
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீரடியோம்,
உன்னடியார் தாள்பணிவோம்; ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்;
அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார்; அவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம் ;
இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம்,ஏலோர் எம்பாவாய் !

காதார் குழையாட, பைம்பூண் கலனாட,
கோதை குழலாட, வண்டின் குழாமாட,
சீதப் புனலாடி, சிற்றம் பலம்பாடி,
வேதப் பொருள்பாடி, அப்பொருளா மாபாடி,
சோதி திறம்பாடி, சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி,
ஆதி திறம்பாடி, அந்தமா மாபாடி,
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய் !

— மாணிக்கவாசகர்

திருப்பாவை

மாயனை, மன்னு வடமதுரை மைந்தனை,
தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை,
ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கை,
தாயைக் குடல்விளக்கம் செய்ததா மோதரனை,
தூயோமாய் வந்துநாம் தூமலர்தூ வித்தொழுது,
வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்திக்க,
போய பிழையும், புகுதருவான் நின்றனவும்,
தீயினில் தூசாகும் ; செப்பேலோர் எம்பாவாய் !

'அன்றுஇவ் வுலகம் அளந்தாய்! அடிபோற்றி!
சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்ருய்! திறல்போற்றி!
பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய்! புகழ்போற்றி!
கன்று குணிலா எறிந்தாய்! கழல்போற்றி!
குன்று குடையா எடுத்தாய்! குணம்போற்றி!
வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி!'
என்றென்றுஉன் சேவகமே ஏத்திப் பறைகொள்வான்
இன்றுயாம் வந்தோம்; இரங்கேலோர் எம்பாவாய்!

சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்து,உன்னைச் சேவித்து,உன்
பொற்ரு மரைஅடியே போற்றும் பொருள்கேளாய்:
பெற்றம்மேய்த் துண்ணும் குலத்தில் பிறந்து,நீ
குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது,
இற்றைப் பறைகொள்வான் அன்றுகாண் கோவிந்தா!
எற்றைக்கும், ஏழேழ் பிறவிக்கும், உன் தன்னோடு
உற்ருேமே யாவோம்; உனக்கேநாம் ஆட்செய்வோம்;
மற்றைநம் காமங்கள் மாற்றேலோர் எம்பாவாய்!

— ஆண்டாள்

பூவிரி மதுகரம் நுகரவும்,
பொருகயல் இருகரை புரளவும்,
காவிரி எனவரு மடநலீர்!
கனகநெ டுங்கடை திறமினோ!

இலங்கை எறிந்த கருணா கரன்தன்
இகல்வெஞ் சிலையின் வலிகேட்பீர்!
கலிங்கம் எறிந்த கருணா கரன்தன்
களப்போர் பாடத் திறமினோ!

பேணும் கொழுநர் பிழைகளெலாம்
பிரிந்த பொழுது நினைந்து,அவரைக்
காணும் பொழுது மறந்திருப்பீர்!
கனப்பொன் கபாடம் திறமினோ!

'வருவார் கொழுநர்' எனத்திறந்தும்,
'வாரார் கொழுநர்' எனஅடைத்தும்,
திருகும் குடுமி விடியளவும்
தேயும் கபாடம் திறமினோ!

செக்கச் சிவந்த கழுநீரும்,
செகத்தில் இளைஞர் ஆருயிரும்,
ஒக்கச் செருகும் குழல்மடவீர்!
உம்பொன் கபாடம் திறமினோ!

கடற்கலிங்கம் எறிந்து, சயத் தம்பம் நாட்டி,
கடகரியும் குவிதனமும் கவர்ந்து, தெய்வச்
சுடர்ப்படைவாள் அபயனடி அருளி னோடும்
சூடினன் வண்டையர்கோன் தொண்டை மானே.

— செயங்கொண்டார் (கலிங்கத்துப் பரணி)

அடியார் பெருமை

மாசி லாத மணிதிகழ் மேனிமேல்
பூசும் நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்,
தேசி னுல்எத் திசையும் விளக்கினுர்;
பேச ஒண்ணுப் பெருமை பிறங்கினுர்.

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினுர்;
ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்;
கூடும் அன்பினில் கும்பிட லேஅன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினுர்.

காவலன் கடமை

மாநிலம்கா வலனுவான்,
மன்னுயிர்காக் குங்காலை
தான்அதனுக் கிடையூறு
தன்னுல், தன் பரிசனத்தால்,
ஊனமிகு பகைத்திறத்தால்,
கள்வரால், உயிர்தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்தும்தீர்த்து
அறங்காப்பான் அல்லனே?

திருநாவுக்கரசர்

தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன்
மேனியும், தாழ்வடமும்,
நாயகன் சேவடி தைவரு
சிந்தையும், நைந்துருகிப்
பாய்வது போல்அன்பு நீர்பொழி
கண்ணும், பதிகச்செஞ்சொல்
மேயசெவ் வாயும் உடையார்
புகுந்தனர் வீதியுள்ளே.

திருஞானசம்பந்தர்

ஞானத்தின் திருவுருவை,
நான்மறையின் தனித்துணையை,
வானத்தின் மிசையன்றி
மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தை,
தேனக்க மலர்க்கொன்றைச்
செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பை,
கண்களிப்பக் கண்டார்கள்.

திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும்

அருட்பெருகு தனிக்கடலும் உலகுக் கெல்லாம்
அன்புசெறி கடலுமாம் எனவும், ஓங்கும்
பொருட்சமய முதற்சைவ நெறிதான் பெற்ற
புண்ணியக்கண் இரண்டெனவும், புவனம் உய்ய
இருட்கடுஉண் டவர்அருளும் அகிலம் எல்லாம்
ஈன்றுள் தன் திருவருளும் எனவும் கூடி,
தெருட்கலைஞா னக்கன்றும் அரசும் சென்று
செஞ்சடைவா னவர்கோயில் சேர்ந்தார் அன்றே.

சுந்தரர்

'மற்றுநீ வன்மை பேசி
வன்தொண்டன் என்னும் நாமம்
பெற்றனை, நமக்கும் அன்பில்
பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டே யாகும்,
ஆதலான் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு'கென்றார்
தூமறை பாடும் வாயார்.

ஐந்துபே ரறிவும் கண்களே கொள்ள,
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆக, குணமொரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே யாக,
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும்ஆ னந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து,
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.

காரைக்காலம்மையார்

இறவாத இன்ப அன்பு
வேண்டி,பின் வேண்டு கின்றார் :
'பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும்
பிறப்புண்டேல், உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும்; இன்னும்
வேண்டும்நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவா! நீ ஆடும் போதுஉன்
அடியின்கீழ் இருக்க,' என்றார்.

மங்கையர்க்கரசியார்

மங்கையர்க்குத் தனியரசி, எங்கள் தெய்வம்,
வளவர் திருக் குலக்கொழுந்து, வளைக்கை மானி,
செங்கமலத் திருமடந்தை, கன்னி நாடாள்
தென்னர்குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப் பாவை,
எங்கள்பிரான் சண்பையர்கோன் அருளி னாலே,
இருந்தமிழ்நாடு உற்றஇடர் நீக்கி, தங்கள்
பொங்கொளிவெண் திருநீறு பரப்பி னாரைப்
போற்றுவார் கழல்எம்மால் போற்ற லாமே!

— சேக்கிழார்

இயற்கை இன்பம்

தாதுகு சோலை தோறும்,
சண்பகக் காடு தோறும்,
போதவிழ் பொய்கை தோறும்,
புதுமணல் தடங்கள் தோறும்,
மாதவி வேலிப் பூக
வனந்தொறும், வயல்கள் தோறும்,
ஓதிய உடம்பு தோறும்
உயிரென உலாய தன்றே.

தண்டலை மயில்கள் ஆட,
தாமரை விளக்கம் தாங்க,
கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்க,
குவளைகண் விழித்து நோக்க,
தெண்திரை எழினி காட்ட,
தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட,
மருதம்வீற் றிருக்கும் மாதோ.

குயிலினம் வதுவை செய்ய,
கொம்பிடைக் குனிக்கும் மஞ்ஞை
அயில்விழி மகளிர் ஆடும்
அரங்கினுக்கு அழகு செய்ய,
பயில்சிறை அரச அன்னம்
பன்மலர் பள்ளி நின்றும்
துயிலெழ, தும்பி காலைச்
செவ்வழி முரல்வ சோலை.

மனையற மாண்பு

பெருந்த டங்கண் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்

வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும் வைகலும்
விருந்தும் அன்றி விளைவன யாவையே!

'இல்லை' என்பது இல்லை

வண்மை இல்லை,ஓர்
வறுமை இன்மையால்;
திண்மை இல்லை,நேர்
செறுநர் இன்மையால்;
உண்மை இல்லை,பொய்
உரையி லாமையால்;
வெண்மை இல்லை,பல்
கேள்வி மேவலால்.

காவலன் காவல்

எய்யென எழுபகை
எங்கும் இன்மையால்,
மொய்பெருத் தினவுறு
முழவுத் தோளினன்,
வையகம் முழுவதும்
வறிஞன் ஓம்புமோர்
செய்யெனக் காத்து,இனிது
அரசு செய்கின்றான்.

கோமுனிவர் முறையீடு

மடங்கல்போல் மொய்ம்பினன்
முன்னர், 'மன்னுயிர்
அடங்கலும் உலகும்வேறு
அமைத்து, தேவரோடு
இடங்கொள்நான் முகனையும்
படைப்பன் ஈண்டு'என்னத்
தொடங்கிய துனியுறு
முனிவன் தோன்றினன்.

'என்னனைய முனிவரரும் இமையவரும்
இடையூறென்று உடைய ராஞல்,
பன்னகமும் நகுவெள்ளிப் பனிவரையும்,
பாற்கடலும், பதும பீடத்
தன்னகரும், கற்பகநாட்டு அணிநகரும்,
அணிமாட அயோத்தி என்னும்
பொன்னகரும் அல்லாது புகலுண்டோ ?
இகல்கடந்த புலவு வேலோய் !

'தருவனத்துள் யான்இயற்றும் தகைவேள்விக்கு
இடையூருத் தவஞ்செய் வோர்கள்
வெருவரச்சென்று அடைகாம வெகுளியென
நிருதர்இடை விலக்கா வண்ணம்
'செருமுகத்துக் காத்தி'என நின்சிறுவர்
நால்வருளும் கரிய செம்மல்
ஒருவனைத்தந் திடுதி,' என உயிரிரக்கும்
கொடுங்கூற்றின் உளையச் சொன்ஞன்.

காகுத்தன் கன்னிப்போர்

வென்றி வாள்புடை விசித்து, மெய்ம்மைபோல்
என்றும் தேய்வுருத் தூணி யாத்து,இரு
குன்றம் போன்றுயர் தோளிற் கொற்றவில்
ஒன்று தாங்கிஞன் உலகம் தாங்கிஞன்.

சொல்ஒக்கும் கடிய வேகச்
சுடுசரம், கரிய செம்மல்
அல்ஒக்கும் நிறத்தி ஞள்மேல்
விடுதலும், வயிரக் குன்றக்
கல்ஒக்கும் நெஞ்சில் தங்காது,
அப்புறம் கழன்று, கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன
பொருள்எனப் போயிற் றன்றே.

மிதிலை மாநகரம்

'மையறு மலரின் நீங்கி
யான்செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவள் இருந்தாள்!' என்று
செழுமணிக் கொடிகள் என்னும்
கைகளை நீட்டி, அந்தக்
கடிநகர், கமலச் செங்கண்
ஐயனை, 'ஒல்லை வா!'என்று
அழைப்பது போன்ற தம்மா.

ஆதரித்து, அமுதில் கோல்தோய்த்து,
அவயவம் அமைக்கும் தன்மை
யாதெனத் திகைக்கும் அல்லால்,
மதனற்கும் எழுத ஒண்ணுச்
சீதையைத் தருத லாலே,
திருமகள் இருந்த செய்ய
போதெனப் பொலிந்து தோன்றும்
பொன்மதில் மிதிலை புக்கார்.

மிதிலைப் பொன்

பொன்னின் சோதி, போதினில்
நாற்றம் பொலிவேபோல்
தென்உண் தேனின் தீஞ்சுவை,
செஞ்சொற் கவியின்பம்,
கன்னிம் மாடத்து உம்பரின்
மாடே கழிபேடோடு
அன்னம் ஆடும் முன்துறை
கண்டு,அங் கயல்நின்ருர்.

இழைகளும் குழைகளும் இன்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணிணை மடந்தை மாரொடும்
பழகிய எனினும்,இப் பாவை தோன்றலால்
அழகெனும் அழகும்ஓர் அழகு பெற்றதே.

காதலர் கண்கள்

எண்ணரு நலத்தினள் இனையள் நின்றுழிக்
கண்ணொடு கண்ணிணை கவ்வி, ஒன்றையொன்று
உண்ணவும், நிலைபெறுது உணர்வும் ஒன்றிட,
அண்ணலும் நோக்கினன் ; அவளும் நோக்கினள்.

பருகிய நோக்கெனும் பாசத் தால்பிணித்து
ஒருவரை ஒருவர் தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால்,
வரிசிலை அண்ணலும் வாட்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினர்.

பொதுமக்கள் குரல்

'வள்ளல் மணத்தை மகிழ்ந்தனன் என்றால்,
'கொள்'என முன்பு கொடுப்பதை அல்லால்,
வெள்ளம் அணைத்தவன் வில்லை எடுத்து,இப்
பிள்ளைமுன் இட்டது பேதைமை !' என்பார்.

வில் இறுத்த வீரன்

ஆடக மால்வரை அன்னது தன்னைத்
தேடரு மாமணி சீதைஎ னும்பொன்
சூடக வால்வளை சூட்டிட நீட்டும்
ஏடவிழ் மாலைஇ தென்னஎ டுத்தான்.

தடுத்திமை யாமல் இருந்தவர், தாளின்
மடுத்ததும், நாண்நுதி வைத்ததும் நோக்கார்
கடுப்பினில் யாரும் அறிந்திலர், கையால்
எடுத்தது கண்டனர், இற்றது கேட்டார்.

நம்பியும் நங்கையும்

'நம்பியைக் காண நங்கைக்கு
  ஆயிரம் நயனம் வேண்டும் ;
கொம்பினைக் காணுந் தோறும்
  குரிசிற்கும் அன்ன தேயால் ;
தம்பியைக் காண்மின்!' என்பார் ;
  'தவமுடைத்து உலகம்!' என்பார் ;
'இம்பர்இந் நகரில் தந்த
  முனிவனை இறைஞ்சும்!' என்பார்.

தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் ;
தொடுகழற் கமல மன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார் ;
தடக்கைகண் டாரும் அஃதே ;
வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே
வடிவினை முடியக் கண்டார் ?
ஊழ்கொண்ட சமயத்து அன்னான்
உருவுகண் டாரை ஒத்தார்.

திருமணம்

மன்றலின் வந்து, மணத்தவிசு ஏறி,
வென்றி நெடுந்தகை வீரனும் ஆர்வத்து
இன்துணை அன்னமும் எய்தி இருந்தார்,
ஒன்றிய போகமும் யோகமும் ஒத்தார்.

தசரதன் ஆசை

'பெருமகன் என்வயின் பிறக்க, சீதையாம்
திருமகள் மணவினை தெரியக் கண்டயான்,
அருமகள் நிறைகுணத்து அவனி மாதெனும்
ஒருமகள் மணமும்கண்டு உவப்ப தாயினேன் !

'ஆதலால் இராமனுக்கு அரசை நல்கிஇப்
பேதைமைத் தாய்வரும் பிறப்பை நீக்குவான்
மாதவம் தொடங்கிய வனத்தை நண்ணுவேன் ;
யாதுநும் கருத்து?' என இனிது கூறினான்.

முனிவர் புகழுரை

மண்ணினும் நல்லள்; மலர்மகள்;
கலைமகள், கலையூர்
பெண்ணினும் நல்லள்: பெரும்புகழ்ச்
சனகியோ நல்லள் ;
கண்ணினும் நல்லன்; கற்றவர்
கற்றிலா தவரும்
உண்ணும் நீரினும் உயிரினும்
அவனையே உவப்பார்.

மன்னன் மகிழ்ச்சி

மற்ற வன்சொன்ன வாசகம் கேட்டலும், மகனைப்
பெற்ற அன்றினும், பிஞ்ஞகன் பிடித்தஅப் பெருவில்
இற்ற அன்றினும், எறிமழு வாளவன் இழுக்கம்
உற்ற அன்றினும் பெரியதோர் உவகையன் ஆனான்.

மண்ணிழந்த மணிவண்ணன்

'ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம்
பரதனே ஆள, நீ போய்,
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கி,
தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணி,
புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழ்இரண்டு ஆண்டின் வாஎன்று
இயம்பினன் அரசன்.' என்றாள்.

'மன்னவன் பணியன் றாகில்
நும்பணி மறுப்ப னோ?என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியனேன் பெற்ற தன்றோ?
என்இதின் உறுதி அப்பால்?
இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன் ;
மின்ஒளிர் கானம் இன்றே
போகின்றேன், விடையும் கொண்டேன்.'

குழைக்கின்ற கவரியின்றி,
கொற்றவெண் குடையும் இன்றி,
இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்ல,
தருமம்பின் இரங்கி ஏக,
'மழைக்குன்றம் அனையான் மௌலி
கவித்தனன் வரும்!'என் றென்று
தழைக்கின்ற உள்ளத் தன்னாள்
முன்ஒரு தமியன் சென்றான்.

சீரை சுற்றித் திருமகள் முன்செல,
மூரி விற்கை இளையவன் பின்செல,
காரை ஒத்தவன் போம்படி கண்டஅவ்
வூரை உற்றது உணர்த்தவும் ஒண்ணுமோ ?

வெய்யோன்ஒளி தன்மேனியின்
விரிசோதியின் மறைய,
'பொய்யோ!' எனும் இடையாளொடும்
இளையானொடும் போனான்,
'மையோ,மர கதமோ, மறி
கடலோ, மழை முகிலோ,
ஐயோ! இவன் வடிவு!' என்பதோர்
அழியா அழகு உடையான்.

கங்கை வேடன்

ஆய காலையின் ஆயிரம் அம்பிக்கு
நாய கன்,போர்க் குகன்எனும் நாமத்தான்,
தூய கங்கைத் துறைவிடும் தொன்மையான்,
காயும் வில்லினன், கல்திரள் தோளினான்

சிருங்கி பேரம் எனத்திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்றும் நகருடை வாழ்க்கையான்,
ஒருங்கு தேனொடு மீன்உப காரத்தான்
இருந்த வள்ளலைக் காணவந்து எய்தினான்.

அன்னவன் உரைகேளா,
அமலனும் உரைநேர்வான் :
'என்னுயிர் அனையாய்நீ ;
இளவல்உன் இளையான்;இந்
நன்னுத லவள் நின்கேள் ;
நளிர்கடல் நிலமெல்லாம்
உன்னுடை யது;நான்உன்
தொழிலுரி மையின்உள்ளேன்.'

பரதனும் குகனும்

'கங்கைஇரு கரையுடையான்,
கணக்கிறந்த நாவாயான்,
உங்கள்குலத் தனிநாதற்கு
உயிர்த்துணைவன், உயர்தோளான்,
வெங்கரியின் ஏறுஅனையான்,
வில்பிடித்த வேலையினான்,
கொங்குஅலரும் நறுந்தண்தார்க்
குகன் என்னும் குறியுடையான்.'

வற்கலையின் உடையானை,
மாசுஅடைந்த மெய்யானை,
நற்கலையின் மதியென்ன
நகைஇழந்த முகத்தானை
கல்கனியக் கனிகின்ற
துயரானைக் கண்ணுற்றான்:
வில்கையினின்று இடைவீழ
விம்முற்று நின்றொழிந்தான்.

'நம்பியும்என் நாயகனை
ஒக்கின்றான்; அயல்நின்றான்
தம்பியையும் ஒக்கின்றான்;
தவவேடம் தலைநின்றான்;
துன்பம்ஒரு முடிவில்லை;
திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்;
எம்பெருமான் பின்பிறந்தார்
இழைப்பரோ பிழைப்பு?' என்றான்.

'அலையாண்டு அமைந்த மேனி
அழகனும் அவளும் துஞ்ச,
வில்லைஊன் றியகை யோடும்,
வெய்துஉயிர்ப் போடும் வீரன்
கல்லைஆண்டு உயர்ந்த தோளாய்!
கண்கள்நீர் சொரியக் கங்குல்
எல்லைகாண் பளவும் நின்றான்,
இமைப்பிலன் நயனம்,' என்றான்.

படகில் நிகழ்ந்த அறிமுகம்

சுற்றத்தார் தேவரொடும் தொழநின்ற
கோசலையைத் தொழுது நோக்கி,
'கொற்றத்தார்க் குரிசில்! இவர் ஆர்?' என்று
குகன்வினவ, 'கோக்கள் வைகும்
முற்றத்தான் முதல்தேவி; மூன்றுலகும்
ஈன்றானை முன்ஈன் றானைப்
பெற்றத்தால் பெறும்செல்வம் யான்பிறத்த
லால்துறந்த பெரியாள்,' என்றான்.

என்றலுமே, அடியின்மிசை நெடிதுவீழ்ந்து
அழுவானை, 'இவன்யார்?' என்று
கன்றுபிரி காராவின் துயருடைய
கொடிவினவ, கழற்கால் மைந்தன்,
'இன்துணைவன் இராகவனுக்கு; இலக்குவற்கும்
இளையவற்கும் எனக்கும் மூத்தான்;
குன்றனைய திருநெடுந்தோள் குகன்என்பான்
இந்நின்ற குரிசில்,' என்றான்.

'நைவீர்அ லீர்மைந்தீர்! இனித்துயரால்;
நாடிறந்து காடு நோக்கி
மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவும் நலமாயிற்
றாம்அன்றே? விலங்கல் திண்தோள்
கைவீரக் களிறனைய காளைஇவன்
தன்னோடும் கலந்து நீவிர்
ஐவீரும் ஒருவீராய் அகலிடத்தை
நெடுங்காலம் அளித்திர்,' என்றாள்.

அறம்தானே என்கின்ற அயல்நின்றாள்
தனைநோக்கி, 'ஐய! அன்பின்
நிறைந்தாளை உரை,' என்ன, 'நெறிதிறம்பாத்
தன்மெய்யை நிற்ப தாக்கி
இறந்தான்தன் இளந்தேவி; யாவர்க்கும்
தொழுகுலமாம் இராமன் பின்பு
பிறந்தானும் உளன்என்னப் பிரியாதான்
தனைப்பயந்த பெரியாள்,' என்றான்.

சுடுமயா னத்திடைதன் துணையேக,
தோன்றல்துயர்க் கடலின் ஏக,
கடுமையார் கானகத்துக் கருணையார்
கலியேக, கழற்கால் மாயன்
நெடுமையால் அன்றுஅளந்த உலகெல்லாம்
தன்மனத்தே நினைந்து செய்யும்
கொடுமையால் அளந்தாளை, 'யார் இவர்என்று
உரை,'என்னக் குரிசில் கூறும்.

'படர்எலாம் படைத்தாளை, பழிவளர்க்கும்
செவிலியை,தன் பாழ்த்த பாவிக்
குடரிலே நெடுங்காலம் கிடந்தேற்கும்
உயிர்ப்பாரம் குறைந்து தேய,
உடரெலாம் உயிரிலா எனத்தோன்றும்
உலகத்தே ஒருத்தி யன்றே?
இடரிலா முகத்தாளை அறிந்திலையேல்,
இந்நின்றாள் என்னை ஈன்றாள்.'

பரதன் கோலம்

தொழுதுஉயர் கையினன், துவண்ட மேனியன்,
அழுதுஅழி கண்ணினன், அவலம் ஈதென
எழுதிய படிவம்ஒத்து எய்து வான்தனை
முழுதுணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினன்.

இராமன் துயரம்

'நந்தா விளக்கனைய நாயகனே! நானிலத்தோர்
தந்தாய்! தனிஅறத்தின் தாயே! தயாநிலையே!
எந்தாய்! இகல்வேந்தர் ஏறே! இறந்தனையே!
அந்தோ! இனிவாய்மைக்கு ஆருளரோ மெய்யுற்றார்!

'தேன் அடைந்த சோலைத்
திருநாடு கைவிட்டு,
கான்அடைந்தேன் என்னத்
தரியாது காவல்!நீ
வான்அடைந்தாய்! இன்னம்
இருந்தேன்நான் வாழ்வுகந்தே!
ஊன்அடைந்த தெவ்வர்
உயிரடைந்த ஒள்வேலாய்!'

பாதுகை சூடிய பரதன்

அடித்தலம் இரண்டையும் அழுத கண்ணினன்,
'முடித்தலம் இவை'என முறையில் சூடினன்,
படித்தலத்து இறைஞ்சினன், பரதன் போயினன்,
பொடித்தலம் இலங்குறு பொலங்கொள் மேனியான்.

நந்தியம் பதியிடை நாதன் பாதுகம்
செந்தனிக் கோல்முறை செலுத்து சிந்தையான்
இந்தியங் களைஅவித்து இருத்தல் மேயினன்,
அந்தியும் பகலும்நீர் அருத கண்ணினன்.

கோதாவிரிக் கரை

புவியினுக் கணியாய், ஆன்ற
 பொருள்தந்து, புலத்திற் றாகி,
அவியகத் துறைகள் தாங்கி,
 ஐந்திணை நெறிஅ ளாவி,
சவியுறத் தெளிந்து, தண்ணென்று
 ஒழுக்கமும் தழுவி, சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா
 விரியினை வீரர் கண்டார்.

ஓதிமம் ஒதுங்கக் கண்ட
 உத்தமன், உழைய ளாகும்
சீதைதன் நடையை நோக்கிச்
 சிறியதோர் முறுவல் செய்தான்;
மாதவள் தானும் ஆண்டு
 வந்துநீர் உண்டு செல்லும்
போதகம் நடப்ப நோக்கிப்
 புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள்.

சூர்ப்பணகையின் கோலமும் ஓலமும்

நீலமா மணிநிற நிருதர் வேந்தனை
மூலநா சம்பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினள்,
மேலைநாள் உயிரொடும் பிறந்து தான்விளை
காலம்ஓர்ந்து உடனுறை கடிய நோய்அனாள்.

பஞ்சிஒளிர் விஞ்சுகுளிர்ப் பல்லவம்அ னுங்க,
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடியள் ஆகி,
அஞ்சொல்இள மஞ்ஞையென அன்னமென மின்னும்
வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்.

'பூவிலோன் புதல்வன் மைந்தன்
புதல்வி;முப் புரங்கள் செற்ற
சேவலோன் துணைவன் ஆன
செங்கையோன் தங்கை; திக்கின்
மாவெலாம் தொலைத்து, வெள்ளி
மலையெடுத்து, உலகம் மூன்றும்
காவலான் பின்னை; காம
வல்லியாம் கன்னி,' என்றாள்.

மூக்கிழந்தாள் முறையீடு

'நசையாலே மூக்கிழந்து,
நாணமிலா நான்பட்ட
வசையாலே, நினதுபுகழ்
மாசுண்டது ஆகாதோ?
திசையானை விசைகலங்கச்
செருச்செய்து, மருப்புஒசித்த
இசையாலே நிறைந்தபுயத்து
இராவணவோ! இராவணவோ!

தங்கை சொல்லிய மங்கை

'தோளையே சொல்லு கேனோ!
சுடர்முகத்து உலவு கின்ற
வாளையே சொல்லு கேனோ!
வல்லவை வழுத்து கேனோ!
மீளவும் திகைப்ப தல்லால்
தனித்தனி விளம்பல் ஆற்றேன்!
நாளையே காண்டி அன்றே?
நான்உனக்கு உரைப்ப தென்னே!

'வில்லொக்கும் நுதலென் றாலும்,
வேல்லொக்கும் விழிஎன் றாலும்,
பல்லொக்கும் முத்துஎன் றாலும்,
பவளத்தை இதழ்என் றாலும்,
சொல்லொக்கும்; பொருள்லொவ் வாவால்,
சொல்லலாம் உவமை உண்டோ?
நெல்லொக்கும் புல்என் றாலும்
நேர்உரைத் தாக வற்றே?

'பிள்ளைபோல் பேச்சி னளைப்
பெற்றபின் பிழைக்கல் ஆற்றாய்:
கொள்ளைபோ கின்ற செல்வம்
அவளுக்கே கொடுத்தி ஐய!
வள்ளலே! உனக்கு நல்லேன்;
மற்று நின் மனையில் வாழும்
கிள்ளைபோல் மொழியார்க்கு எல்லாம்
கேடுசூழ் கின்றேன் அன்றே?'

அரக்கர் கோன் உள்ளம்

கரனையும் மறந்தான்; தங்கை
மூக்கினைக் கடிந்து நின்றான்
உரனையும் மறந்தான்; உற்ற
பழியையும் மறந்தான்; வெற்றி
அரனையும் கொண்ட காமன்
அம்பினல் முன்னைப் பெற்ற
வரனையும் மறந்தான்; கேட்ட
மங்கையை மறந்திலா தான்.

மயிலுடைச் சாய லாளை
வஞ்சியா முன்னம், நீண்ட
எயிலுடை இலங்கை நாதன்
இதயமாம் சிறையில் வைத்தான்:
அயிலுடை அரக்கன் உள்ளம்
அவ்வழி மெல்ல மெல்ல
வெயிலுடை நாளில் உற்ற
வெண்ணெய்போல் வெதும்பிற் றன்றே.

சீதையின் துயரம்

'மலையே! மரனே! மயிலே! குயிலே!
கலையே! பிணையே! களிறே! பிடியே!
நிலையா உயிரேன் நிலைதே றினிர்போய்
உலையா வலியார் உழைநீர் உரையீர்!

'கோதா விரியே! குளிர்வாய் குழைவாய்!
மாதா அனையாய்! மனனே தெளிவாய்!
ஓதா துணர்வார் உழைஓ டினைபோய்
நீதான் வினையேன் நிலைசொல் லலையோ?'

சடாயுவின் தியாகம்

'கெட்டாய் கிளையோ டு,நின்வாழ் வையெலாம்
சுட்டாய்! இதுஎன் னதொடங் கினை? நீ
பட்டாய்; எனவே கொடுபத் தினியை
விட்டே குதியால் விளிகின் றிலையால்.

'பேதாய்! பிழைசெய் தனை,பே ருலகின்
மாதா அனையா ளைமனக் கொடுநீ
யாதா கநினைத் தனை? எண் ணமிலாய்!
ஆதா ரம்நினக் கினிஆ ருளரோ?'

சீதையின் சோர்வும் சிறையும்

'அல்லல்உற் றேனை,வந்து அஞ்சல் என்றஇந்
நல்லவன் தோற்பதே! நரகன் வெல்வதே!
வெல்வதும் பாவமோ! வேதம் பொய்க்குமோ!
இல்லையோ அறம்!'என இரங்கி ஏங்கினள்.

விண்ணிடை வெய்யவன் ஏகும் வேகத்தால்
கண்ணெடு மனமவை சுழன்ற கற்பினள்
உள்நிறை உணர்வுஅழிந்து ஒன்றும் ஓர்ந்திலாள்
மண்ணிடைத் தன்னையும் மறந்து சாம்பினள்.

வஞ்சியை அரக்கனும் வல்லே கொண்டுபோய்,
செஞ்செவே திருவுருத் தீண்ட அஞ்சுவான்,
நஞ்சியல் அரக்கியர் நடுவண் ஆயிடைச்
சிஞ்சுப வனத்திடைச் சிறைவைத் தானரோ.

இராமன் துயரம்

மண்சு ழன்றது; மால்வரை
சுழன்றது; மதியோர்
எண்சு ழன்றது; சுழன்றஅவ்
வெறிகடல் ஏழும்;
விண்சு ழன்றது; வேதமும்
சுழன்றது; விரிஞ்சன்
கண்சு ழன்றது; சுழன்றது
கதிரொடு மதியும்.

'என்தாரம் பற்றுண்ண
ஏன்றுயைச் சான்றேயைக்
கொன்றுனும் நின்றுன்;
கொலையுண்டு நீகிடந்தாய்;
வன்தாள் சிலைஏந்தி
வாளிக் கடல்சுமந்து
நின்றேனும் நின்றேன்,
நெடுமரம்போல் நின்றே!'

சடாயுவும் இராமனும்

'பாக்கியத்தால் இன்றுஎன்
பயனில் பழியாக்கை
போக்குகின்றேன், கண்உற்றேன்;
புண்ணியரே! வம்மின்!' என்று
தாக்கி அரக்கன்
மகுடத் தலைதுமித்த
மூக்கினல் உச்சி
முறைமுறையே மோக்கின்றுன்.

'வஞ்சனையால் வந்த
வரவுஎன்பது, என்னுடைய
நெஞ்சகமே முன்னே
நினைவித்தது; ஆனாலும்,
அஞ்சொல் மயிலை,
அருந்ததியை நீங்கினிரோ
எஞ்சலிலா ஆற்றல்
இருவீரும்?' என்றுரைத்தான்.

'வடுக்கண்வார் கூந்த லாளை
இராவணன் மண்ணி னோடும்
எடுத்தனன் ஏகு வானை
எதிர்ந்துஎனது ஆற்றல் கொண்டு
தடுத்தனென் ஆவ தெல்லாம்;
தவத்தரன் தந்த வாளால்
படுத்தனன்; இங்கு வீழ்ந்தேன்;
இதுஇன்று பட்ட தென்றான்.

ஆயபின் அமலன் தானும்,
'ஐய! நீ அமைதி!' என்ன
வாயிடை மொழிந்தது அன்றி
மற்றொரு செயலும் உண்டோ?
'போயதவ் வரக்கன் எங்கே?
புகல்,'எனப் புள்ளின் வேந்தன்
ஓய்வினன், உணர்வும் தேய
உரைத்திலன், உயிரும் தீர்ந்தான்.

ஏந்தினன் இருகை தம்மால்;
ஏற்றினன் ஊமந் தன்மேல்;
சாந்தொடு மலரும் நீரும்
சொரிந்தனன்; தலையின் சாரல்
காந்தெரி கனல மூட்டி,
கடன்முறை கடவா வண்ணம்
நேர்ந்தனன், நிரம்பு நன்னூல்
மந்திர நெறியின் வல்லான்.

'காய்எரி கனலும் கற்கள்
கள்ளுடை மலர்க ளேபோல்
தூயசெங் கமல பாதம்
தோய்தொறும் குழைந்து தோன்றும்;
மேயின திசைகள் தோறும்
மரநெடு புல்லும் எல்லாம்
சாய்வுறும் தொழுவ போல்;இங்கு
இவர்களோ தருமம் ஆவார்?

'மஞ்சென‌த் திரண்ட கோல
மேனிய! மகளிர்க் கெல்லாம்
நஞ்செனத் தகைய வாகி
நளிர்இரும் பனிக்குத் தேம்பாக்
கஞ்சம்ஒத்து அலர்ந்த செய்ய
கண்ண!யான் காற்றின் வேந்தற்கு
அஞ்சனை வயிற்றில் வந்தேன்;
நாமமும் அனுமன் என்பேன்.

'இம்மலை இருந்து வாழும்
எரிகதிர்ப் பரிதிச் செல்வன்
செம்மலுக்கு ஏவல் செய்வேன்;
தேவ!நும் வரவு நோக்கி
விம்மலுற்று அனையன் ஏவ,
வினவிய வந்தேன்,' என்றான்,
எம்மலைக் குலமும் தாழ
இசைசுமந்து எழுந்த தோளான்.

" 'இல்லாத உலகத்து எங்கும்
ஈங்குஇவன் இசைகள் கூறக்
கல்லாத கலையும் வேதக்
கடலுமே,' என்னும் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற் றன்றே?
யார்கொல்இச் சொல்லின் செல்வன்?
வில்லார்தோள் இளைய வீர!
விரிஞ்சனோ? விடைவல் லானோ?"

அனுமன் மாற்றமும் ஐயன் சீற்றமும்

'அடல்க டந்ததோள் அவனை அஞ்சி,வெங்
குடல்க லங்கிளம் குலம்ஒ டுங்க,முன்
கடல்க டைந்தவெங் கரத லங்களால்
உடல்க டைந்தனன்; இவன்உ லைந்தனன்.

'உருமை என்றிவற்கு உரிய தாரமாம்
அரும ருந்தையும் அவன்வி ரும்பினன்;
இருமை யும்துறந்து இவன்இ ருந்தனன்;
கருமம் இங்கிதே கடவுள்!' என்றனன்.

பொய்இ லாதவன் வரன்முறை இம்மொழி புகல,
ஐயன், ஆயிரம் பெயருடை அமலர்க்கும் அமலன்,
வையம் நுங்கிய வாயிதழ் துடித்தது; மலர்க்கண்
செய்ய தாமரை ஆம்பலம் போதெனச் சிவந்த.

'உலகம் ஏழினொ டேழும்வந்து அவன்உயிர்க்கு உதவி
விலகும் என்னினும், வில்லுடை வாளியின் வீட்டி,
தலைமை யோடுநின் தாரமும் உனக்கின்று தருவேன்
புலமை யோய்! அவன் உறைவிடம் காட்டு'என்று புகன்றான்.

வாலியின் தாக்குரை

மும்மைசால் உலகுக்கு எல்லாம்
மூலமந் திரத்தை, முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும்
தனிப்பெரும் பதத்தை, தானே
இம்மையே எழுமை நோய்க்கும்
மருந்தினை, இராமன் என்னும்
செம்மைசேர் நாமந் தன்னைக்
கண்களில் தெரியக் கண்டான்.

'வாய்மையும் மரபும் காத்து
மன்உயிர் துறந்த வள்ளல்
தூயவன் மைந்த னே! நீ
பரதன்முன் தோன்றி னையே!
தீமைதான் பிறரைக் காத்துத்
தான்செய்தால் தீங்குஅன் றாமோ?
தாய்மையும் அன்றி நட்பும்
தருமமும் தழுவி நின்றாய்!

'கோவியல் தருமம் உங்கள்
குலத்துஉதித் தோர்கட்கு எல்லாம்
ஓவியத்து எழுத ஒண்ணா
உருவத்தாய்! உடைமை அன்றோ?
ஆவியை, சனகன் பெற்ற
அன்னத்தை, அமிழ்தின் வந்த
தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத்
திகைத்தனை போலும் செய்கை!

'அரக்கர்ஓர் அழிவு செய்து
கழிவரேல், அதற்கு வேறுஓர்
குரக்கினத்து அரசைக் கொல்ல
மனுநெறி கூறிற் றுண்டோ?
இரக்கம்எங்கு உகுத்தாய்? என்பால்
எப்பிழை கண்டாய் அப்பா!
பரக்கழி இதுநீ பூண்டால்,
புகழையார் பரிக்கற் பாலார்?

'தாரம் மற்றொரு வன்கொளத் தன்கையில்
பார வெஞ்சிலை வீரம் பழிப்பதே?
நேரும் அன்று; மறைந்துநி ராயுதன்
மார்பின் எய்யவோ வில்இகல் வல்லதே!

அங்கதன் அடைக்கலம்

'பஞ்சின்மெல் லடியாள் பாகன்
பாதுகம் அல்ல யாவும்
அஞ்சலித்து அறியாச் செங்கை
ஆணையாய்! அமரர் யாரும்
எஞ்சலர் இருந்தார் உன்னல்;
இன்னமுது ஈந்த நீயோ
துஞ்சினை; வள்ளி யோர்கள்
நின்னின்யார் சொல்லற் பாலார்?'

'தோன்றலும் இறத்தல் தானும்
துகள்அறத் துணிந்து நோக்கின்
மூன்றுஉல கத்தி னோர்க்கும்
மூலத்தே முடிந்த அன்றே?
யான்தவம் உடைமை யால்இவ்
விறுதிவந்து இசைந்தது! யார்க்கும்
சான்றென நின்ற வீரன்
தான்வந்து வீடு தந்தான்!

'பாலமை தவிர்;நீ என்சொல்
பற்றுதி; என்னின் ஐய!
மேலொரு பொருளும் இல்லா
மெய்ப்பொருள் வில்லும் தாங்கிக்
கால்தரை தோய நின்று
கண்புலக்கு உற்ற தம்மா!
மால்தரும் பிறவி நோய்க்கு
மருந்தென வணங்கு மைந்த!

'என்உயிர்க்கு இறுதி செய்தான்
என்பதை இறையும் எண்ணது
உன்உயிர்க்கு உறுதி செய்தி;
இவற்குஅமர் உற்ற துண்டேல்,
பொன்உயிர்த்து ஒளிரும் பூணய்!
போதுதி; நிலைமை நோக்கி
மன்உயிர்க்கு உறுதி செய்வான்
மலரடி சுமந்து வாழ்தி.'

தன்னடி தாழ்த லோடும்
தாமரைத் தடங்க ணனும்
பொன்னுடை வாளை நீட்டி,
'நீஇது பொறுத்தி,' என்றான்;
என்னலும் உலகம் ஏழும்
ஏத்தின; இறந்து வாலி
அந்நிலை துறந்து வானுக்
கப்புறத் துலகன் ஆனான்.

கார் காலம்

வண்ணவில் கரதலத்து அரக்கன் வாளினன்
விண்ணிடைக் கடிதுகொண்டு ஏகும் வேலையில்
பெண்ணினிற்கு அருங்கலம் அனைய பெய்வளை
கண்ணெனப் பொழிந்தது கால மாரியே.

களிக்கும் மஞ்ஞையைக் கண்ணுளர்
இனமெனக் கண்ணுற்று
அளிக்கும் மன்னரிற் பொன்மழை
வழங்கின அருவி;
வெளிக்கண் வந்தகார் விருந்தென
விருந்துகண்டு உள்ளம்
களிக்கும் மங்கையர் முகமெனப்
பொலிந்தன கமலம்.

தாரையின் கோலம்

தாமரை வதனம் சாய்த்துத்
தனுநெடுந் தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவின் வந்தா
னெமன மைந்தன் நிற்ப,
பூமியில் அணங்க னார்தம்
பொதுவிடைப் புகுந்து, பொற்றோள்
தூமன நெடுங்கண் தாரை
நடுங்குவாள் இனைய சொன்னாள்:

'அந்தமில் காலம் நோற்ற
ஆற்றலுண் டாயின் அன்றி
இந்திரன் முதலி னோரால்
எய்தலாம் இயல்பிற் றன்றே?
மைந்த! நின் பாதம் கொண்டுஎம்
மனைவரப் பெற்று வாழ்ந்தேம்!
உய்ந்தனம்! வினையும் தீர்ந்தேம்!
உறுதிவே றிதனின் உண்டோ?
'ஆர்கொலோ உரைசெய் தார்?'என்று
அருள்வரச் சீற்றம் அஃகாப்
பார்குலாம் முழுவெண் திங்கள்
பகல்வந்த படிவம் போலும்
ஏர்குலாம் முகத்தி னானை
இறைமுகம் எடுத்து நோக்கித்
தார்குலாம் அலங்கல் மார்பன்
தாயரை நினைந்து நைந்தான்.
'சிறுவாய் அல்லை, ஐய!
சிறியவர் தீமை செய்தால்
ஆறுவாய் நீய லால்மற்று
ஆருளர்? அயர்ந்தா னல்லன்
வேறு வேறு உலக மெங்கும்
தூதரை விடுத்த எல்லை
ஊறுமா நோக்கித் தாழ்த்தான்
உதவிமா றுதவி உண்டோ?'

அனுமன் கண்ட இலங்கை

பொன்கொண்டி ழைத்த, மணி
யைக்கொடுபொ திந்த,
மின்கொண் டமைத்த வெயி
லைக்கொடு சமைத்த,
என்கொண்டு இயற்றிய
எனத்தெரிகி லாத
வன்கொண்டல் விட்டுமதி
முட்டுவன மாடம்.

'மரம்அ டங்கலும் கற்பகம்;
மனையெலாம் கனகம்;
அரம டந்தையர் சிலதியர்
அரக்கியர்க்கு; அமரர்
உரம்அ டங்கிவந்து உழையராய்
உழல்குவர்; ஒருவர்
தரம்அ டங்குவ தன்றுஇது
தவம்செய்த தவமால்.

'கறங்கு கால்புகா; கதிரவன்
ஒளிபுகா; மறலி
மறம்பு காது;இனி வானவர்
புகாரென்கை வம்பே;
திறம்பு காலத்துள், யாவையும்,
சிதையினும் சிதையா;
அறம் புகா து,இந்த அணிமதிள்
கிடக்கைநின் றகத்தின்.

'பளிக்கு மாளிகைத் தலந்தொறும்,
இடந்தொறும், பசுந்தேன்
துளிக்கும் கற்பகத் தண்ணறுஞ்
சோலைகள் தோறும்,
அளிக்கும் தேறல்உண்டு, ஆடுநர்
பாடுநர் ஆகிக்
களிக்கின் றூர்அலால், கவல்கின்றூர்
ஒருவரைக் காணேன்!'

சிறையிருந்த சீதை

வல்ம ருங்குல்வாள் அரக்கியர்
நெருக்கஅங் கிருந்தாள்;
கல்ம ருங்குஎழுந்து, என்றும்ஓர்
துளிவரக் காணு
நல்ம ருந்துபோல் நலன்அற
உணங்கிய நங்கை
மெல்ம ருங்குல்போல் வேறுள
அங்கமும் மெலிந்தாள்.

விழுதல், விம்முதல், மெய்யுற
வெதும்புதல், வெருவல்,
எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல்,
இராமனை எண்ணித்
தொழுதல், சோருதல், துளங்குதல்,
துயருழந்து உயிர்த்தல்
அழுதல் அன்றிமற்று அயலொன்றும்
செய்குவது அறியாள்.

ஆவி யம்துகில் புனைவதுஒன்று
அன்றிவேறு அறியாள்,
தூவி அன்னம்மென் புனலிடைத்
தோய்கிலா மெய்யாள்,
தேவு தெண்கடல் அமிழ்துகொண்டு
அனங்கவேள் செய்த
ஓவி யம்புகை உண்டதே
ஒக்கின்ற உருவாள்.

'அருந்தும் மெல்அடகு ஆர்இட
அருந்தும்!' என் றழுங்கும்;
'விருந்து கண்டபோது என்னுறு
மோ!'என்று விம்மும்;
'மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட
நோய்க்கு!'என்று மயங்கும்
இருந்த மாநிலம் செல்லரித்
திடவும்ஆண்டு எழாதாள்.

'மெய்த்தி ருப்பதம் மேவு'என்ற போதினும்,
'இத்தி ருத்துறந்து ஏகு' என்ற போதினும்,
சித்தி ரத்தின்அ லர்ந்தசெந் தாமரை
ஒத்தி ருந்தமு கத்தினை உன்னுவாள்.

ஆழ நீர்க்கங்கை அம்பிக டாவிய
ஏழை வேடனுக்கு, 'எம்பிநின் தம்பி;நீ
தோழன்; மங்கைகொ ழுந்தி;எ னச்சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னிம யங்குவாள்.

கற்பரசியின் காட்சி

விரிமழைக் குலம்கிழித்து
ஒளிரும் மின்னெனக்
கருநிறத்து அரக்கியர்
குழுவில் கண்டனன்,
குருநிறத்து ஒருதனிக்
கொண்டல், ஊழியான்
இருநிறத்து உற்றஎற்கு
இயைந்த காந்தத்தை.

'பேணநோற் றதுமனைப் பிறவி ! பெண்மைபோல்
நாணம்நோற்று உயர்ந்தது நங்கை தோன்றலால் !
மாணநோற்று ஈண்டுஇவள் இருந்த வாறெலாம்
காணநோற் றிலன்அவன், கமலக் கண்களால்!'

சீதையின் துயரம்

'பொறையிருந்து ஆற்றிஎன் உயிரும் போற்றினேன்
அறையிருங் கழலவன் காணும் ஆசையால் ;
நிறையிரும் பல்பகல் நிருதர் நீள்நகர்ச்
சிறையிருந் தேனைஅப் புனிதன் தீண்டுமோ !

'வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கி,என்
மஞ்சனை வைதுபின் 'வழிக்கொள் வாய்'என
நஞ்சனை யான்அகம் புகுந்த நங்கையான்,
உய்ஞ்சனன் இருத்தலும் உலகம் கொள்ளுமோ ?

'ஆதலான் இறத்தலே அறத்தின் ஆறு;எனைச்
சாதல்காப் பவரும்என் தவத்தின் சாம்பினர்;
ஈதலாது இடமும்வே றில்லை,' என்றொரு
போதுலாம் மாதவிப் பொதும்பர் எய்தினள்.

ஆருயிர் காத்த அனுமன்

கண்டனன் அனுமனும்; கருத்தும் எண்ணினன்;
கொண்டனன் துணுக்கம்;மெய் தீண்டக் கூசுவான்;
'அண்டர்நா யகன்அருள் தூதன் யான்,'எனத்
தொண்டைவாய் மயிலினைத் தொழுது தோன்றினன்.

'அரக்கனே யாக; வேறுஓர்
அமரனே யாக; அன்றிக்
குரக்கினத்து ஒருவ னேதான்
· ஆகுக; கொடுமை யாக;
இரக்கமே யாக; வந்துஇங்கு
எம்பிரான் நாமம் சொல்லி
உருக்கினன் உணர்வை; தந்தான்
உயிர்;இதின் உதவி உண்டோ?'

என நினைத்து எய்த நோக்கி,
'இரங்கும்என் உள்ளம்: கள்ளம்
மனன்அகத் துடைய ராய
வஞ்சகர் மாற்ற மல்ல
நினைவுடைச் சொற்கள்; கண்ணீர்
நிலம்புகப் புலம்பா நின்றான்
வினவுதற்கு உரியன்,' என்று,
'வீர ! நீ யாவன் ?' என்றாள்.

ஆயசொல் தலைமேல் கொண்ட
அங்கையன், 'அன்னை ! நின்னைத்
தூயவன் பிரிந்த பின்பு
தேடிய துணைவன், தொல்லைக்
காய்கதிர்ச் செல்வன் மைந்தன்,
கவிக்குலம் அவற்றுக்கு எல்லாம்
நாயகன், சுக்கி ரீவன்
என்றுளன், நவையில் தீர்ந்தான்.

'மற்றவன் முன்னோன் வாலி,
இராவணன் வலிதன் வாலில்
இற்றுகக் கட்டி எட்டுத்
திசையினும் எழுந்து பாய்ந்த
வெற்றியன், தேவர் வேண்ட,
வேலையை விலங்கல் மத்தின்
சுற்றிய நாகம் தேய
அமுதெழக் கடைந்த தோளான்.

'அன்னவன் தன்னை, உம்கோன்
அம்புஒன்றால் ஆவி வாங்கிப்
பின்னவற்கு அரசு நல்கித்
துணையெனப் பிடித்தான்; எங்கள்
மன்னவன் தனக்கு நாயேன்
மந்திரத் துள்ளேன்; வானின்
நன்னெடுங் காலின் மைந்தன்;
நாமமும் அனுமன் என்பேன்.'

எய்தின உரைத்த லோடும்
எழுந்துபே ருவகை ஏற
வெய்துற ஒடுங்கும் மேனி,
வானுற விம்மி ஓங்கி,
'உய்தல்வந்து உற்ற தோ!'என்று
அருவிநீர் ஒழுகு கண்ணாள்,
'அய்ய! சொல்: அனையன் மேனி
எப்படித்து? அறிவி,' என்றாள்.

'நீண்டு, குழன்று, நெய்த்து,இருண்டு,
நெறிந்து, செறிந்து, நெடுநீலம்
பூண்டு, புரிந்து, சரிந்து, கடை
சுருண்டு, புகையும் நறும்பூவும்
வேண்டு மல்ல எனத்தெய்வ
வெறியே கமழும் நறுங்குஞ்சி
ஈண்டு சடையா யினதென்றால்,
மழைஎன் றுரைத்தல் இழிவன்றே!

'மீட்டும்உரை வேண்டுவன இல்லை,'என மெய்ப்பேர்
தீட்டியது, தீட்டரிய செய்கையது, 'செவ்வே
நீட்டிதென நேர்ந்தனன்' எனநெடிய கையால்
காட்டினன்ஓர் ஆழி;அது வாள்நுதலி கண்டாள்.

இழந்தமணி புற்றரவு எதிர்ந்ததெனல் ஆனாள்;
பழந்தனம் இழந்தன படைத்தவரை ஒத்தாள்;
குழந்தையை உயிர்த்தமல டிக்குஉவமை கொண்டாள்;
உழந்துவிழி பெற்றதோர் உயிர்ப்பொறையும் ஒத்தாள்.

சீதையின் வாழ்த்து

'மும்மையாம் உலகம் தந்த
முதல்வற்கு முதல்வன் தூதாய்ச்
செம்மையால் உயிர் தந் தாய்க்குச்
செயல்என்னால் எளிய துண்டே?
அம்மையாய் அத்த னாய
அப்பனே! அருளின் வாழ்வே!
இம்மையே மறுமை தானும்
நல்கினை இசையோ' டென்றாள்.

'பாழிய பணைத்தோள் வீர!
துணையிலேன் பரிவு தீர்த்த
வாழிய வள்ள லே!யான்
மறுவிலா மனத்தேன் என்னில்
ஊழிஓர் பகலா ஓதும்
ஆண்டெலாம் உலகம் ஏழும்
ஏழும்வீ வுற்ற ஞான்றும்
இன்றென இருத்தி!' என்றாள்.

'மாண்டேன் எனினும் பழுதன்றே!
இன்றே மாயச் சிறைநின்று
மீண்டேன்! என்னை ஒறுத்தாரைக்
குலங்க ளோடும் வேரறுத்தேன்!
பூண்டேன் எங்கோன் பொலங்கழலும்!
புகழே யன்றிப் புன்பழியும்
தீண்டேன்!' என்று மனமகிழ்ந்தாள்
திருவில் முகத்துத் திருவன்னாள்.

'இன்னம் ஈண்டொரு திங்கள் இருப்பல்யான்:
நின்னை நோக்கிப் பகர்ந்தது நீதியோய்!
பின்னை ஆவி பிடிக்கின்றி லேன்;அந்த
மன்னன் ஆணை! இதனை மனக்கொள் நீ.

'ஆரம் தாழ்திரு மார்பற்கு அமைந்ததோர்
தாரம் தான்அல ளேனும், தயாவெனும்
ஈரந் தான்அகத்து இல்லஎன் றாலும்;தன்
வீரம் காத்தலை வேண்டென்று வேண்டுவாய்.

'வந்துஎ னைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்,
'இந்த இப்பிற விக்குஇரு மாதரைச்
சிந்தை யாலும்தொ டேன்!'என்ற செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய்.

'சூடை யின்மணி கண்மணி ஒப்பது; தொன்னாள்
ஆடை யின்கண் இருந்தது; பேரடை யாளம்;
நாடி வந்துஎனது இன்னுயிர் நல்கிய நம்பா!
கோடி', என்றுகொ டுத்தனள் மெய்ப்புகழ் கொண்டாள்.

தொழுது வாங்கினன் சுற்றிய தூசினன் முற்றப்
பழுது றுவகை பந்தனை செய்தனன்; வந்தித்து,
அழுது மும்மை வலம்கொண் டிறைஞ்சினன்; அன்போடு
எழுது பாவையும் ஏத்தினள்; ஏகினன் இப்பால்.

அனுமன் — சொல்லின் செல்வன்

'கண்டனன் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்
தெண்திரை அலைகடல் இலங்கைத் தென்னகர்;
அண்டர்நா யக!இனித் துறத்தி ஐயமும்
பண்டுள துயரும்,'என்று அனுமன் பன்னுவான்:

‘உன்பெருந் தேவி என்னும்
உரிமைக்கும், உன்னைப் பெற்ற
மன்பெரு மருகி என்னும்
வாய்மைக்கும், மிதிலை வேந்தன்
தன்பெருந் தனையை என்னும்
தகைமைக்கும் தலைமை சான்றாள்,
என்பெருந் தெய்வம் ஐயா!
இன்னமும் கேட்டி,’ என்பான்:

‘விற்பெருந் தடந்தோள் வீர!
வீங்குநீர் இலங்கை வெற்பில்
நற்பெருந் தவத்த ளாய
நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன்;
இற்பிறப்பு என்ப தொன்றும்,
இரும்பொறை என்ப தொன்றும்,
கற்பெனும் பெயர தொன்றும்
களிநடம் புரியக் கண்டேன்!

‘வேலையுள் இலங்கை என்னும்
விரிநகர் ஒருசார், விண்தோய்
காலையும் மாலை தானும்
இல்லதோர் கனகக் கற்பச்
சோலை;அங் கதனில் உம்பி
புல்லினால் தொடுத்த தூய
சாலையின் இருந்தாள் ஐய!
தவம்செய்த தவமாம் தையல்.

‘சோகத்தா ளாய நங்கை
கற்பினால், தொழுதற்கு ஒத்த
மாகத்தார் தேவி மாரும்
வான்சிறப் புற்றார்; மற்றைப்
பாகத்தாள் இப்போ தீசன்
மகுடத்தாள்; பதுமத் தாளும்
ஆகத்தாள் அல்லள்; மாயன்
ஆயிரம் மௌலி மேலாள்.’

இலங்கையரசன் எரிவு

'சுட்டது குரங்கு!எரி சூறை ஆடிடக்
கெட்டது கொடிநகர்! கிளேயும் நண்பரும்
பட்டனர்! பரிபவம் பரந்தது எங்கணும்!
இட்டதிவ் வரியணை இருந்தது என்னுடல்!'

கும்பகருணன் வீரவுரை

'ஆசில்பர தாரமவை அஞ்சிறைஅ டைப்பேம்!
மாசில்புகழ் காதலுறு வேம்!வளமை கூரப்
பேசுவது மானம்!இடை பேணுவது காமம்;
கூசுவது மானிடரை; நன்றுநம கொற்றம்!

'ஊறுபடை ஊருவத ன்முன்னம்ஒரு நாளே
ஏறுகடல் ஏறிநரர் வானரரை எல்லாம்
வேறுபெய ராதவகை வேரொடும்அ டங்க
நூறுவது வேகருமம்!' என்பதுநு வன்ருன்.

வீடணன் மெய்யுரை

'கோனகர் முழுவதும் நினது கொற்றமும்
சானகி எனும்உல கீன்ற அம்மனை
ஆனவள் கற்பினல் வெந்தது அல்லது,ஓர்
வானரம் சுட்டதுஎன்று உணர்தல் மாட்சியோ?

'இசையும் செய்கையும் உயர்குலத்து
இயற்கையும் எஞ்ச
வசையும் கீழ்மையும் மீக்கொளக்
கிளேயொடும் மடியாது
அசைவில் கற்பின்அவ் வணங்கைவிட்டு
அருளிதி; இதன்மேல்
விசயம் இல்,'எனச் சொல்லினன்
அறிஞரின் மிக்கான்.

இராவணன் இகழ்வுரை

'ஊன வில்இறுத்து, ஓட்டைமா மரத்துள்அம்பு ஓட்டி,
கூனி சூழ்ச்சியால் அரசுஅழிந்து, உயர்வனம் குறுகி,
யான்இ ழைத்திட இல்இழந்து இன்னுயிர் சுமக்கும்
மானு டன்வலி நீயலாது யாருளர் மதிப்பார்?

'நண்ணின மனிசரை நண்பு பூண்டனை;
எண்ணினை செய்வினை; என்னை வெல்லுமாறு
உன்னினை; அரசின்மேல் ஊன்றினை;
திண்ணிதுஉன் செயல்! பிறர் செறுநர் வேண்டுமோ?'

வீடணன் கண்ட காட்சி

தருமமும் ஞானமும் தவமும் வேலியாய்
மருவரும் பெருமையும் பொறையும் வாயிலாய்க்
கருணையங் கோயிலுள் இருந்த கண்ணனை
அருள்நெறி எய்திச்சென்று அடிவ ணங்கினன்.

'பஞ்செனச் சிவக்கும் மென்கால்
தேவியைப் பிரித்த பாவி
வஞ்சனுக்கு இளைய என்னை
வருகஎன்று அருள்செய் தானே!
தஞ்செனக் கருதி னானே!
தாழ்சடைக் கடவுள் உண்ட
நஞ்செனச் சிறந்தேன் அன்றோ,
நாயகன் அருளின் நாயேன்?'

வீரனை நோக்கி அங்கம்
மென்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர்
வார, நெஞ் சுருகிச் 'செங்கண்
அஞ்சன மலையன் றாகில்
கார்முகில் கமலம் பூத்தது
அன்று; இவன் கண்ணன் கொல்லாம்;
ஆர்அருள் சுரக்கும் நீதி
அறம்நிறம் கரிதோ!' என்றான்.

'மின்மினி ஒளியின் மாயும் பிறவியை வேரின் வாங்கச்
செம்மணி மகுடம் நீக்கித் திருவடி புனைந்த செல்வன்
தன்முனர் கமலத்து அண்ணல் தாதையார் சரணம் தாழ
என்முனர் எனக்குச் செய்த உதவி!' என்று ஏம்பலுற்றான்.

இராமன் இனிய சொல்

'குகனொடும் ஐவ ரானேம் முன்பு; பின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவ ரானேம்; எம்உழை அன்பின் வந்த
அகன்அமர் காதல் ஐய! நின்னொடும் எழுவ ரானேம்;
புகலருங்கானம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் உந்தை!

அன்பர் கட்டிய அணை

கருவரை காதங்கள் கணக்கி லாதன
இருகையில் தோள்களில் சென்னி ஏந்தின
ஒருகடல் அடைக்கமற்று ஒழிந்த வேலைகள்
வருவன வாமென வந்த வானரம்.

மஞ்சினில் திகழ்தரு மலையை மாக்குரங்கு
எஞ்சுறக் கடிதுஎடுத்து எறிய வேநளன்
விஞ்சையில் தாங்கினன் சடையன் வெண்ணெயில்
தஞ்சம்என் றோர்களைத் தாங்கும் தன்மைபோல்.

குமுதன் இட்ட குலவரை கூத்தரின்
திமிதம் இட்டுத் திரையும்தி ரைக்கடல்
துமிதம் ஊர்புக வானவர் துள்ளினர்
அமுதம் இன்னும் எழும்எனும் ஆசையால்.

அங்கதன் தூது

'தூதுவன் ஒருவன் தன்னை
இவ்வழி விரைவில் தூண்டி,
'மாதினை விடுதி யோ?'என்
றுணர்த்துவேம்; மறுக்கு மாகின்
காதுதல் கடன்என்று உள்ளம்
கருதியது; அறனும் அஃதே,
நீதியும் அஃதே,' என்றான்
கருணையின் நிலயம் அன்னான்.

'மாருதி பின்னும் செல்லின் 'மற்றிவன் அன்றி வந்து
சாருதல் வலியார் இல்லை,' என்பது சாலும் அன்றே?
யாரினி ஏகத் தக்கார்? அங்கதன் அமையும்; ஒன்னார்
வீரமே விளைப்ப ரேனும் தீதின்றி மீடல் வல்லான்.'

பார்மிசை வணங்கிச் சீயம்
விண்மிசைப் படர்வ தேபோல்
வீரன்வெஞ் சிலையில் கோத்த
அம்பென விரைவில் போனான்,
'மாருதி அல்ல னாகில்
நீ'எனும் மாற்றம் பெற்றேன் !
யார்இனி என்னோடு ஒப்பார் !'
என்பதோர் இன்ப முற்றான்.

'பூதநா யகன்,நீர் சூழ்ந்த
புவிக்குநா யகன்,அப் பூமேல்
சீதைநா யகன்,வே றுள்ள
தெய்வநா யகன்,நீ செப்பும்
வேதநா யகன்,மேல் நின்ற
விதிக்கும்நா யகன்தான் விட்ட
தூதன்யான்; பணித்த மாற்றம்
சொல்லிய வந்தேன்,' என்றான்.

'இந்திரன் செம்மல், பண்டுஓர்
இராவணன் என்பான் தன்னைச்
சுந்தரத் தோள்க ளோடும்
வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
சிந்துரக் கிரிகள் தாவித்
திரிந்தனன் ; தேவர் வேண்ட
மந்தரப் பொருப்பால் வேலை
கலக்கினன் மைந்தன்,' என்றான்.

'உந்தைஎன் துணைவன் அன்றோ ?
ஓங்குஅறம் சான்றும் உண்டால் ;
நிந்தனை இதன்மேல் உண்டோ
நீ அவன் தூதன் ஆதல் ?
தந்தனன் நினக்கு யானே
வானரத் தலைமை; தாழா
வந்தனை நன்று செய்தாய்,
என்னுடை மைந்த!' என்றான்.

‘தாதையைக் கொன்ருன் பின்னே
தலைசுமந்து இருகை நாற்றிப்
பேதையன் என்ன வாழ்ந்தாய்
என்பதோர் பிழையும் தீர்ந்தாய்;
சீதையைப் பெற்றேன்! உன்னைச்
சிறுவனு மாகப் பெற்றேன்!
ஏதுஎனக்கு அரியது!’ என்ருன்
இறுதிநூற்கு எல்லை கண்டான்.

‘அந்நரர் இன்று நாளை
அழிவதற்கு ஐய மில்லை!
உன்அரசு உனக்கே தந்தேன்!
ஆளுதி ஊழிக் காலம்!
பொன் அரி சுமந்த பீடத்து
இமையவர் போற்றி செய்ய
மன்னவ ஞகை யானே
சூட்டுவன் மகுடம்!’ என்ருன்.

‘வாய்வரத் தக்க சொல்லி
என்னைஉன் வசம்செய் வாயேல்
ஆய்தரத் தக்க தன்ரே
தூதுவந்து அரச தாள்கை?
நீதரக் கொள்வேன் யானே!
இதற்கினி நிகர்வேறு உண்டோ?
நாய்தரக் கொள்ளும் சீயம்
நல்லரசு!’ என்று நக்கான்.

‘கூவிஇன்று என்னை, ‘நீபோய்த்
தன்குலம் முழுதும் கொல்லும்
பாவியை எய்தி, அஞ்சி
அரண்புக்குப் பதுங்கி ஞனென்
தேவியை விடுக! அன்றேல்
செருக்களத்து எதிர்ந்து தன்கண்
ஆவியை விடுக!’ என்ருன்
அருளினம் விடுகி லாதான்.

‘ஏமஞ் சார எளியவர் யாவிரும்;
தூமம் கால்வன வீரன் சுடுசரம்;
வேமின் போல்வன வீழ்வதன் முன்னமே
போமின் போமின் புறத்’தென்று போயினன்.

தலைப்போர்

'ஆள்ஐ யாஉனக்கு அமைந்தன,
மாருதம் அறைந்த
பூளை யாயின கண்டனை;
இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளை வா', என நல்கினன்
நாகுஇளங் கமுகின்
வாளை தாவுறு கோசலை
நாடுடை வள்ளல்.

வாரணம் பொருத மார்பும்,
வரையினை எடுத்த தோளும்
நாரத முனிவற்கு ஏற்ப
நயம்பட உரைத்த நாவும்,
தாரணி மவுலி பத்தும்,
சங்கரன் கொடுத்த வாளும்,
வீரமும் களத்தே போட்டு
வெறுங்கையோடு இலங்கை புக்கான்.

மாதிரம் எவையும் நோக்கான்;
வளநகர் நோக்கான்; வந்த
காதலர் தம்மை நோக்கான்;
கடல்பெருஞ் சேனை நோக்கான்;
தாதுஅவிழ் கூந்தல் மாதர்
தனித்தனி நோக்கத் தான்அப்
பூதலம் என்னும் நங்கை
தன்னையே நோக்கிப் புக்கான்.

வானகும் மண்ணும் எல்லாம்
நகும்நெடு வயிரத் தோளான்
நானகு பகைஞர் எல்லாம்
நகுவர்என்று அதற்கும் நாணன்;
வேனகு நெடுங்கண் செவ்வாய்
மெல்லியல் மிதிலை வந்த
சானகி நகுவள் என்றே
நாணத்தால் சாம்பு கின்ருன்.

இலங்கையர் கோன் வியப்புரை

'எறித்தபோர் அரக்கர் ஆவி
எண்ணிலா வெள்ளம் எஞ்சப்
பறித்தபோது என்னை அந்தப்
பரிபவம் முதுகில் பற்றப்
பொறித்தபோது அன்னான் அந்தக்
கூனிகூன் போக, உண்டை
செறித்தபோது ஒத்த தன்றிச்
சினம்உண்மை தெரிந்த தில்லை.

'நல்இயல் கவிஞர் நாவில்
பொருள்குறித்து அமர்ந்த நாமச்
சொல்லெனச் செய்யுள் கொண்ட
தொடையெனத் தொடையை நீக்கி
எல்லையில் செல்வம் தீரா
இசையெனப் பழுதி லாத
பல்அலங் காரப் பண்பே
காகுத்தன் பகழி மாதோ.

'ஏற்றம்ஒன்று இல்லை என்பது
ஏழைமைப் பால தன்றே?
ஆற்றல்சால் கலுழ னேதான்
ஆற்றுமே அமரின் ஆற்றல்?
காற்றையே மேற்கொண் டானே,
கனலையே கடாவி னானே,
கூற்றையே ஊற்கின் றானே
குரங்கின்மேல் கொண்டு நின்றான்!'

கும்பகருணன் கூற்று

'ஆனதோ வெஞ்சமம்! அலகில் கற்புடைச்
சானகி துயர்இனம் தவிர்ந்தது இல்லையோ!
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ! புகுந்ததோ பொன்றும் காலமே!

'வென்றுஇவண வருவன்என்று உரைக்கி லேன்;விதி
நின்றது பிடர்பிடித்து உந்த நின்றது;
பொன்றுவன்; பொன்றினுல் பொலன்கொள் தோளியை
நன்றென நாயக விடுதி நன்றரோ.

'இற்றைநாள் வரைமுதல் யான்முன் செய்தன
குற்றமும் உளஎனில், பொறுத்தி கொற்றவ!
அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல்ஆரிய!
பெற்றனென் விடை!'எனப் பெயர்ந்து போயினுன்.

வீரத் தமயனும் வினயத் தம்பியும்

'இருளுறு சிந்தையேற்கும்
இன்னருள் சுரந்த வீரன்
அருளும்நீ சேரின் ஒன்ருே,
அபயமும் அளிக்கும்; அன்றி
மருளுறு பிறவி நோய்க்கு
மருந்துமாம்; மாறிச் செல்லும்
உருளுறு சகட வாழ்க்கை
ஒழித்துவீடு அளிக்கும் அன்றே?

'தீயவை செய்வ ராகில்,
சிறந்தவர், பிறந்த உற்ருர்,
தாய், அவை, தந்தை மார்என்று
உணர்வரோ தருமம் பார்ப்பார்?
தீயவை அறிதி யன்றே?
நினக்குயான் உரைப்பது என்னே!
தூயவை துணிந்த போது
பழிவந்து தொடர்வ துண்டோ?

'நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி
நெடிதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப்
போர்க்கோலம் செய்து விட்டாற்கு
உயிர்கொடாது அங்குப் போகேன்;
தார்க்கோல மேனி மைந்த!
என்துயர் தவிர்த்தி யாயின்
கார்க்கோல மேனி யானைக்
கூடுதி கடிதின்,' என்ருன்.

'மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல்
வழுவிலா வரத்தி னல்நீ
உலைவிலாத் தருமம் பூண்டாய்
உலகுள தனையும் உள்ளாய் ;
தலைவன் நீ உலகுக்கு எல்லாம் ;
உனக்குஅது தக்க தேயால் ;
புலையுறு மரணம் எய்தல்
எனக்கது புகழ தேயால்.

'கருத்திலா இறைவன் தீமை
கருதினல், அதனைக் காத்துத்
திருத்தலா மாகின் நன்றே ;
திருத்துதல் தீரா தாயின்
பொருத்துறு பொருளுண் டாமோ ?
பொருதொழிற்கு உரிய ராகி
ஒருத்தரின் முன்னம் சாதல்
உண்டவர்க்கு உரிய தம்மா !

'செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித்
திருநகர்ச் செல்வம் தேறி
வம்பிட்ட தெரியல் எம்முன்
உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி
அம்பிட்டுத் துன்னம் கொண்ட
புண்ணுடை நெஞ்சோடு ஐய !
கும்பிட்டு வாழ கில்லேன்
கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்.'

என்றவன் தன்னை மீட்டும்
எடுத்துமார்பு இறுகப் புல்லி
நின்றுநின்று இரங்கி ஏங்கி
நிறைகணல் நெடிது நோக்கி,
'இன்றொடும் தவிர்ந்த தன்றே
உடன்பிறப்பு என்பது?' என்றன் ;
வென்றிவெந் திறலி னனும்
அவனடித் தலத்து வீழ்ந்தான்.

கும்பகருணன் வேண்டுகோள்

'நீதியால் வந்ததொரு
நெடுந்தரும நெறியல்லால்
சாதியால் வந்தசிறு
நெறியறியான் என்தம்பி;
ஆதியாய்! உனை அடைந்தான்;
அரசர்உருக் கொண்டமைந்த
வேதியா! இன்னம்உனக்கு
அடைக்கலம்யான் வேண்டினேன்.

'தம்பியென நினைந்துஇரங்கித்
தவிரான்அத் தகவில்லான்
நம்பிஇவன் தனைக்காணில்
கொல்லும்;இறை நல்கானுல்;
உம்பியைத்தான், உன்னைத்தான்,
அனுமனைத்தான் ஒருபொழுதும்
எம்பிபிரி யானுகை
அருளுதியான் வேண்டினேன்.

'மூக்கிலா முகமென்று
முனிவர்களும் அமரர்களும்
நோக்குவார்; நோக்காமை
நுன்கணையால் என்கழுத்தை
நீக்குவாய்; நீக்கியபின்
நெடுந்தலையைக் கருங்கடலுள்
போக்குவாய்; இதுநின்னை
வேண்டுகின்ற பொருள்,' என்றுன்.

மையலுற்ற மன்னவன்

மின்ஒளிர் மகுட கோடி
வெயிலொளி விரித்து வீசத்
துன்இருள் இரிந்து தோறப்பச்
சுடர்மணித் தோளில் தோன்றும்
பொன்அரி மாலை நீல
மலையின்வீழ் அருவி போர்ப்ப
நன்னெடுங் களிமால் யானை
நாணுற நடந்து வந்தான்.

'தோற்பித்தீர் ; மதிக்கு மேனி
சுடுவித்தீர்; தென்றல் தூற்ற
வேர்ப்பித்தீர் ; வயிரத் தோளை
மெலிவித்தீர் ; வேனில் வேளை
ஆர்ப்பித்தீர் ; என்னை இன்னல்
அறிவித்தீர் ; அமரர் அச்சம்
தீர்ப்பித்தீர் ; இன்னம் என்னென்
செய்வித்துத் தீர்தீ ரம்மா !

'பெண்ணெலாம் நீரே யாக்கிப்
பேரெலாம் உமதே யாக்கிக்
கண்ணெலாம் நும்கண் ஆக்கிக்
காமவேள் என்னும் நாமத்து
அண்ணல்எய் வானு மாக்கி
ஐங்கணைக் கரியத் தக்க
புண்எலாம் எனக்கே யாக்கி
விபரீதம் புணர்த்தி விட்டீர்!'

சீற்றமுற்ற சீதை

வல்லியம் மருங்கு கண்ட
மானென மறுக்க முற்று
மெல்லியல் ஆக்கை முற்றும்
நடுங்கினள் விம்மு கின்ருள்,
'கொல்லிய வரினும் உள்ளம்
கூறுவென் தெரிய,' என்னுப்
புல்லிய கிடந்த தொன்றை
நோக்கினள் புகல்வ தானுள்:

'பழிஇது பாவம் என்று
பார்க்கிலை ; பகரத் தக்க
மொழிஇவை யல்ல என்ப
துணர்கிலை ; முறைமை நோக்காய்;
கிழிகிலை நெஞ்சம் ; வஞ்சக்
கிளையொடும் இன்று காறும்
அழகிலை என்ற போதுஎன்
கற்புஎன்னும் ! அறந்தான் என்னும் !

'ஊனிலா யாக்கை பேணி
உயர்புகழ் சூடாது உன்முன்
நாணிலாது இருந்தேன் அல்லேன் ;
நவையறு குணங்கள் என்னும்
பூண்எலாம் பொறுத்த மேனிப்
புண்ணிய மூர்த்தி தன்னைக்
காணலாம் இன்னும் என்னும்
காதலால் இருந்தேன் கண்டாய்.'

போலிச் சனகன் பேச்சு

ஆயது காலத்து ஆங்கோர்
அரக்கனைச் சனகன் ஆக்கி,
வாய்திறந்து அரற்றப் பற்றி
மகோதரன் கடிதின் வந்தான்;
காய்எரி அனையான் முன்னர்க்
காட்டினன் ; அணங்கு கண்டாள் ;
தாய்எரி வீழக் கண்ட
பார்ப்பெனத் தரிக்கி லாதாள்.

கைகளை நெரித்தாள் ; கண்ணை
மோதினுள் ; கமலக் கால்கள்
நெய்எரி மிதித்தால் என்ன,
நிலத்திடைப் பதைத்தாள்; நெஞ்சம்
மெய்யென எரிந்தாள் ; ஏங்கி
விம்மினுள் ; நடுங்கி வீழ்ந்தாள் ;
பொய்யென உணராள் ; அப்பாற்
புரண்டுஅரும் பூச லிட்டாள்.

'எந்தையே ! எந்தை யே!இன்று
என்பொருட்டு உனக்கும் இக்கோள்
வந்ததே ! என்னைப் பெற்று
வாழ்ந்தவாறு இதுவோ ! மண்ணோர்
தந்தையே ! தாயே ! செய்த
தருமமே ! தவமே !' என்னும் ;
வெந்துயர் என்னும் தீவீழ்
விறகென வெந்து வீழ்ந்தாள்.

'பண்பெற்ரு ரோடு கூடாப்
பகைபெற்ருய்; பகழி பாய
விண்பெற்ருய் எனினும் நன்ருல்;
வேந்தராய் உயர்ந்த மேலோர்
எண்பெற்ருய்; பழியும் பெற்ருய்;
இதுநின்னுல் பெற்ற தன்ருல்;
பெண்பெற்ருய், அதனுல் பெற்ருய்;
யாரின்ன பேறு பெற்ருர்?

'கொல்லெனக் கணவற்கு ஆங்கோர்
கொடும்பகை கொடுத்தேன்; எந்தை
கல்லெனத் திரண்ட தோளேப்
பாசத்தால் கட்டக் கண்டேன்;
இல்லெனச் சிறந்து நின்ற
இரண்டுக்கும் இன்னல் சூழ்ந்தேன்
அல்லெனே? எளிய ளேயான்?
அளியற்றேன், இறக்க லாதேன்!

'பூவின்மேல் இருந்த தெய்வத்
தையலும் பொதுமை யுற்ருள்
பாவியான் பயந்த நங்கை
நின்பொருட் டாகப் பட்டேன்
ஆவிபோய் அழியல் நன்றே;
அமரர்க்கும் அரசன் ஆவான்
தேவியாய் இருத்தல் தீதே;
சிறையிடைத் தேம்பு கின்ருய்.

'நீயும்நின் கிளேயும் மற்றுஇந்
நெடுநில வரைப்பும் நேரே
மாயினும் முறைமை குன்ற
வாழ்வெனே? வயிரத் திண்தோள்
ஆயிரம் நாமத்து ஆழி
அரியினுக்கு அடிமை செய்வேன்
நாயினே நோக்கு வேனே
நாண்துறந்து ஆவி நச்சி!

'வரிசிலை ஒருவன் அல்லால்
மைந்தர்என் மருங்கு வந்தார்
எரியிடை வீழ்ந்த விட்டில்
அல்லரோ? அரசுக்கு ஏற்ற
அரியொடும் வாழ்ந்த பேடை
அங்கணத்து அழுக்குத் தின்னும்
நரியொடும் வாழ்வ துண்டோ?
நாயினும் கடைப்பட் டோனே!'

மேகநாதன் விடுத்த நாகபாசம்

சொல்லாத முன்னம் சுடரைச்
சுடர் தூண்டு கண்ணன்
பல்லால் அதரத்தை அதுக்கி
விண்மீது பார்த்தான்
எல்லாரும் இறந்தன ரோஎன
ஏங்கி நைந்தான்
வில்லாளரை எண்ணில் விரற்குமுன்
நிற்கும் வீரன்.

'மருந்தே நிகர்எம் பிதன்ஆருயிர் வௌவி னானை
விருந்தே எனஅந் தகற்கீகிலன் வில்லும் ஏந்திப்
பொரும்தே வர்குழாம் நகைசெய்திடப் போந்து பாரின்
இருந்தேன் எனின்நான் அவ்விராவணி யல்லன்!' என்றான்.

விட்டனன் அரக்கன் வெய்ய
படையினை; விடுத்த லோடும்
எட்டினோடு இரண்டு திக்கும்
இருள்திரிந்து இரிய ஓடிக்
கட்டினது என்ப மன்னோ
காகுத்தற்கு இளைய காளை
வட்டவான் வயிரத் திண்தோள்
மலைகளை உளைய வாங்கி.

மற்றையோர் தலையும் எல்லாம்
வாளெயிற் றரவம் வந்து
சுற்றின; வயிரத் தூணின்
மலையினிற் பெரிய தோள்கள்
இற்றன; இற்ற வென்ன
இறுக்கின; இளகா உள்ளம்
தெற்றென உடைய வீரர்
இருந்தனர் செய்வது ஓரார்.

'சொற்றது முடித்தேன்! நாளை
என்உடல் சோர்வு நீக்கி
மற்றதும் முடிப்பென்!' என்று
எண்ணினன்; 'மனிசன் வாழ்க்கை
இற்றது; குரங்கின் தானை
இறந்தது'என் றிரண்டு பாலும்
கொற்றமங் கலங்கள் ஆர்ப்ப
இராவணன் கோயில் புக்கான்.

ராமன் துயரம்

உழைக்கும், வெய்து உயிர்க்கும், ஆவி
உருகும்,போய் உணர்வு சோரும்,
இழைக்குவது அறிதல் தேற்றான்,
'இலக்குவா! இலக்கு வா!'என்று
அழைக்கும்; தன்கையை வாயில்
மூக்கின் வைத்து அயர்க்கும்; 'ஐயா!
பிழைத்தியோ!' என்னும் மெய்யே
பிறந்தேயும் பிறந்தி லாதான்.

வில்லினை நோக்கும்; பாச
விசிப்பினை நோக்கும்; வீயா
அல்லினை நோக்கும்; வானத்
தமரரை நோக்கும்; 'பாரைக்
கல்லுவென் வேரோடு;' என்னும்;
பவளவாய் கறிக்கும்; கற்றோர்
சொல்லினை நோக்கும் தன்பொற்
புகழினை நோக்கும் தோளான்.

இத்தன்மை எய்தும் அளவின்கண் வந்த
    இமையோர்கள் அஞ்சி, 'இதுபோய்
எத்தன்மை எய்தி முடியும்கொல்!' என்று
    குலைகின்ற எல்லை யிதன்வாய்
அத்தன்மை கண்டு புடைநின்ற அண்ணல்,
    கலுழன் தன் அன்பின் மிசையால்
சித்தம் நடுங்கி இதுதீர மெள்ள
    இருளூடு வந்து தெரிவான்.

வாசம் கலந்த மரைநாள நூலின்
    வகைஎன்ப தென்னை மழைஎன்று
ஆசங்கை கொண்ட கொடைமீள அண்ணல்
    சரராமன் வெண்ணெய் அணுகும்
தேசம் கலந்த மறைவாணர் செஞ்சொல்
    அறிவாளர் என்றிம் முதலோர்
பாசம் கலந்த பசிபோ லகன்ற
    பதகன் துரந்த உரகம்.

'வெங்கண் வானரக் குழுவொடும்
    இளையவன் விளிந்தான்!
இங்கு வந்திலன் அகன்றனன்
    இராமன்!' என் றிகழ்ந்தான்;
சங்கம் ஊதினன்; தாதையை
    வல்லையில் சார்ந்தான்;
பொங்கு போரிடைப் புகுந்துள
    பொருளெலாம் புகன்றான்.

படுகளக் காட்சி

'தெய்வ மானத் திடைஏற்றி
    மனிசர்க்கு உற்ற செயல்எல்லாம்
தையல் காணக் காட்டுமின்கள்;
    கண்டா லன்றித் தனதுள்ளத்து
ஐயம் நீங்காள்,' என்றுரைப்ப,
    அரக்கர் மகளிர் இரைத்துஆர்ப்ப,
உய்யும் உணர்வு நீத்தாளை
    நெடும்போர்க் களத்தி னிடைஉய்த்தார்.

கண்டாள் கண்ணால் கணவன்உரு
அன்றி ஒன்றும் காணாதாள் ;
உண்டாள் விடத்தை யெனஉடலும்,
உணர்வும், உயிர்ப்பும் உடன்ஓய்ந்தாள்;
தண்டா மரைப்பூ நெருப்புற்ற
தன்மை யுற்றாள் தரியாதாள் ;
பெண்தா னுற்ற பெரும்பீழை
உலகுக் கெல்லாம் பெரிதன்றோ ?

மங்கை அழலும் வானாட்டு
மயில்கள் அழுதார் ; மழலிடையோன்
பங்கின் உறையும் குயில்அழுதாள் ;
பதும மலர்மேல் மாதுஅழுதாள் ;
கங்கை அழுதாள் ; நாமடந்தை
அழுதாள் ; கமலத் தடங்கண்ணன்
தங்கை அழுதாள் ; இரங்காத
அரக்கி மாரும் தளர்ந்துஅழுதார்.

'எண்ணா மயலோ டும்இருந் ததுநின்
புண்ணா கியமே னிபொருந் திடவோ ?
மண்ணோர் உயிரே! இமையோர் வலியே !
கண்ணே! அமிழ்தே! கருணா கரனே!

'மேவிக் கனல்முன் மிதிலைத் தலைஎன்
பாவிக் கைபிடித் ததுபண் ணவ ! நின்
ஆவிக் கொருகோள் வரவோ ? அலர்வாழ்
தேவிக் கமிழ்தே ! மறையின் தெளிவே !

'மேதாய் இளையோய் ! விதியார் விளைவால்
போதா நெறிஎம் மொடுபோ துறும்நாள்
'மூதா னவன்முன் னர்முடிந் திடின்உம்
மாதா உரையின் வழிநின் றனையோ ?

திரிசடையும் ஒரு சடையும்

‘மாயமான் விடுத்த வாறும்
சனகனை வகுத்த வாறும்
போயமா நாக பாசம்
பிணித்தது போன வாறும்
நீயமா நினையாய் மாள
நினைதியோ ? நெறியி லாரால்
ஆயமா மாய மொன்றும்
அறிந்திலை அன்னம் அன்னாய் !

‘ஆழியான் ஆக்கை தன்னின்
அம்பொன்றும் அறுக்கி லாமை
ஏழைநீ காண்டி யன்றே ?
இளையவன் வதனம் இன்னம்
ஊழிநாள் இரவி யென்ன
ஒளிர்கின்றது ; உயிருக்கு இன்னல்
வாழியார்க்கு இல்லை; வாளா
மயங்கலை, வேள்வி வந்தாய்!’

‘அன்னை நீ உரைத்த தொன்றும்
அழிந்திலது ; ஆத லானே
உன்னையே தெய்வ மாக்கொண்டு
இத்தனை காலம் உய்ந்தேன் ;
இன்னம்இவ் விரவு முற்றும்
இருக்கின்றேன் ; இறத்தல் என்பால்
முன்னமே முடிந்த தன்றே?’
என்றனள் முளரி நீத்தாள்.

‘நாணெலாம் துறந்தேன் ; இல்லின்
நன்மையின் நல்லார்க்கு ஏய்ந்த
பூணெலாம் துறந்தேன் ; என்றன்
பொருசிலை மேகந் தன்னைக்
காணலாம் என்னும் ஆசை
கடுக்களன் ஆவி காத்தேன் ;
ஏணிலா உடலின் நீங்கல்
எளிதெனக்கு,’ எனவும் சொன்னாள்.

ஆயிர யோசனை அகலம் மீதுயர்ந்து
ஆயிர யோசனை ஆழ்ந்தது அம்மலை;
ஏயெனும் மாத்திரத்து ஒருகை ஏந்தினன்
தாயினன் உலகெலாம் தவழ்ந்த சீர்த்தியான்.

மான வீரனும் மெய்யறிஞனும்

'முந்தைநாள் உலகம் தந்த
மூத்தவா னோர்கட்கு எல்லாம்
தந்தையார் தந்தை யாரைச்
செருவிடைச் சாயத் தள்ளிக்
கந்தனர் தந்தை யாரைக்
கயிலையொடு ஒருகைக் கொண்ட
எந்தையார் அரசு செய்வது
இப்பெரும் பலங்கொண் டேயோ!

'பனிமலர்த் தவிசின் மேலோன்
பார்ப்பன குலத்துக் கெல்லாம்
தனிமுதல் தலைவ னென
உன்னைவந்து அமரர் தாழ்வார்;
மனிசருக்கு அடிமை யாய்நீ
இராவணன் செல்வம் ஆள்வாய்;
இனிஉனக்கு என்னே மானம்?
எங்களோடு அடங்கிற் றன்றே?

'எழுதிஏ ரணிந்த திண்டோள்
இராவணன் இராமன் அம்பால்
புழுதியே பாய லாகப்
புரண்டநாள் புரண்டு மேல்வீழ்ந்து
அழுதியோ? நீயும் கூட
ஆர்த்தியோ? இவனை வாழ்த்தித்
தொழுதியோ? யாதோ செய்யத்
துணிந்தனை விசயத் தோளாய்!'

'அறம்துணை ஆவ தல்லால்
அருநர கமைய நல்க
மறம்துணை யாக மாயாப்
பழியொடும் வாழ மாட்டேன்;
துறந்திலேன் மெய்ம்மை எய்தும்
பொய்ம்மையே துறப்ப தல்லால்;
பிறந்திலேன் இலங்கை வேந்தன்
பின்னவன் பிழைத்த போதே.

'அறத்தினைப் பாவம் வெல்லாது
என்னும்அது அறிந்து ஞானத்
திறத்தினது உறும்என் றெண்ணித்
தேவர்க்கும் தேவைச் சேர்ந்தேன் ;
புறத்தினில் புகழே யாக,
பழியொடும் புணர்க; போதச்
சிறப்பினிப் பெறுக, தீர்க,'
என்றனன் சீற்றம் தீர்ந்தான்.

வீரப் புகழோ? ஈன வாழ்வோ?

'நிலம்செய்து விசும்பும் செய்து
நெடியவன் படைநின் றுணை
வலம்செய்து போவ தானல்
மற்றினிவலிய துண்டோ?
குலம்செய்த பாவத் தாலே
கொடும்பழி தேடிக் கொண்டோம்;
சலம்செயின் உலகம் மூன்றும்
இலக்குவன் முடிப்பன் தானே.

'ஆதலால் அஞ்சி னேன்என்று
அருளலை; ஆசை தான்அச்
சீதைபால் விடுதி யாயின்
அனையவர் சீற்றம் தீர்வர்;
போதலும் புரிவர்; செய்த
தீமையும் பொறுப்பர்; உன்மேல்
காதலால் உரைத்தேன்,' என்றான்
உலகெலாம் கலக்கி வென்றான்.

முன்னையோர் இறந்தா ரெல்லாம்
இப்பகை முடிப்பர் என்றும்
பின்னையோர் நின்ருரெல்லாம்
வென்றனர் பெயர்வர் என்றும்
உன்னை நீ அவரை வென்று
தருதிஎன்று உணர்ந்தும் அன்ருல்,
என்னையே நோக்கி யான்இந்
நெடும்பகை தேடிக் கொண்டேன்.

'பேதைமை உரைத்தாய் மைந்த!
உலகெலாம் பெயரப் பேராக்
காதைஎன் புகழி ஞேடும்
நிலைபெற அமரர் காண
மீதெழும் மொக்குள் அன்ன
யாக்கையை விடுவ தல்லால்
சீதையை விடுவ துண்டோ
இருபது திண்தோள் உண்டாய்?

'வென்றிலன் என்ற போதும்
வேதம்உள் ளளவும் யானும்
நின்றுளெ னன்ருே மற்றவ்
விராமன்பேர் நிற்கு மாயின்?
பொன்றுதல் ஒருகா லத்தும்
தவிருமோ? பொதுமைத் தன்ருே?
இன்றுளார் நாளை மாள்வர்;
புகழுக்கும் இறுதி உண்டோ?

'மறைகளே தேறத் தக்க
வேதியர் வணங்கற் பால
இறையவன் இராமன் என்னும்
நல்லற மூர்த்தி என்னின்
பிறைஎயிற்று இவனைக் கோறி,'
என்ருெரு பிறைவாய் வாளி
நிறையுற வாங்கி விட்டான்
உலகெலாம் நிறுத்தி நின்ருன்.

நேமியும் குலிச வேலும்,
நெற்றியின் நெருப்புக் கண்ணன்
நாமவேல் தானும் மற்றை
நான்முகன் படையும் நாணத்
தீமுகம் கதுவ ஓடிச்
சென்றுஅவன் சிரத்தைத் தள்ளிப்
பூமழை மாரி சிந்தப்
பொலிந்ததுஅப் பகழிப் புத்தேள்.

வில்லாளர் ஆனார்க் கெல்லாம்
மேலவன் விளித லோடும்
'செல்லாதவ் விலங்கை வேந்தற்கு
அரசெனக் களித்த தேவர்
எல்லாரும் தூசு நீக்கி
ஏறிட ஆர்த்த போது
கொல்லாத விரதத் தார்தம்
கடவுளர் கூட்டம் ஒத்தார்.

'வான்தலை எடுக்க, வேலை
மண்தலை எடுக்க, வானோர்
கோன்தலை எடுக்க, வேதக்
குலம்தலை எடுக்க, குன்றாத்
தேன்தலை எடுக்கும் தாராய்!
தேவரை வென்றான் தீய
ஊன்தலை எடுத்தாய் நீ'என்று
உரைத்தனர் உவகை மிக்கார்.

'கம்ப மதத்துக் களியானைக்
காவல் சனகன் பெற்றெடுத்த
கொம்பும் என்பால் இனிவந்து
குறுகி னாள்நன் றெனக்குளிர்ந்தேன்;
வம்பு செறிந்த மலர்க்கோயில்
மறையோன் படைத்த மாநிலத்தில்
தம்பி யுடையான் பகைஅஞ்சான்
என்னும் மாற்றம் தந்தனையால்.'

மண்டோதரி புலம்பல்

தலையின்மேல் சுமந்த கையள்
தழலின்மேல் மிதிக்கின் றாள்போல்
நிலையின்மேல் மிதிக்கும் தாளள்
நேசத்தால் நிறைந்த நெஞ்சள்
கொலையின்மேல் குறித்த வேடன்
கூர்ங்கணை உயிரைக் கொள்ள
மலையின்மேல் மயில்வீழ்ந் தென்ன
மைந்தன்மேல் மறுகி வீழ்ந்தாள்.

'கலையினால் திங்க ளென்ன
வளர்கின்ற காலத் தேஉன்
சிலையினால் அரியை வெல்லக்
காண்பதோர் தவமும் செய்தேன்!
தலையிலா ஆக்கை காண
எத்தவம் செய்தேன் அந்தோ!
நிலையிலா வாழ்வை இன்னம்
நினைவெனோ நினைவி லாதேன்!

'ஐயனே! அழக னே!என்
அரும்பெறல் அமிழ்தே! ஆழிக்
கையனே, மழுவ னேஎன்
றவர்வலி கடந்த கால
மொய்யனே! முளரி யன்ன
நின்முகம் கண்டி லாதேன்
உய்வனே உலகம் மூன்றுக்கு
ஒருவனே! செருவ லோனே!

'தாளரிச் சதங்கை ஆர்ப்பத்
தவழ்கின்ற பருவந் தன்னில்
கோளரி இரண்டு பற்றிக்
கொணர்ந்தனை! கொணர்ந்து கோபம்
மூளுறப் பொருத்தி மாட
முன்றிலின் முறையின் ஓடி
மீளுரு விளையாட் டின்னம்
காண்பெனோ விதியி லாதேன்!

'பஞ்சுஎரி யுற்ற தென்ன
அரக்கர்தம் பரவை எல்லாம்
வெஞ்சின மனிசர் கொல்ல
விளிந்ததே மீண்ட தில்லை !
அஞ்சினேன் அஞ்சி னேன்!இச்
சீதைஎன்று அமிழ்தால் செய்த
நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன்
நாளைஇத் தகையன் அன்றோ !'

இலங்கை வேந்தன் முடிவு

ஈசனை, இமையா முக்கண்
இறைவனை, இருமைக் கேற்ற
பூசனை முறையில் செய்து
திருமறை புகன்ற தானம்
வீசினன் இயற்றி, மற்றும்
வேட்டன வேட்டோர்க்கு எல்லாம்
ஆசற நல்கி, ஒல்காப்
போர்த்தொழிற்கு அமைவ தானான்.

'சிவனோ அல்லன் ; நான்முகன்
அல்லன் ; திருமாலாம்
அவனோ அல்லன் ; மெய்வர
மெல்லாம் அடுகின்றான் ;
தவனோ என்னில் செய்து
முடிக்கும் தரனல்லன் ;
இவனோ தானவ் வேத
முதற்கா ரணன்!'என்றான்.

முக்கோடி வாழ்நாளும், முயன்றுடைய
பெருந்தவமும், முதல்வன் முன்னாள்
'எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்!'
எனக்கொடுத்த வரமும், ஏனைத்
திக்கோடும் உலகனைத்தும் செருக்கடந்த
புயவலியும் தின்று, மார்பில்
புக்கோடி உயிர்பருகிப் புறம்போயிற்று
இராகவன்தன் புனித வாளி.

விபீடணன் புலம்பல்

‘உண்ணாதே உயிர்உண்ணாது ஒருநஞ்சு;
சனகியெனும் பெருநஞ்சு உன்னைக்
கண்ணாலே நோக்கவே போக்கியதே
உயிர்! நீயும் களப்பட் டாயே!
எண்ணாதேன் எண்ணியசொல் இன்றுஇனித்தான்
எண்ணுதியோ? எண்ணில் ஆற்றல்
அண்ணாவோ! அண்ணாவோ! அசுரர்கள்தம்
பிரளயமே! அமரர் கூற்றே!

‘அன்றுஎரியில் விழுவேத வதி இவள்காண்
உலகுக்குஓ ரன்னை என்று
குன்றனைய நெடுந்தோளாய்! கூறினேன்;
அதுமனத்துட் கொள்ளா தேயே
உன்றனது குலமடங்க உருத்துஅமரிற்
படக்கண்டும் உறவா காதே
பொன்றினையே! இராகவன்தன் புயவலியின்று
அறிந்துதான் போகின் றாயே!

‘போர்மகளைக் கலைமகளைப் புகழ்மகளைத்
தழுவியகை பொருமை கூரச்
சீர்மகளைத் திருமகளைத் தேவர்க்கும்
தெரிவரிய தெய்வக் கற்பின்
பேர்மகளைத் தழுவுவான் உயிர்கொடுத்துப்
பழிகொண்ட பித்தா! பின்னைப்
பார்மகளைத் தழுவினையோ திசையானைப்
பணையிறுத்த பணைத்த மார்பால்!

மண்டோதரி புலம்பல்

‘வெள்எருக்கஞ் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த
திருமேனி மேலும் கீழும்
எள்இருக்கும் இடமின்றி உயிரிருக்கும்
இடம்நாடி இழைத்த வாறோ?
கள்இருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகியை
மனச்சிறையில் கரந்த காதல்
உள்இருக்கும் எனக்கருதி உடல்புகுந்து
தடவியதோ ஒருவன் வாளி!

‘காந்தையருக்கு அணியனைய சானகியார்
 பேரழகும், அவர்தம் கற்பும்,
ஏந்துபுயத்து இராவணனார் காதலும்,அச்
 சூர்ப்பணகை இழந்த மூக்கும்,
வேந்தர்பிரான் தயரதனார் பணிதன்னால்
 வெங்கானில் விரதம் பூண்டு
போந்ததுவும் கடைமுறையே புரந்தரனார்
 பெருந்தவமாய்ப் போயிற் றம்மா!

‘ஆரா அமுதாய் அலைகடலிற் கண்வளரும்
நாரா யணனென் றிருப்பேன் இராமனை நான்;
ஓராதே கொண்டகன்றாய் உத்தமனார் தேவிதனை;
பாராயோ நின்னுடைய மார்பகலம் பட்டவெலாம்?’

மண்டோதரியின் மாட்சி

என்றுஅ ழைத்தனள் ஏங்கி எழுந்தவன்
பொன்த ழைத்த பொருவரு மார்பினைத்
தன்த ழைக்கைக ளால்தழு வித்தனி
நின்றுஅ ழைத்துஉ யிர்த் தாள்;உயிர் நீங்கினாள்.

அனுமன் மகிழ்ச்சி

ஏழை சோபனம்! ஏந்திழை சோபனம்!
வாழி சோபனம்! மங்கல சோபனம்!
ஆழி யான அரக்கனை ஆரியச்
சூழி யானை துகைத்தது சோபனம்!

பரத்துவாசன் கூற்று

‘வெயர்த்த மேனியன் விழிபொழி
 மழையன்மூ வினையைச்
செயிர்த்த சிந்தையன் தெருமரல்
 உழந்துழந்து அழிவான்
அயர்த்து நோக்கினும் தென்திசை
 அன்றிவேறு அறியான்
பயத்த துன்பமே உருவுகொண்
 டென்னலாம் படியான்.

பரதன் நிலைமை

'நோக்கின் தென்திசை அல்லது நோக்குறுன்
ஏக்குற்று ஏக்குற்று, "இரவிகு லத்துளான்
வாக்கில் பொய்யான் வரும்வரும்!" என்றுயிர்
போக்கிப் போக்கி உழக்கும் பொருமலான்.'

பரதன் வேண்டுகோள்

' "என்ன தாகும்கொல் அவ்வரம்?" என்றியேல்,
சொன்ன நாளில்இ ராகவன் தோன்றிலன்;
மின்னு தீயிடை யான்இனி வீடுவென்;
மன்னன் ஆதிஎன் சொல்லை மறுது'என்றுன்.

சத்துருக்கன் கூற்று

'கானுள நிலமகளைக் கைவிட்டுப்
போவானைக் காத்துப் பின்பு
போனும் ஒருதம்பி; "போனவர்கள்
வரும்அவதி போயிற்"றென்று
ஆனுத உயிர்விடஇன் றமைவானும்
ஒருதம்பி; அயலே நானுது
யானும்இவ் வரசாள்வென்! என்னேஇவ்
வரசாட்சி! இனிதே அம்மா!'

கோசலையும் பரதனும்

எரிஅமைக்கும் மயானத்தை எய்துகின்ற
காதலனை இடையே வந்து
விரிஅமைத்த நெடுவேணி புறத்தசைந்து
வீழ்ந்தொசிய மேனி தள்ளச்
சொரிஅமைப்பது அரிதாய மழைக்கண்ணுள்
தொடருதலும் துணுக்கம் எய்தாப்
பரிவமைத்த திருமனத்தான் அடிதொழுதான்;
அவள்புகுந்து பற்றிக் கொண்டாள்.

'எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும்
அண்ணல்! நின்அரு ளுக்கருகு ஆவரோ?
புண்ணி யம்மெனும் நின்னுயிர் போயினல்
மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழுமோ?'

பரதன் கட்டுரை

'தாய்சொல் கேட்டலும், தந்தைசொல் கேட்டலும்,
பாசத் தன்பினைப் பற்றற நீக்கலும்
ஈசற் கேகடன்; யான்அஃது இழைக்கிலென்;
மாசற் றேன்;இது காட்டுவென் மாண'டென்ருன்.

அனுமன் கூற்று

'ஐயன் வந்தனன்! ஆரியன் வந்தனன்!
மெய்யின் மெய்யனே! நின்னுயிர் வீடினல்
உய்யு மேஅவன்?' என்றுஉரைத்து உட்புகாக்
கையி னுல்எரி யைக்கரி யாக்கினுன்.

பரதன் களிப்பு

வேதியர் தமைத்தொழும்; வேந்த ரைத்தொழும்;
தாதியர் தமைத்தொழும்; தன்னைத் தான்தொழும்;
ஏதும்ஒன்று உணர்குருது இருக்கும் நிற்குமால்;
காதல்என் றதுவும்ஓர் கள்ளில் தோற்றிற்றே!

அயோத்தியின் ஆனந்தம்

தாயருக்கு அன்று சார்ந்த
கன்றெனும் தகையன் ஆனுன்;
மாயையில் பிரிந்தோர்க்கு எல்லாம்
மனேலயம் வந்த தொத்தான்;
ஆயிளை யர்க்குக் கண்ணுள்
ஆடுஇரும் பாவை யானுன்;
நோயுறுத் துலர்ந்த யாக்கைக்கு
உயிர்புகுந் தாலும் ஒத்தான்.

திருமுடி சூட்டுவிழா

அரியணை அனுமன் தாங்க,
அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன்வெண் குடைக விக்க
இருவரும் கவரி வீச
விரைசெறி குழலி ஓங்க
வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தங்கள்
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி
வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி.

— கம்பர்

கண்ணன் வாழ்த்து

மாதுலன் ஆகியும் ஏதிலன் ஆகிய
வஞ்சக கஞ்சன் வரவிட்ட
பூதனை தன்னுயிர் முலைபொழி பாலொடு
போதர உண்ட புயல்வண்ணா!
மாதவ! யாதவ! வாசவ! கேசவ!
மாயா! ஆயா! மதுசூதா!
ஆதியும் அந்தமும் ஆகிய நின்புகழ்
அல்லாது உரையேன் அடியேனே.

பேர்படைத்த விசயனுடன் மும்மைநெடும்
பிறவியினும் பிரியான் ஆகிச்
சீர்படைத்த கேண்மையினால் தேர்ஊர்தற்கு
இசைந்தருளும் செங்கண் மாலைப்
பார்படைத்த சுயோதனற்குப் 'படைஎடேன்
அமரில்'எனப் பணித்த கோவைக்
கார்படைத்த நிறத்தோனைக் கைதொழுவார்
பிறவாழிக் கரைகண் டாரே.

கண்ணனும் தருமனும்

'செய்வரால் இனம்உகளும் திருநாடு
பெறநினைவோ? சென்று மீளப்
பைவர்ஆய் அருங்கானில் பயின்றுதிரி
தரநினைவோ? பகைத்த போரில்
உய்வர்ஆர் எனவிரைவின் உருத்தெழுந்து
பொரநினைவோ? உண்மை யாக
ஐவர்ஆம் அவனிபர்க்கு நினைவேது?'என்று
அருள்புரிந்தான் அமரர் கோமான்.

'வயிரம்எனும் கடுநெருப்பை மிகமூட்டி
வளர்க்கின்உயர் வரைக்காடு என்னச்
செயிர்அமரில் வெகுளிபொரச் சேரஇரு
திறத்தேமும் சென்று மாள்வேம்;
கயிரவமும் தாமரையும் கமழ்பழனக்
குருநாட்டில் கலந்து வாழ
உயிர்அனையாய்! சந்துபட உரைத்தருள்'என்
ருன்அறத்தின் உருவம் போல்வான்.

'அரவுயர்த்தோ னுடன்மறுசூது ஆடிநீர்
வென்றஅந்நாள் அவன்தான் சொன்ன
விரதமொழி தவிராமல் வெங்கானம்
போய்மீண்டீர்; வெய்யோன் உங்கள்
குருநிலத்தில் பாதிஇனிக் கொடாதிருந்தால்
ஆங்குஅவனைக் கொன்று போரில்
இருநிலத்தை ஆளஇனித் துணிவதே
கடன்'என்ருன் எம்பி ரானே.

'குரவரையும் கிளைஞரையும் குலத்துரிய
துணைவரையும் கொன்று போர்வென்று
அரவநெடுங் கடலாடை அவனிஎலாம்
தனிஆளும் அரசு தன்னில்
கரவுறையும் மனத்தாதை முனிக்குரைத்த
மொழிப்படியே கானந் தோறும்
இரவுபகல் பலமூல சாகம்நுகர்ந்து
உயிர்வாழ்தல் இனிது நன்றே.'

கோதிலான் இந்தமொழி கூறுதலும்,
மாமாயன் கூற லுற்ருன்:
'மோதமருக்கு இளைத்துநீர் மொய்த்தபெருங்
கானகத்தே முடுகிச் சென்ருல்
பூதலத்தோர் ஏசாரோ? புகன்றபெரு
வஞ்சினமும் பொய்த்தி டாதோ?
நீதியோ?' எனஉரைத்தான்; ஆங்கதற்கு
நிகழ்தருமன் நிகழ்த்த லுற்ருன்:

'நீதூது நடந்தருளி எமதுநினைவு
அவர்க்குரைத்தால் நினைவின் வண்ணம்
தாதுஊதி அளிமுரலும் தண்பதியும்
தாயமும்தான் தாரான் ஆகில்
மீதுஊது வளைக்குலமும் வலம்புரியும்
மிகமுழங்க வெய்ய காலன்
மாதூதர் மனம்களிக்கப் பொருதெனினும்
பெறுவன்;இது வசையும் அன்றே.

'முந்துஊர்வெம் பணிக்கொடியோன் மூதூரில்
நடந்துஉழவர் முன்றில் தோறும்
நந்துஊரும் புனல்நாட்டின் திறம்வேண்டு;
நாடொன்றும் நல்கான் ஆகில்
ஐந்துஊர்வேண்டு; அவைஇல்எனில் ஐந்துஇலம்வேண்டு;
அவைமறுத்தால் அடுபோர் வேண்டு
சிந்தூரத் திலகநுதல் சிந்துரத்தின்
மருப்பொசித்த செங்கண் மாலே!'

மூத்தோன்மற்று இவைஉரைப்ப இளையோன்வெஞ்
சினம்மனத்தில் மூள மூள
நாத்தோம்இல் உரைபதறக் கதும்எனஉற்று
எழுந்திறைஞ்சி, 'ஞாலம் எல்லாம்
பூத்தோனே! பூந்தவிசில் பூவைபுணர்
மணிமார்பா! புன்மை யாவும்
தீர்த்தோனே! ஊனம்இலான் மானம்இலாது
உரைப்பதற்குஎன் செய்வது!' என்றான்.

'விரிகுழல்பைந் தொடிநாணி வேத்தவையில்
முறையிடுநாள் "வெகுளேல்!" என்று
மரபினுக்கும் நமக்கும்உலகு உள்ளளவும்
தீராத வசையே கண்டாய்;
எரிதழல்கா னகம்அகன்றும் இன்னமும்வெம்
பகைமுடிக்க இளையா நின்றாய்;
அரவுயர்த்தோன் கொடுமையினும் முரசுயர்த்தோய்!
உனதருளுக்கு அஞ்சி னேனே!

'கான்ஆள உனைவிடுத்த கண்ணிலா
அருளிலிதன் காதல் மைந்தன்
தான்ஆளும் தரணிஎல்லாம் ஒருகுடைக்கீழ்
நீஆளத் தருவன் இன்றே!
மேல்நாள்நம் உரிமைஅறக் கவர்ந்தபெருந்
துணைவன்உனை வெறாத வண்ணம்
வான்ஆள வானவர்கோன் தன்பதம்மற்று
அவன்தனக்கே வழங்கு வேனே.

'போர்முடித்தான் அமர்பொருது! புலம்புறுசொல்
பாஞ்சாலி பூந்தண் கூந்தல்
கார்முடித்தான்! இளையோர்முன் கழறியவஞ்
சினமுடித்தான்! கடவுட் கங்கை
நீர்முடித்தான் இரவொழித்த நீஅறிய
வசைஇன்றி நிலைநின்று ஓங்கும்
பேர்முடித்தான்! இப்படியே யார்முடித்தார்!
இவனுடனே பிறப்ப தேநான்!

'மலைகண்டது எனஎன்கைம் மறத்தண்டின்
வலிகண்டும், மகவான் மைந்தன்
சிலைகண்டும், இருவர்பொரும் திறல்கண்டும்,
எமக்காகத் திருமால் நின்ற
நிலைகண்டும், இவள்விரித்த குழல்கண்டும்,
இமைப்பொழுதில் நேரார் தம்மைக்
கொலைகண்டு மகிழாமல் அவன்குடைக்கீழ்
உயிர்வாழக் குறிக்கின் றுயே!'

அருச்சுனன் சீற்றம்

மைக்கால முகில்ஊர்தி வானவர்கோன்
திருமதலை வணங்கி நின்று
முக்காலங் களுமுணரும் முகுந்தனுக்கும்
முதல்வனுக்கும் மொழிவான் மன்னே:
'அக்காலம் பொறுத்தளலாம் அமையாமல்
இன்னம்இருந்து அறமே சொன்னல்
எக்காலம் பகைமுடித்துத் திரௌபதியும்
குழல்முடிக்க இருக்கின் றுளே!
'தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திருவைத்
துகில்உரியச் செயல்ஒன்று இன்றி,
"நீண்டானே! கரியானே! நிமலா!" என்று
அரற்றினளாய் நின்று சோர,
மாண்டார்போல் அதுகண்டு மன்னவையில்
யாம்இருந்த மாசு தீர
வேண்டாவோ? வேண்டுவதும் மேம்படுநல்
அறமேயோ? வேந்தர் வேந்தே!
'பொன்ஆரும் திகிரியினன் போனலும்
பொறைவேந்தன் புகன்ற எல்லாம்
சொன்னலும் அவன்கேளான்; விதிவலியால்
கெடுமதிகண் தோன்றுது அன்றே?
எந்நாளும் உவர்நிலத்தின் என்முளைவித்
திடினும்விளைவு எய்தி டாது.
பன்னகம் தனக்குஅமிர்தம் கொடுத்தாலும்
விடம்ஒழியப் பயன்கொ டாதே.'

நகுலன் கருத்து

'கானகம்போய்க் கரந்துஉறைந்து கடவநாள்
கழித்ததற்பின் கானம் நீங்கி
ஈனம்இலா வகைவந்தார் நம்துணைவர்
எனச்சிறிதும் இரங்கான் ஆகில்,
மாநகரும் வளநாடும் உரிமையும்தன்
மொழிப்படியே வழங்கான் ஆகில்,
தான்அறியா தவன்பிறர்போய்க் கற்பித்தால்
அறிவனோ தரணி வேந்தே!'

கண்ணனும் சகாதேவனும்

நகுலனிவை உரைத்ததற்பின் நன்றெனக்கை
அமைத்தருளி, 'நகுலன் சொல்லும்
இகல்விசயன் தன்மொழியும் திறல்வீமன்
இயம்பியதும் யாவும் கேட்டோம்:
புகலரிய வுணர்வுடையோய்! புகழுடையோய்!
திறலுடையோய்! புகல்நீ,' என்ன,
முகில்அனைய திருமேனி முகுந்தனுக்கு
மனம்உருக மொழிகின் றனே.

'சிந்தித்த படிநீயும் சென்றால்என்,
ஒழிந்தால்என்? செறிந்த நூறு
மைந்தர்க்குள் முதல்வன்நிலம் வழங்காமல்
இருந்தால்என், வழங்கி னல்என்?
கொந்துற்ற குழல்இவளும் முடித்தால்என்,
விரித்தால்என்? குறித்த செய்கை
அந்தத்தின் முடியும்வகை அடியேற்குத்
தெரியுமோ? ஆதி மூர்த்தி!

'முருகுஅவிழ்க்கும் பசுந்துளப முடியோனே !
        அன்றுஅலகை முலைப்பால் உண்டு
மருதுஇடைச்சென்று உயர்சகடம் விழஉதைத்துப்
        பொதுவர்மனை வளர்ந்த மாலே !
ஒருவருக்கும் தெரியாதுஇங்கு உன்மாயை
        யான்அறிவேன்; உண்மை ஆகத்
திருவுளத்துக் கருத்துஎதுவோ? அதுஎனக்கும்
        கருத்து'என்றான் தெய்வம் அன்னான்.

'நீபா ரதஅமரில் யாவரையும் நீறுஆக்கிப்
பூபாரம் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணா !
கோபாலா ! போர்ஏறே ! கோவிந்தா ! நீஅன்றி
மாபா ரதம்அகற்ற மற்றுஆர்கொல் வல்லாரே ?'

ஆண்டுஇருந்த அவைநீங்கி அறிவுடையோர் இருவோரும்
பாண்டவர்கள் முன்எய்திப் பழுதுஇல்புகழ்ப் பாஞ்சாலி
நீண்டகருங் குழல்சோர நின்றாளை முகம்நோக்கி
ஈண்டுஅவரில் இளையோனும் 'சந்துமிகஇனி'துஎன்றான்.

கண்ணன் கூற்றும் பாஞ்சாலி வருத்தமும்

'தருமனுக்கும் கருத்துஇதுவே;
        தமருடன்போர் புரியாமல்
இருநிலத்தில் உடன்வாழ்தல்
        எனக்கும்நினைவு' என்றுஉரைத்தான்;
வரிமலர்க்கண் புனல்சோர,
        மலர்மறந்த குழல்சோர
விரைமலர்ச்செஞ் சேவடிக்கீழ்
        வீழ்ந்துஅழுதாள் பொன்அனையாள்.

'சாலக் கனகன் தனிமைந் தனைமுனிந்த
காலத்து அவன்அறைந்த கல்தூண் இடைவந்தாய்;
மூலப்பேர் இட்டுஅழைத்த மும்மதமால் யானைக்கு
நீலக் கிரிபோல் முன்நின்ற நெடுமாலே !

'கற்றைக் குழல்பிடித்துக் கண்இலான் பெற்றெடுத்தோன்
பற்றித் துகில்உரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்;
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா ! நீஅன்றி
அற்றைக்கும் என்மானம் ஆர்வேறு காத்தாரே ?

'மன்றில் அழைத்தெனக்கு மாசளித்த மன்னவன்பால்
சென்று தமக்குஐந்துஊர் திறல்வீரர் பெற்றிருந்தால்,
அன்று விரித்த அருங்கூந்தல் வல்வினையேன்
என்று முடிப்பதுஇனி எம்பெருமான்!' என்றுஅழுதாள்.

சாத்தகி கூற்று

'தண்டுஇருந்தது இவன்கரத்தில்!
தனுஇருந்தது அவன்கரத்தில்!
வண்டுஇருந்த பூங்குழல்மேல்
மாசுஇருந்தது என இருந்தாள்!
கண்டுஇருந்தீர் எல்லீரும்;
கருதலர்பால் ஊர்வேண்டி
உண்டுஇருந்து வாழ்வதற்கே
உரைக்கின்றீர்! உரையீரே!'

கண்ணன் தேற்றுரை

'தொல்ஆண்மைப் பாண்டவர்க்குத் தூதுபோய் மீண்டதன்பின்
நல்லாய்!உன் பைங்கூந்தல் நானே முடிக்கின்றேன்!
எல்லாரும் காண இனிவிரிப்பது எண்ணரிய
புல்லார்தம் அந்தப் புரமாதர் பூங்குழலே!'

பெண்ணீர்மை குன்றாப் பெருந்திருவின் செங்கமலக்
கண்ணீர் துடைத்துஇருந்தன் கண்ணிற் கருணைஎனும்
தெண்ணீரி னல்பொருந்தத் தேற்றினான் சாற்றுகின்ற
மண்நீர் அனல்அனிலம் வான்வடிவுஆம் மாமாயன்.

— வில்லிப்புத்தூரார்

நிடத நாடு

காமர் கயல்புரளக் காவி முகைநெகிழத்
தாமரையின் செந்தேன் தளையவிழ,—பூமடந்தை
தன்னாட்டம் போலும் தகைமைத்தே சாகரஞ்சூழ்
நன்னாட்டின் முன்னாட்டும் நாடு.

நளனது நல்லாட்சி

சீத மதிக்குடைக்கீழ்ச் செம்மை அறம் கிடப்பத்
தாதவிழ்பூந் தாரான் தனிக்காத்தான்—மாதர்
அருகூட்டும் பைங்கிளியும் ஆடற் பருந்தும்
ஒருகூட்டில் வாழ உலகு.

தமயந்தியின் தகவு

நாற்குணமும் நாற்படையா, ஐம்புலனும் நல்லமைச்சா,
ஆர்க்கும் சிலம்பே அணிமுரசா,—வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணா, வதன மதிக்குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை அரசு.

சுயம்வர அறிக்கை

'மங்கை சுயம்வரநாள் ஏழென்று, வார்முரசம்
எங்கும் அறைகெ'ன்று இயம்பினான்;—பைங்கமுகின்
கூந்தல்மேற் கங்கைக் கொழுந்தோடும் நன்னாடன்,
வேந்தர்மேல் தூதோட விட்டு.

மணநகர்ப் பொலிவு

இசைமுகந்த வாயும், இயல்தெரிந்த நாவும்,
திசைமுகந்தால் அன்ன தெருவும்,—வசையிறந்த
பொன்னாடு போந்திருந்தாற் போன்றதே போர்விதர்ப்ப
நன்னாடர் கோமான் நகர்.

தமயந்தி வருகை

மன்னர் விழித்தா மரைபூத்த மண்டபத்தே
பொன்னின் மடப்பாவை போய்ப்புக்காள்-மின்னிறத்துச்
செய்ய தாள் வெள்ளைச் சிறையன்னம், செங்கமலப்
பொய்கைவாய்ப் போவதே போன்று.

அரசர் அறிமுகம்

மன்னர் குலமும், பெயரும், வள நாடும்
இன்ன பரிசென்று இயலணங்கு — முன்னின்று
தார்வேந்தன் பெற்ற தனிக்கொடிக்குக் காட்டினாள்
தேர்வேந்தர் தம்மைத் தெரிந்து.

தமயந்தி மாலை சூட்டல்

விண்ணரசர் எல்லாரும் வெள்கி மனஞ்சுளிக்கக்
கண்ணகல் ஞாலம் களிகூர, — மண்ணரசர்
வன்மாலை தம்மனத்தே சூட, வயவேந்தைப்
பொன்மாலை சூட்டினாள் பொன்.

— புகழேந்தியார்

ஆன்றோர் கவிதை

பட்டினத்தார் பாடல்

கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால்கமழும்
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்
செய்கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே!

மாதா உடல்சலித்தாள்; வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்;
வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே!—நாதா!
இருப்பையூர் வாழ்சிவனே! இன்னமோர் அன்னை
கருப்பையூர் வாராமற் கா.

முப்பாழும் பாழாய், முதற்பாழ் வெறும்பாழாய்,
அப்பாழுக் கப்பானின் ருடுமதைப் போற்றாமல்,
இப்பாழாம் வாழ்வைநம்பி யேற்றவர்க்கொன் றீயாமல்
துப்பாழாய் வந்தவினை சூழ்ந்தனையே நெஞ்சமே!

பிரமன் படைத்தலுத்தான்; பிறந்திறந்து நானலுத்தேன்;
உரமுடைய அக்கினிதா னுண்டலுத்தான் பூரணமே!

என்னையறி யாம லெனக்குள்ளே நீயிருக்க,
உன்னையறி யாமல் உடலிழந்தேன் பூரணமே!

கருவாய் உருவாய்க் கலந்துலகெ லாம்நீயாய்
அருவாகி நின்ற தறிகிலேன் பூரணமே!

தாயுமானவர் பாடல்

ஆசைக்கோ ரளவில்லை; அகிலமெல் லாம்கட்டி
ஆளினும் கடல்மீதிலே
ஆணைசெல வேநினைவர்; அளகேசன் நிகராக
அம்பொன்மிக வைத்தபேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக்கு அலைந்திடுவர்;
நெடுநாள் இருந்தபேரும்,
நிலையாக வேயினும் காயகற் பம்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணுவர்;எல்லாம்

யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதும்
உறங்குவது மாகமுடியும்;
உள்ளதே போதும்;நான் நான்எனக் குளறியே
ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமல் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையைஅருள்வாய்,
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே!

இனியேது? எமக்குன்அருள் வருமோ? எனக்கருதி
ஏங்குதே நெஞ்சம்ஐயோ!
இன்றைக்கு இருந்தாரை நாளைக்கு இருப்பர்என்று
எண்ணவோ திடமில்லையே!
அனியாய மாய்இந்த உடலைநான் என்றுவரும்
அந்தகற்கு ஆளாக்கவோ?
ஆடித் திரிந்துநான் கற்றதும் கேட்டதும்
அவலமாய்ப் போதல்நன்றோ!
கனியேனும், வறியசெங் காயேனும், உதிர்சருகு
கந்தமூ லங்களேனும்
கனல்வாதை வந்தெய்தின் அள்ளிப் புசித்துநான்
கண்மூடி மௌனியாகித்
தனியே இருப்பதற்கு எண்ணினேன்; எண்ணமிது
சாமி! நீ அறியாததோ?
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே!

அன்பைப் பெருக்கி,எனது ஆருயிரைக் காக்கவந்த
இன்பப் பெருக்கே இறையே! பராபரமே!

பாராயோ என்னைமுகம்? பார்த்துஒருகால் என்கவலை
தீராயோ? வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே!

எண்ணாத எண்ணமெலாம் எண்ணிஎண்ணி ஏழைநெஞ்சம்
புண்ணாகச் செய்ததினிப் போதும் பராபரமே!

சொல்லும் பொருளும்அற்றுச் சும்மா இருப்பதற்கே
அல்லும் பகலும்எனக்கு ஆசை பராபரமே!

கொல்லா விரதம், குவலயம்எல் லாம்ஓங்க,
எல்லார்க்கும் சொல்லுவதுஎன் இச்சை பராபரமே!

ஊனுந் தசையுடல் தானென் பதுவழி
ஊருங் கருவழி ஒருகோடி
ஓதும் பலகலை கீதஞ் சகலமும்
ஓரும் படியுன தருள்பாடி
நானுன் திருவடி பேணும் படியிரு
போதும் கருணையில் மறவாதுன்
நாமம் புகழ்பவர் பாதந் தொழஇனி
நாடும் படியருள் புரிவாயே;
கானுந் திகழ்கதி ரோனுஞ் சசியொடு
காலங் களும்நடை உடையோனுங்
காருங் கடல்வரை நீருந் தருகயி
லாயன் கழல்தொழும் இமையோரும்
வானிந் திரனெடு மாலும் பிரமனும்
வாழும் படிவிடும் வடிவேலா!
மாயம் பலபுரி சூரன்பொடிபட
வாள்கொண் டமர்செய்த பெருமாளே!

மைந்த ரினிய தந்தை மனைவி
மண்டி யலறி மதிமாய
வஞ்ச விழிகள் விஞ்சு மறலி
வன்கை யதனில் உறுபாசந்
தந்து வளைய புந்தி யறிவு
தங்கை குலைய உயிர்போமுன்
தம்ப முனது செம்பொ னடிகள்
தந்து கருணை புரிவாயே;
மந்தி குதிகொள் அந்தண் வரையில்
மங்கை மருவும் மணவாளா!
மண்டும் அசுரர் தண்ட முட்டைய
அண்டர் பரவ மலைவோனே!
இந்து நுதலு மந்த முகமும்
என்று மினிய மடவார்தம்
இன்பம் விளைய அன்பி னணையும்
என்று மிளைய பெருமாளே!

சீத மதிய மெறிக்கும் கனலாலே
சீறி மதனன் வளைக்குஞ் சிலையாலே
ஓத மருவி யலைக்குங் கடலாலே
ஊழி யிரவு தொலைக்கும் படியாமோ?
மாது புகழை வளர்க்குந் திருவாரூர்
வாழு மயிலி லிருக்குங் குமரேசா!
காத லடியர் கருத்தின் பெருவாழ்வே!
காலன் முதுகை விரிக்கும் பெருமாளே!

அகரமு மாகி யதிபனு மாகி
யதிகமு மாகி அகமாகி
அயனென வாகி அரியென வாகி
அரனென வாகி அவர்மேலாய்;
இகரமு மாகி யெவைகளு மாகி
யினிமையு மாகி வருவோனே!
இருநில மீதி லெளியனும் வாழ
எனதுமு னோடி வரவேணும்;
மகபதி யாகி மருவும்வ லாரி
மகிழ்களி கூறும் வடிவோனே!
வனமுறை வேட னருளிய பூஜை
மகிழ்கதிர் காமம் உடையோனே!
செககண சேகு தகுதிமி தோதி
திமியென ஆடு மயிலோனே!
திருமலி வான பழமுதிர் சோலை
மலைமிசை மேவு பெருமாளே!

— அருணகிரிநாதர்

சித்தர் பாட்டு

அஞ்சு மஞ்சு மஞ்சுமே அனாதி யான தஞ்சமே;
பிஞ்சு பிஞ்ச தல்லவோ பித்தர் காள்பி தற்றுவீர்!
நெஞ்சி லஞ்சு கொண்டுநீர் நின்று தெக்க வல்லிரேல்
அஞ்சு மில்லை ஆறுமில் அனாதி யாகித் தோன்றுமே.

— சிவ வாக்கியர்

நாதர்முடி மேலிருக்கும் நாகப்பாம்பே!
நச்சுப்பையை வைத்திருக்கும் நல்லபாம்பே!
பாதலத்திற் குடிபுகும் பைகொள்பாம்பே!
பாடிப்பாடி நின்றுவிளை யாடுபாம்பே!

கண்டவர்கள் ஒருக்காலும் விண்டிடார்களே;
விண்டவர்கள் ஒருக்காலும் கண்டிடார்களே;
கொண்டகோல முள்ளவர்கள் கோனிலைகாணார்;
கூத்தாடிக்கூத் தாடியேநீ யாடுபாம்பே!

— பாம்பாட்டிச் சித்தர்

ஆடுமயி லேநட மாடுமயிலே!—எங்கள்
ஆதியணி சேடனைக்கண் டாடுமயிலே!
கூடுபோகு முன்னங்கதி கொள்ளுமயிலே!—என்றுங்
குறையாமல் மோனநெறி கொள்ளுமயிலே!

இல்லறமே அல்லலாமென் றுடுமயிலே!—பத்தி
இல்லவர்க்கு முத்திசித்தி இல்லைமயிலே!
நல்லறமே துறவறங் காணுமயிலே!—சுத்த
நாதாந்த வெட்டவெளி நாடுமயிலே!

கைவிளக்குக் கொண்டு கடலில்வீழ் வார்போல
மெய்விளக்குன் உள்இருக்க வீழ்குவதேன் புல்லறிவே!
வாசிக்கு மேலான வான்கதிஉன் உள்ளிருக்க
யோசிக்கு மேற்கதிதான் உனக்கரிதோ புல்லறிவே!

— இடைக்காட்டுச் சித்தர்

மாங்காய்ப்பா லுண்டு மலைமே லிருப்போர்க்குத்
தேங்காய்ப்பா லேதுக்கடி? — குதம்பாய்!
தேங்காய்ப்பா லேதுக்கடி?

தாவாரம் இல்லை தனக்கொரு வீடில்லை
தேவாரம் ஏதுக்கடி?—குதம்பாய்!
தேவாரம் ஏதுக்கடி?

— குதம்பைச் சித்தர்

நீர்மேற் குமிழியிக் காயம்;—இது
நில்லாது போய்விடும் நீயறி மாயம்;
பார்மீதில் மெத்தவும் நேயம்—சற்றும்
பற்றுதி ருந்திடப் பண்ணு முபாயம்.

— கடுவெளிச் சித்தர்

பூட்டைத் திறப்பதுங் கையா லே;மனப்
பூட்டைத் திறப்பது மெய்யாலே;
வீட்டைத் திறக்க முடியா மல்விட்ட
விதியி தென்கிறுர் ஞானப்பெண்ணே!

— மதுரை வாலைசாமி

ஒருமையுடன் நினதுதிரு மலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவுவேண்டும்;
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவுகல வாமைவேண்டும்;
பெருமைபெறும் நினதுபுகழ் பேசவேண் டும்;பொய்மை
பேசா திருக்கவேண்டும்;
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும்;மத மானபேய்
பிடியா திருக்கவேண்டும்;
மருவுபெண் ணாசையை மறக்கவே வேண்டும்;உனை
மறவா திருக்கவேண்டும்;
மதிவேண்டும்; நின்கருணை நிதிவேண்டும்; நோயற்ற
வாழ்வில்நான் வாழவேண்டும்;
தருமமிகு சென்னையில் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்தவேளே!
தண்முகத் துய்யமணி! உண்முகச் சைவமணி!
சண்முகத் தெய்வமணியே!

தடித்தவோர் மகனைத் தந்தையீண் டடித்தால்
தாயுடன் அணைப்பள்;தா யடித்தால்
பிடித்தொரு தந்தை அணைப்பன்:இங் கெனக்குப்
பேசிய தந்தையும் தாயும்
பொடித்திரு மேனி அம்பலத் தாடும்
புனித!நீ ஆதலால், என்னை
அடித்தது போதும்; அணைத்திடல் வேண்டும்;
அம்மையப் பா!இனி ஆற்றேன்!

அப்பா! நான் வேண்டுதல் கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்;
ஆருயிர்கட் கெல்லாம் நான் அன்புசெயல் வேண்டும்;
எப்பாரும், எப்பதமும், எங்கணும் நான் சென்றே
எந்தைநின தருட்புகழை இயம்பியிடல் வேண்டும்;
செப்பாத மேனிலைமேல் சுத்தசிவ மார்க்கம்
திகழ்ந்தோங்க அருட்சோதி செலுத்தியிடல்வேண்டும்;
தப்பேது நான்செயினும் நீபொறுத்தல் வேண்டும்;
தலைவ! நினைப் பிரியாத நிலைமையும்வேண் டுவனே.

தனித்தனிமுக் கனிபிழிந்து, வடித்தொன்றாய்க் கூட்டி,
சர்க்கரையும் கற்கண்டின் பொடியுமிகக் கலந்தே,
தனித்தநறுந் தேன்பெய்து, பசுப்பாலும் தெங்கின்
தனிப்பாலும் சேர்த்துஒருதீம் பருப்பிடியும் விரவி,
இனித்தநறு நெய்யளைந்தே, இளஞ்சூட்டின் இறக்கி
எடுத்தசுவைக் கட்டியினும் இனித்திடும்தெள் ளமுதே!
அனித்தமறத் திருப்பொதுவில் விளங்கு நடத்தரசே!
அடிமலர்க்கென் சொல்லணியாம் அலங்கல் அணிந்
[தருளே!

கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் களிப்பருளும் களிப்பே!
காணார்க்கும் கண்டவர்க்கும் கண்ணளிக்கும் கண்ணே!
வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் வரமளிக்கும் வரமே!
மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதிகொடுக்கும் மதியே!
நல்லார்க்கும், பொல்லார்க்கும் நடுநின்ற நடுவே!
நரர்களுக்கும், சுரர்களுக்கும் நலங்கொடுக்கும் நலமே!
எல்லார்க்கும் பொதுவில்நடம் இடுகின்ற சிவமே!
என்னரசே! யான்புகலும் இசையும்அணிந் தருளே!

— இராமலிங்கர்

உண்ணெகிழ் தொண்ட ருளத்திருள் சிந்திட்
ஒளிவிடு முழுமணியே!
உயர்மறை நூற்கலை முடிவின் முடிந்திடும்
ஒழுகொளி மரகதமே!
விண்ணொடு மண்ணை விழுங்கி அருட்கதிர்
விரியும் இளஞ்சுடரே!
மெய்ப்புலன் மேய்ந்து சமைந்ததோர் வீட்டை
விளக்கும் விளக்கொளியே!
புண்ணிய நாறுமோர் பெண்கனி கனியும்
புனித நறுங்கனியே!
புள்ளூ ரெனவெம துள்ளத் தடநிறை
புத்தமு தக்கடலே!
தண்ணொளி பொங்கிய கருணை நிதியே!
தாலோ தாலேலோ;
சங்கத் தமிழின் தலைமைப் புலவா!
தாலோ தாலேலோ.

— குமரகுருபரர்

கத்துந் தரங்கம் எடுத்தெறியக்
கடுஞ்சூல் உளைந்து வலம்புரிகள்
கரையில் தவழ்ந்து வாலுகத்திற்
கான்ற மணிக்கு விலையுண்டு;
தத்துங் கரட விகடதட
தந்திப் பிறைக்கூன் மருப்பில்விளை
தரளந் தனக்கு விலையுண்டு;
தழைத்துக் கழுத்து வளைந்தமணிக்
கொத்துஞ் சுமந்த பசுஞ்சாலிக்
குளிர்முத் தினுக்கு விலையுண்டு;
கொண்டல் தருநித் திலந்தனக்குக்
கூறுந் தரமுண் டுன்கனிவாய்
முத்தந் தனக்கு விலைஇல்லை;
முருகா! முத்தந் தருகவே!
முத்தஞ் சொரியும் கடல்அலைவாய்
முதல்வா! முத்தந் தருகவே!

— பகழிக்கூத்தர்

அல்லைப் பழித்த நிறத்தரக்கர்
அடங்க மடியக் கணையேவி
அமரர் துயரந் தனைத்துடைத்த
அடங்காக் களிப்போ மழுராமன்
வில்லை வளைத்த பெருந்திறலோ ;
விரும்பு மறையோ னுளமுவப்ப
வேண்டும் பசுவி னிரையளித்த
மேன்மைப் புகழோ; பழவடியார்
தொல்லை வினைக்கட் டறுக்குமனத்
துணிவோ; திரையார் பொருநைநதித்
துறையின் மடவார் விளையாட்டைத்
துகைப்பே னெனுஞ்சொற் குறிப்பறியேன்
கல்லை யுருவாக் குங்கமலக்
காலாற் சிற்றில் சிதையேலே
கந்தங் கமழும் வைகுந்தக்
கள்வா! சிற்றில் சிதையேலே!

— திருவைகுந்தநாதன் பிள்ளைத் தமிழ்

கண்ணூர் மணியே வருக!எங்கள்
கருத்தின் குருத்தே வருக!வளர்
கல்விக் கடலே வருக!புவி
காக்கும் பொருளே வருக!உயர்
விண்ணூர் தவமே வருக!மனு
வேந்தர்க் கரசே வருக!மறை
வேதக் குருவே வருக!உரை
மேலோர் முதலே வருக!என்றும்
பண்ணு ரமுதே வருக!நன்மை
பயிர்க்கும் பயிரே வருக!நல்லோர்
பாடும் பயனே வருக!எங்கள்
பழமைக் கிழவ வருக!வியல்
நண்ணூர் பரவும் ஜெயிலானி
நாத வருக, வருகவே!
நயினர் முகிய்யித் தீனை
நம்பி வருக வருகவே!

— சையிது முகிய்யித்தீன்

குறக்குடியின் இயல்பு

கொழுங்கொடியின் விழுந்தவள்ளிக்
கிழங்குகல்லி எடுப்போம்;
குறிஞ்சிமலர் தெரிந்துமுல்லைக்
கொடியில்வைத்துத் தொடுப்போம்
பழம்பிழிந்த கொழுஞ்சாறும்
தேறலும்வாய் மடுப்போம்;
பசுந்தழையும் மரவுரியும்
இசைந்திடவே உடுப்போம்;
செழுந்தினையும் நறுந்தேனும்
விருந்தருந்தக் கொடுப்போம்;
சினவேங்கைப் புலித்தோலின்
பாயலின்கண் படுப்போம்;
எழுந்துகயற் கணிகாலில்
விழுந்துவினை கெடுப்போம்;
எங்கள்குறக் குடிக்குஅடுத்த
இயல்பிதுகாண் அம்மே!

பொய்யாக் குறி

பொற்றொடிவள் ளிக்கு,இளைய
பூங்கொடிஎன் பாட்டி;
பூமகள்மா யவன்மார்பில்
பொலிவளென்று சொன்னாள்;
மற்றவள்பெண் களில்எங்கள்
பெரியதாய் கலைமான்
மலர்அயனார் திருநாவில்
வாழ்வளென்று சொன்னாள்;
பெற்றஎங்கள் நற்றாயும்,
சுந்தரிஇந் திரன்தோள்
பெறுமென்றாள்; பின்னெங்கள்
சிறியதாய் அம்மே!
சொற்றகுறிக்கு அளவிலை;எம்
கன்னிமார் அறியச்
சொன்னேன்;பொய் யலநாங்கள்
சொன்னதுசொன் னதுவே.

ஆரமுதைப் பாடுவனே

வானவர்கோன் முடிசிதறி, வடவரையில் கயல்எழுதும்
மீனவர்கோன் தனைப்பயந்த மெல்லியலைப் பாடுவனே.

எவ்விடத்தும் தாமாகி இருந்தவருக்கு அருந்தவரும்
வெவ்விடத்தை அமுதாக்கும் விரைக்கொடியைப் பாடுவனே.

ஒன்ருகி, அனைத்துயிர்க்கும் உயிராகி, எப்பொருளும்
அன்ருகி, அவையனைத்தும் ஆனுளைப் பாடுவனே.

பரசிருக்கும் தமிழ்க்கூடல் பழியஞ்சிச் சொக்கருடன்
அரசிருக்கும் அங்கயற்கண் ஆரமுதைப் பாடுவனே.

— மீனுட்சியம்மை குறம்

குற்ருல மலையின் மாட்சி

வானரங்கள் கனிகொடுத்து, மந்தியொடு கொஞ்சும்;
மந்திசிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சும்;
கானவர்கள் விழியெறிந்து, வானவரை அழைப்பார்;
கமனசித்தர் வந்துவந்து, காயசித்தி விளைப்பார்;
தேனருவித் திரையெழும்பி, வானின்வழி ஒழுகும்;
செங்கதிரோன் பரிக்காலும், தேர்க்காலும் வழுகும்;
கூனலிளம் பிறைமுடித்த வேணியலங் காரர்
குற்ருலத் திரிகூட மலைஎங்கள் மலையே.

அறம் வளர்க்கும் கை

மாருமல் இருநிலத்தில் அறம்வளர்க்கும் கையே;
மனையறத்தால் அறம்பெருக்கித் திறம்வளர்க்கும் கையே;
வீருக நவநிதியும் விளையும்இந்தக் கையே;
மேன்மேலும் பாலமுதம் அளையும்இந்தக் கையே;
ஆருத சனங்கள்பசி ஆற்றும்இந்தக் கையே;
அணங்கனையார் வணங்கிநித்தம் போற்றுமிந்தக் கையே;
பேருக நன்னகரம் காக்கும்இந்தக் கையே;
பிறவாத நெறியார்க்கே ஏற்கும்இந்தக் கையே.

குறவன் வேட்டையாடுதல்

பல்லவி

கண்ணி கொண்டுவாடா - குளுவா - கண்ணி கொண்டுவாடா

அநுபல்லவி

கண்ணி கொண்டுவாடா, பண்ணவர் குற்றாலர்,
காரார் திரிகூடச் சாரலி லேவந்து,
பண்ணிய புண்ணியம் எய்தினல் போலப்
பறவைக ளெல்லாம் பரந்தேறி மேயுது. (கண்ணி)

சரணம்

மீறும் இலஞ்சிக் குறத்தியைக் கொண்டசெவ்
வேள்குற வன்,முதல் வேட்டைக்குப் போனநாள்,
ஆறுநாள் கூடி, ஒருகொக்குப் பட்டது;
அகப்பட்ட கொக்கை அவித்தொரு சட்டியில்
சாருக வைத்தபின் வேதப் பிராமணர்
தாமும்கொண் டார்; சைவர் தாமும்கொண் டார்; தவப்
பேரு முனிவரும் ஏற்றுக்கொண் டார்; இதைப்
பிக்குச்சொல் லாமலே கொக்குப் படுக்கவே
(கண்ணி)

குறவஞ்சியைக் காணமல் குறவன் வருந்துதல்

பேடைக் குயிலுக்குக் கண்ணியை வைத்து, நான்
மாடப் புருவுக்குப் போனேன்;
மாடப் புருவும் குயிலும் படுத்தேன்;
வேடிக்கைச் சிங்கியைக் காணேன்!

கோல மயிலுக்குக் கண்ணியை வைத்துநான்
ஆலாப் படுக்கவே போனேன்;
ஆலாவும் கோல மயிலும் படுத்தேன்;
மாலான சிங்கியைக் காணேன்!

குறவனும் குறவஞ்சியும் உரையாடல்

"இத்தனை நாளாக, என்னுடன் சொல்லாமல்
எங்கே நடந்தாய்நீ சிங்கி?"
(எங்கே நடந்தாய் நீ)

"கொத்தார் குழலார்க்கு வித்தார மாகக்
குறிசொல்லப் போனேனடா சிங்கா!"
(குறிசொல்லப் போனேனடா)

"வள்ளைக் கொடியிலே
துத்திப்பூப் பூப்பானேன் சிங்கி?" — "காதில்
வங்காளத் தாரிட்ட
சிங்காரக் கொப்படா சிங்கா!"

"வன்னக் குமிழிலே
புன்னை யரும்பேது சிங்கி?"—"மண்ணில்
முந்நீர்ச் சலாபத்து
முத்துமூக் குத்திகாண் சிங்கா!"

"பொன்னிட்ட மேலெல்லாம்
மின்வெட்டிப் பார்ப்பானேன் சிங்கி?"—"இந்த
வன்னப் பணிகளின்
மாணிக்கக் கல்லடா சிங்கா!"

"இந்தப் பணியைநீ
பூணப் பொறுக்குமோ சிங்கி?" —"பூவில்
ஈசர்க்கும் நல்லார்க்கும்
எல்லாம் பொறுக்குங்காண் சிங்கா!"

"இல்லாத சுற்றெல்லாம்
எங்கே படித்தாய்நீ சிங்கி?"—"நாட்டில்
நல்லாரைக் காண்பவர்க்
கெல்லாம் வருமடா சிங்கா!"

— திரிகூடராசப்ப கவிராயர் - (குற்றாலக் குறவஞ்சி)

மூத்த பள்ளி

உத்தர பாகமான,
சித்திரந திக்குத்தென்பால்,
ஓடும் பொருநையுடன்
கூடும்போதே,
அத்தனைகா லமுந்தொட்டு,
இத்தனைகா லமுங்கண்டு,
அடியடி வாழையாய்நான்
குடியில்வந்தேன்.
பத்திலேப திஞென்ருக
வைத்தானில் லைக்குடும்பன்;
பண்டே சரடுகட்டிக்
கொண்டான்என்னை;
முத்தமிழ் நாட்டழகர்,
கொத்தடி யானுக்கான
முக்கூடல் மூத்தபள்ளி
நானேயாண்டே!

இளைய பள்ளி

செஞ்சிக்கும், கூடலுக்கும்,
தஞ்சைக்கும் ஆணைசெல்லும்
செங்கோல் வடமலேந்த்ரன்
எங்கள்ஊரே;
நெஞ்சிற்கு நித்தகுளம்
அஞ்சுக்கும் சக்கரக்கால்
நிலையிட்ட நாளில்பண்ணைத்
தலையிட்டேன் நான்.
கஞ்சிக்குந் தன்னிலேதான்
கெஞ்சிப்பு குந்தவள்ளல்,
கண்டாசைப் பட்டேகொள்ளும்
பெண்டானவள்,
மஞ்சிற் கறுப்பழகர்,
தஞ்சைப்பள் ளனுக்கேற்ற,
மருதூர் இளையபள்ளி
நானேயாண்டே!

மழைக் குறி

ஆற்றுவெள்ளம் நாளைவரத்
தோற்று தேகுறி;—மலை

யாளமின்னல், ஈழமின்னல்,
சூழமின்னுதே;

நேற்றும் இன்றும் கொம்புசுற்றிக்
காற்ற டிக்குதே;—கேணி

நீர்ப்படுசொ றித்தவளை
கூப்பிடுகுதே;

சேற்றுநண்டு, சேற்றில்வளை
ஏற்ற டைக்குதே;—மழை

தேடியொரு கோடிவானம்
பாடியாடுதே;

போற்றுதிரு மாலழகர்க்கு
ஏற்ற மாம்பண்ணைச்—சேரிப்

புள்ளிப்பள்ளர் ஆடிப்பாடித்
துள்ளிக்கொள்வோமே.

பள்ளன் பணி

வீருன முக்கூடல் விளங்குபண்ணை உரமேற்ற
மாருமல், ஆடுகொண்டு வருவேன்கா ணுண்டே!

தொழுதுவிடை கொண்டுநீர் சொன்னபடி ஆடுகொண்டு
பொழுதுபுகு முந்திவந்து புறப்படுவே னுண்டே!

குட்டிகளும் கொண்டுசிறு குடில்களையும் கொண்டாட்டுப்
பட்டிகளும் கொண்டுஇன்று பகல்வருவே னுண்டே!

அழகர் திருவுளம்போல், ஆண்டவர்க்கு மனதுவர,
உழவுவயல் உள்ளதெல்லாம் உரம்வைப்பே னுண்டே.

மூத்த பள்ளியின் முறையீடு

ஏச்சுக்குப் பிறந்தான்—வரவரக்
கூச்சத்தை மறந்தான்—இளையவள்
இளமையைக் குறித்தான்—முதிருமென்
வளமையைப் பறித்தான்;
நீச்சுக்கு மேலே—நிலைப்பென்ன?
பேச்சுக் கையாலே—உழச்சற்றே
நினைப்பது மில்லை—எனைத்தேடிக்
கனைப்பது மில்லை;
தீச்சுட்ட தாறும்,—பழித்திடும்
நாச்சுட்ட தேறும்,—அவனைமுன்
சீயென்று போட்டேன்;—நான் இனி
வாயொன்றும் காட்டேன்;
பேச்சிட்டுப் பாரும்;—மரக்கணு
வாச்சிக்குத் தீரும்;—பயப்படப்
பிடித்தது பிடியாய்க்—குட்டையில்
அடித்திடு மாண்டே!

உழவும் நடவும்

பள்ளன் எழுந்துநிலை தரித்தான்;—நின்ற
பள்ளியர் முகம்பார்த்துச் சிரித்தான்;
மெள்ளப் புருவங்கோட்டி நெரித்தான்;—மாட்டை
மீளவும் பூட்டியுழத் தரித்தான்.

உழுத உழவைக்கண்டு களித்தான்;—பள்ளர்
உள்ள பேரைஎல்லாம் விளித்தான்;
தொழுது தெய்வக்கடன் கழித்தான்;—அந்தத்
தொளியில் விதைகள்எல்லாந் தெளித்தான்.

முளைக்குத் தண்ணீரைஅடைத் திட்டான்;—கொல்லை
முழுதும் மறுநாள்வெட்டி விட்டான்;
வளைத்து வேலிசூழ நட்டான்;—நாற்று
வளர்க்க நாளும்ஒருப் பட்டான்.

நடுகைப் பாட்டு

கடிக்கும் அரவில் நடிக்கும் இறைவர்,
கஞ்ச னுர்க்கொரு நஞ்சனுர்,
கடையும் அமுதம் உடையுந் திரையிற்
காட்டி அண்டருக்கு ஊட்டினுர்.

அடிக்குள் அடங்கும் படிக்கு முதல்வர்
அழகர் முக்கூடல் வயலுள்ளே,
ஆடிப், பாடி, நாற்று முடியை
அலைத்துக் குலைத்து நடச்செய்தே,

வடிக்கும் மதுவைக் குடிக்கும் ஆசை
மயக்க மும்,பெருந் தியக்கமும்,
வரம்பில் பாய்ந்து, பரம்பில் சாய்ந்த
வாட்ட மும்,முகக் கோட்டமும்,

துடிக்கும் இதழைக் கடிக்கும் எயிறும்,
சோர்ந்து விரிந்த கூந்தலும்,
தொடையும், நெகிழ்ந்த உடையும் கிடந்த
கிடையும் பாரும் பள்ளீரே!

ஏசல்

வழக்கிட்டுநான் வந்தேனே?
மருதூர்ப் பள்ளி!—பள்ளன்
மாமன்மக ளென்றென்னை
மறித்துக் கொண்டான்;
உழக்கிற்கி ழக்குமேற்கோ?
முக்கூ டற்பள்ளி!—மறித்து
உன்னைக்கொண்டான், என்னைக்கண்டென்
ஊரி லேவந்தான்.

மந்திரமும் தந்திரமும்
மருதூர்ப்பள்ளி!—உன்போல்
வகைவந்தால் பள்ளனுமென்
வசமாகானே?
சந்தியில்மாங் கொட்டைபோடி
முக்கூடற்பள்ளி!—நீயும்
சாரங்கெட்ட மருந்தென்றே
சாதிக்கவாராய்.

சாதிப்பது னக்குவரும்
மருதூர்ப்பள்ளி! — நரி
தான்பரியாய்ச் சாதித்தான்உங்கள்
சம்புவல்லோடி?
பேதிக்கச்சா திக்கவாராய்
முக்கூடற்பள்ளி! — கல்லைப்
பெண்ணாகச்சா தித்தான்உங்கள்
கண்ணனல்லோடி?

மாதொருத்திக்கு ஆசைப்பட்டுப்
பொன்னின்மயமாம்—பனி
மலையேறிப் போனானுங்கள்
மத்தனல்லோடி?
காதலித்துத் தம்பியுடன்
சீதைபொருட்டால்—அனறு
கடலேறிப் போனானுங்கள்
கண்ணனல்லோடி?

தான்பசுப்போல் நின்றுகன்றைத்
தேர்க்காலில்விட்டே—சோழன்
தன்மகனைக் கொன்றானுங்கள்
தாணுவல்லோடி?
வான்பழிக்கு ளாய்த்தவசி
போலமறைந்தே—நின்று
வாலியைக் கொன்றானுங்கள்
மாயனல்லோடி?

வலிய வழக்குப்பேசிச்
சுந்தரன்வாயால்—அன்று
வையக்கேட்டு நின்ருனுங்கள்
ஐயனல்லோடி?
புலிபோல் எழுந்துசிசு
பாலன்வையவே—ஏழை
போலநின்ருன் உங்கள்நெடு
நீலனல்லோடி?

சுற்றிக்கட்ட நாலுமுழத்
துண்டுமில்லாமல்—புலித்
தோலை யுடுத்தானுங்கள்
சோதியல்லோடி?
கற்றைச்சடை கட்டிமர
வுரியுஞ்சோலைதான்—பண்டு
கட்டிக்கொண்டா னுங்கள்சங்குக்
கையனல்லோடி?

நாட்டுக்குள் இரந்தும்பசிக்
காற்றமாட்டாமல்—வாரி
நஞ்சையெல்லாம் உண்டானுங்கள்
நாதனல்லோடி?
மாட்டுப்பிற கேதிரிந்துஞ்
சோற்றுக்கில்லாமல்—வெறும்
மண்ணையுண்டா னுங்கள்முகில்
வண்ணனல்லோடி?

ஏறஒரு வாகனமும்
இல்லாமையினுல்—மாட்டில்
ஏறியே திரிந்தானுங்கள்
ஈசனல்லோடி?
வீறுசொன்ன தென்னமாடு
தானுமில்லாமல்—பட்சி
மீதிலேறிக் கொண்டானுங்கள்
கீதனல்லோடி?

பெருமாள் அடியானுக்குப்
பெண்டிருந்துமே—எங்கள்
பெருமாளை நீபழித்துப்
பேசலாமோடி?
திருமால் அடிமை என்றுய்
. சாலப்பசித்தால் – ஆருந்
தின்னுததுண் டோசினத்தால்
சொல்லா ததுண்டோ?

சொன்னுலென்ன நீயும்பொறு
நானும்பொறுத்தேன்;—கிளை
சூழ்ந்திருக்க நாமேகூடி
வாழ்ந்திருக்கலாம்;
பன்னகத்தி லாடியமுக்
கூடலழகர்—திருப்
பாதமலர் வாழ்த்தியாடிப்
பாடுவோமே.

— முக்கூடற்பள்ளு

சீட்டுக் கவிதை

எத்திசையு மேபரவு தக்கணு சலமுனி
யெதிர்த்தபா வலர்குடாரி
இராமாயண ணக்கவியை நாடகஞ் செய்தவன்
இலக்கண முணர்ந்தபுலவன்
முத்தமிழ்க் காழியரு ணுசலக் கவிராய
முகில்வர விடுக்குமோலை
முந்துபுகழ் தென்குளத் தூரன்முது வீரப்பன்
முகமலர்ந் தினிதுகாண்க:
வித்துவ சனங்களுக் காதார மாகியவர்
வேண்டியவெ லாமக்கணம்
விரகுட னளித்தனை யெனக்கேட்டு நாமுமுனை
மேவினேங் கவியெழுதினேம்;
உத்தம சிகாமணி நீயாத லாலிவிட
மூன்றுபெரு மழைதொடருமுன்
ஓராயி ரங்கரும் பதுவேண்டு நீமன
முகந்துவர விடல்வேண்டுமே.

— அருணுசலக் கவிராயர்

மன்னவனே! தமிழ்நாட்டில் தமிழறிந்த
மன்னரிலை யென்று மாந்தர்
இன்னலுறப் புகன்றவசை நீமகுடம்
புனைந்தபொழு திருந்த தன்றே!
சொன்னலமும் பொருணலமும் சுவைகண்டு
சுவைகண்டு, துய்த்துத் துய்த்துக்
கன்னலிலே சுவையறியுங் குழந்தைகள்போல்
தமிழ்ச்சுவைநீ களித்தா யன்றே?

புவியனைத்தும் போற்றிடவான் புகழ்படைத்துத்
தமிழ்மொழியைப் புகழி லேற்றும்
கவியரசர் தமிழ்நாட்டுக் கில்லையெனும்
வசையென்னாற் கழிந்த தன்றே?
'சுவைபுதிது, பொருள்புதிது, வளம்புதிது,
சொற்புதிது, சோதி மிக்க
நவகவிதை, எந்நாளும் அழியாத
மாகவிதை' என்று நன்கு

பிரான்ஸென்னும் சிறந்தபுகழ் நாட்டிலுயர்
புலவோரும் பிறரு மாங்கே
விராவுபுக ழாங்கிலத்தீங் கவியரசர்
தாமுமிக வியந்து கூறிப்
பராவியென்றன் தமிழ்க்கவியை மொழிபெயர்த்துப்
போற்றுகின்றார்; பாரோ ரேத்துந்
தராதிபனே! இளசைவெங்க டேசுரெட்டா!
நின்பாலத் தமிழ்கொ ணர்ந்தேன்.

வியப்புமிகும் புத்திசையில் வியத்தகுமென்
கவிதையினை வேந்த னே! நின்
நயப்படுசந் நிதிதனிலே நான்பாட
நீகேட்டு நன்கு போற்றி,
ஜயப்பறைகள் சாற்றுவித்துச் சாலுவைகள்
பொற்பைகள் ஜதிபல் லக்கு
வயப்பரிவா ரங்கள்முதற் பரிசளித்துப்
பல்லூழி வாழ்க நீயே!

— பாரதியார்

சிலேடைப் பாட்டு

சூரியனுக்கும் சோழனுக்கும்

செங்கரங்க ளாலிரவு நீக்குந் திறம்புரிந்து
பங்கய மாதர் நலம்பயிலப்—பொங்குதயத்
தோராழி வெய்யோ னுயர்ந்த நெறியொழுகும்
நீராழி நீணிலத்து மேல்.

— பெருந்தகை

திருடனுக்கும் செருப்புக்கும்

அங்கங் களவா லதுகண்டு தைப்புறலால்
எங்கு மிதியடியென் றேசொலலால்—வெங்கற்
கரடுமுட்கஞ் சாததனற் காமர்முத்துச் சாமீ!
திருடனையொப் பாகுஞ் செருப்பு.

மயிலுக்கும் கரும்புக்கும்

மேனியெல்லாங் கண்ணுறலால்
வேள்விரும்புந் தன்மையினல்
ஆனபசுந் தோகையின
லாடலினல்—மீனவனேர்
மானபரா! நெல்லைநகர்
வாழுமுத்துச் சாமிமன்ன!
கானமயி லொப்பாங் கரும்பு.

— அழகிய சொக்கநாத பிள்ளை

விநாயகனுக்கும், முருகனுக்கும், பரமசிவனுக்கும்

சென்னிமுக மாறுள தாற் சேர்கரமுன் னுலுகையால்
இந்நிலத்திற் கோடொன் றிருக்கையால்—மன்னுகுளக்
கண்ணுறுத லானுங் கணபதியுஞ் செவ்வேளும்
எண்ணரனு நேராவ ரே.

பாம்புக்கும் எலுமிச்சம்பழத்துக்கும்

பெரியவிட மேசேரும் பித்தர்முடி யேறும்
அரியுண்ணு முப்புமே லாடும்—எரிகுணமாம்
தேம்பொழியுஞ் சோலைத் திருமலைரா யன்வரையில்
பாம்புமெலு மிச்சம் பழம்.

— காளமேகப் புலவர்

எங்கள் நலக் குன்றரைப்பார்த்து
　　ஏழுலகும் ஈன்றஉமை
நங்கைபல காலும்
　　நகைசெயுமே—'கங்கையுறை
கொங்கே கமழ்சடிலம்
　　போய்க்குடுமி யாய்விட்ட
தெங்கே இனிமறைப்பார்?' என்று.

— குடுமியா மலைக் கல்வெட்டு

பற்றலர்மண் கொள்ளும் பணிந்தார்க் கரசளிக்கும்
கொற்ற முயர்க்குமறம் கூருமே—விற்றடந்தோள்
வில்லவனை வென்றுகொண்ட வீரமா றன்செழியன்
வல்லமெறிந் தானேந்து வாள்.

— காசிக் கவியன்

சேலே றியவயற் றென்காசி யாலயந் தெய்வச்செய
லாலே சமைந்ததிங் கென்செய லல்ல வதனையின்னம்
மேலே விரிவுசெய் தேபுரப் பாரடி வீழ்ந்தவர் தம்
பாலேவல் செய்து பணிவேன் பராக்ரம பாண்டியனே.

பூந்தண் பொழில்புடை சூழ்ந்ததென்
　　காசியைப் பூதலத்தில்
தாந்தம் கிளையுட னேபுரப்
　　பார்கள்செந் தாமரையாள்
காந்தன் பராக்ரமக் கைதவன்
　　மான கவசன்கொற்கை
வேந்தன் பணிபவ ராகியெந்
　　நாளும் விளங்குவரே.

ஆரா யினுமிந்தத் தென்காசி மேவும்பொன் னாலயத்து
வாராத தோர்குற்றம் வந்தாலப் போதங்கு வந்ததனை
நேராக வேயொழித் துப்புரப் பார்களை நீதியுடன்
பாரா ரறியப் பணிந்தேன் பராக்ரம பாண்டியனே.

— தென்காசிக் கல்வெட்டு

மஞ்சள் இஞ்சி வாழைசாலி
　　மிஞ்சஎங்கும் மலிந்திருக்கும்
வளமனைத்தும் வாய்த்தநல்ல தேசமாம்-அது
அளவிறந்த அன்பர்களின் வாசமாம்.

பஞ்சரத்துப் பைங்கிளிக்குச்
　　செஞ்சொல்மொழிச் சீரிழையார்
பண்முறையைப் பயிற்றுவிக்கும் நாடுமாம்-அது
உண்மையுணர்ந் தோர்உறையும் வீடுமாம்.

துங்கர்வாழும் பெருமைசான்ற
　　புங்கமார்ந்த நாட்டின்நாமம்
சோழநாடாய்ச் சொல்லுவார்கள் மேலோர்-அதை
வாழமேலாய் வாழ்த்துவார்கள் நூலோர்.

அந்தநல்ல நாடதனில்
　　முந்தியதாய்ச் சண்பையாதி
ஆறிரண்டெ னப்பெயர்கள் பூண்டுமே-நிலைப்
பேறினிக்கும் நகரமுண்டு யாண்டுமே.

பைந்தொடியாள் பங்குடையார்
　　சுந்தரப்பேர்த் தோணியப்பர்
பத்தர்களைப் பரிந்தவரும் காப்பரே-அவர்
சித்தமலம் நீக்கிஇடர் தீர்ப்பரே.

கண்ணுதலே கடவுளாமென்
　　றுன்னிஅன்பி யைந்துவாழும்
கவுணியர்கள் கால்வழியே வந்தவர்—அவர்
அவனியுள்ள வேதியர்க்கு யர்ந்தவர்.

புண்ணியமோர் உருவெடுத்து
　　மண்ணின்மிசை வந்ததெனப்
போற்றநின்ற புத்தமுதை நேர்ந்தவர்—அவர்
சாற்றரிய தவத்துறையில் சேர்ந்தவர்.

சிவபாத இருதயராய்
அவரையாரும் அழைக்கலுற்ருர்
சிறுவனில்லா தேக்கமுற்று வாடியே—அரண்
மகவளித்தார் அன்புடனே நாடியே.

அவமறுக்கும் ஆதிரையில்
தவம்பெருகத் தானுதித்தார்
அம்புயத்தின் அக்குழவி போலவே—அவர்
வந்துதித்தார் அம்புவியிற் சாலவே.

மூன்றுவய தாகும்எல்லே
ஈன்றதந்தை நீர்படிய
முன்னியே முன்னவரும் ஏகினுர்—அவர்
பின்னடைந்தார் பேரருளே நாடினுர்.

ஆன்ற அந்த மதலேதன்னேச்
சான்றநீரின் கரையில்வைத்தே
அந்தணர்நீர் ஆடிடவே போயினுர்—அவர்
முந்தைவினே யோடமுதல் மேயினுர்.

மேலேஎண்ணம் மூண்டதாலோ
மேலும்பிள்ளேத் தன்மையாலோ
விம்மிவிம்மி இருகண்ணின்நீர் துளித்தனர்—உமை
அம்மையப்பர் என்னவே விளித்தனர்.

கோலமுறும் தோணியப்பர்
சீலமுள்ள சிகரம்நோக்கிக்
குழந்தைநின்று அழுதரற்றக் கண்டனன் - அரன்
மழவிடைமேல் உமையுடனே கொண்டனன்.

பங்கமார்ந்த பார்வதியைச்
சங்கரனுர் நோக்கினுமைப
பாலேவள்ளத் தேயளிக்கச செப்பினுர்
நூலேயொத்த இடையினுளும் ஒப்பினுள்.

தெள்ளுசிவ ஞானத்தோடே
உள்ள தாம்சம் பந்தத்தாலே,
திருஞான சம்பந்த மூர்த்தியாம்
தரணியெங்கும் பரவும்அவர் கீர்த்தியாம்.

கிறிஸ்தவ இலக்கியம்

தேவமாதாவின் பாட்டு

மருள் தரு வலியுருவே! மருள்அறு சினவுருவே!
அருள் தரு தயையுருவே! அளவுஅறு திருவுருவே!
தெருள் தரு கலையுருவே! செயிர்அறு மனுவுருவே!
பொருள் தரு மணியுருவே! பொழிமண அடிதொழுதேன்.

உரையில கலைநிலையே! உயர்அற மடையுரையே!
கரையில படர்கடலே! கதியுயிர் பெறுகரையே!
வரையில சுகநிலையே! வளர் தவ மடைவரையே!
புரையில மனுமகனே! பொதிமல ரடிதொழுதேன்.

மருமலி மலர் நிழலே! மறைமலி யுயர்பயனே!
திருமலி கரமுகிலே! சிவமலி தனிமுதலே!
இருமலி யுலகுளரே இணரொடு தொழும் அடியே!
குருமலி யறநெறியே! கொழுமலர் அடிதொழுதேன்.

— தேம்பாவணி

சிலுவையின் பெருமை

கையயர்ந்து வாய்புலர்ந்து கண்ணிருண்டு காதடைத்து
வெய்ய சிலுவை சுமந்தலசி மெய்வருந்தித்
துய்ய திருவடிகள் சோர்ந்துநடை தள்ளாடி
அய்யன்மறு கூடுவரக் கண்டார் அணிநகரார்.

கண்டார் மனமும் பதைத்தார் கரைந்தழுதார்
கொண்டார் துணுக்கம், கொதித்தார், கடுவிடத்தை
உண்டார்போல் ஏங்கி உயங்கி, நெடிதுயிர்த்துத்
திண்டாடி நின்றினைய செப்புவா ராயினர்:

வள்ளல் குருராயன் மன்னுயிர்க்காத் தன்னுயிரை
எள்ளி யவதரித்த எம்மான் சருவேசன்
கொள்ளை புரிந்து கொலைத்தீர்ப்புப் பெற்றுவரும்
கள்ளர் இருவரொடும் கல்வாரி நோக்கினர்.

தன்னரிய திருமேனி சதைப்புண்டு தவிப்பெய்திப்
பன்னரிய பலபாடு படும்போதும், பரிந்தெந்தாய்
இன்னதென அறிகில்லார் தாம்செய்வ திவர்பிழையை
மன்னியும்என்று எழிற்கனிவாய் மலர்ந்தார்நம்
அருள்வள்ளல்

உலகம்மகிழ்ந் தீடேறப் பரலோக
வாசிகளுக் குவகை யேற
அலகையுள ந் திகிலேற, அகண்டபரி
பூரணனுர் அருள்மெய் வாக்கு
விலகிலதாய் நிறைவேற, துதியேற,
நரவுருவாய் விளங்கி அன்பால்
சிலுவைமிசை ஏறியமெய்ஞ் ஞானசூ
ரியன்அடியைச் சிந்தை செய்வாம்.

யேசு நாமம்

நன்னெறி புகுத்திடும், நவையின் நீக்கிடும்,
இன்னலை அகற்றிடும், இகல்செ குத்திடும்,
உன்னதத் துய்த்திடும், ஒருங்கு காத்திடும்
எந்நலத் தையும்தரும் யேசு நாமமே.

புனிதக் கற்பனை

'பொய்யைப் புகலா திருங்கள்'எனும்
புனிதன் புனிதக் கற்பனையை
அய்யோ! நினையா தவமதித்தீர்,
அல்லும் பகலும் அனவரதம்
துய்ய மனச்சாட் சியைமழுக்கித்
துணிந்து முழுப்பொய் சொல்கின்றீர்
உய்யீர் உய்யீர் மெய்பேசி
உய்ய வாரும் ஜெகத்திரே!

சிலுவைக் காட்சி

கள்ளமுறுங் கடையேனுங் கடைத்தேப் பெருங்கருணை
வெள்ளமுகந் தருள்பொழியும் விமலலோ சனநிதியை,
உள்ளமுவப் புறுதேனை, உயிர்க்குயிரை உலவாத
தெள்ளமுதைத் தீங்கனியைச் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே.

பொய்த்திருக்கும் வஞ்சனையும் பொல்லாங்கும் புறங்கூற்றும்
எத்திருக்கு முடையேமை யெண்ணியொரு பொருளாகப்
பத்திருக்கும் பிரமாணப் படியொழுகி வினைமுடித்த
சித்திருக்குஞ் செழுந்தவனைச் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே.

மூவினைக்கு மும்முதலாய் மும்முதலு மொருமுதலாம்
தேவினைக்கை தொழுதேத்துந் திரிகரண சுத்தருந்தம்
நாவினைக்கொண் டேத்தரிய நல்லறத்தின் தனித்தாயைத்
தீவினைக்கோ ரருமருந்தைச் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே

— இரட்சணிய யாத்திரிகம்

கையறு நிலை

உலகினுக் கணியா மிராமநா தபுரத்
துயர்நறை வாவியின் குணபால்
மலர்நிறை வனத்தில் சிவத்துறு நிட்டை
மருவிமெய் யொருவிவே தாந்தத்
திலகிய பொருளாய் வானமாய் நிறையு
மெந்தையே! எனதுபந் தமும்போய்
நிலையுற நினது திருவரு ளளிப்பாய்
நின்மலா னந்தமே போற்றி!

— தாயுமானவரின் மாணாக்கர் அருளையர்

கோதற்ற பத்தி யறுபத்து மூவர்தங் கூட்டத்திலோ
தீதற்ற வெள்ளிச் சிலம்பகத் தோசெம்பொ னம்பலத்தோ
வேதத்தி லோசிவ லோகத்தி லோவிஸ்வ நாதனிரு
பாதத்தி லோசென்று புக்கான் பராக்ரம பாண்டியனே.

— குலசேகர பாண்டியன்

பூமா திருந்தென்ன, புவிமா திருந்தென்ன, பூதலத்தில்
நாமா திருந்தென்ன, நாமிருந் தென்ன, நன் னுவலர்க்குக்
கோமா னழகமர் மால்சீதக் காதி கொடைமிகுந்த
சீமா னிறந்திட்ட போதே புலமையுஞ் செத்ததுவே!

— நமச்சிவாயப் புலவர்

ஈயாத புல்ல ரிருந்தென்ன, போயென்ன, வெட்டிமரங்
காயா திருந்தென்ன, காய்த்துப் பலனென்ன, கைவிரித்துப்
போயா சகமென் றுரைப்போர்க்குச் செம்பொன் பிடிபிடியாய்
ஓயாம லீபவன் மால்சீதக் காதி யொருவனுமே.

— படிக்காசுப் புலவர்

பூவாது காய்க்கும் பொழில்போல் புலவர்களுக்கு
ஈவான் இருநிதியம் என்பதுகேட்டு எஞ்ஞான்றும்
பாவாணர் சென்றடையும் பாண்டித் துரையரசை
ஆவா! உலகிழந்தது ஐயகோ! ஐயகோ!

— மு. இராகவையங்கா

தமிழுலகப் பெருஞ்சேயே! தமிழ்த்தாயின்
தமிழ்த்தாயே! தங்கு மன்புச்
சிமிழெனுநற் சிந்தையனே! சீர்த்திதரும்
புந்தியனே! செல்வ மிக்காய்!
உமிழுமெழில் திருமுகனே! உயர்பாண்டித்
துரையரசே! உனைத்தோற் றிந்நாள்
அமிழ்கிறதே தமிழுலகம் பெருந்துயர
அளக்கருளே! அந்தோ அந்தோ!

— கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்

புவிக்கினிய பெருங்குணமும் புகழ்க்கினிய
பெருங்கொடையும் புரிவிற் போந்தார்
செவிக்கினிய பணிமொழியான் முகமனுரை
பகர்பரிவுந் தெய்வக் கம்பன்
கவிக்கினிய பொருள்விரிக்கு மொழித்திறனும்
இனியெவர்பாற் காண்ப மென்னத்
தவிக்கவெமை உலகிடை நீத் தொருநீவிண்
புகுந்ததுதான் தகவோ ஐயா!

— அரங்கசாமி ஐயங்கார்

ஓங்குதமிழ்ப் புலவர்களைப் பண்டைநாள்
அரசர்போ லுவகை பூத்துத்
தாங்குசம மரியாதை செய்துகவி
கேட்டவர்தந் தகுதி நோக்கி
வாங்குகெனச் செம்பொனுத வியபாண்டித்
துரைவள்ளால்! மற்றுன் போல
ஈங்குதே டியுமொருவ ரெதிர்ப்படுவா
ரில்லையினி என்செய் வோமே!

எல்லாரும் புலவரா யிருக்குமிட
மேசிறந்த தெனவான் சென்று
சொல்லாரும் புலவர்சிலர் உள்ளவிந்த
உலகைவிட்டுத் துறந்தாய் போலும்!
பல்லாரும் புகழ்பொன்னுச் சாமிநரேந்
திரன்மகவாய்ப் பாரிற் ருேன்றி
நல்லாரு ணல்லவனு யிருந்தபாண்
டித்துரையாம் நங்கோ மானே!

— மு. ரா. அருணுசலக் கவிராயர்

ஈவாருங் கொள்வாரு மில்லாத
வானத்தி லிருந்து வாளா
வாழ்வாரே வன்கணு ரெனத்தேவர்
வகுத்தகுறள் மறந்துற் ருயோ?
பாவாணர் குலஞ்சூழும் படிமதுரைச்
சங்கத்தா பனஞ்செய் தென்றுஞ்
சாவாத புகழ்படைத்த தருவெனும்பாண்
டித்துரையாந் தரும வானே!

— சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவர்

சித்திரத்தில் நீஇருப்பாய்; சிந்தையுளே
வீற்றிருப்பாய்; சிறப்பாய்ச் செய்த
புத்தகத்தில் நீஇருப்பாய், புலவர்கள்தம்
பாவிலெலாம் புகழாய் நிற்பாய்;
பத்திரிகை தனிலிருப்பாய்; தமிழ்ப்பாண்டித்
துரைவேந்தே! பாரி லெங்கும்
நித்தியமா யிருக்குநினை நிலங்கடந்தா
னென்றுலகர் நிகழ்த்த லென்னே?

— ஜீ. சதாசிவம் பிள்ளை

மன்னவ!பாண் டித்துரையே! வளர்கருணைக்
கொழுமுதலே! வறியோர் வாழ்வே!
கன்னவிலுந் திரள்தோளாய்! கலைக்கடலே!
தமிழ்க்கிழவோய்! கருதா ரேறே!
இந்நிலத்தி னகன்றனை நீ யாங்கொளித்தாய்?
இதுதகுமோ? முறையோ? எந்தாய்!
மன்னுயிர்க ளுறுமலக்க ணறிதியெனின்
வருகவினி வள்ளால் வள்ளால்!

— ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

அன்னைபிதா வெனவென்னை யாதரித்துக்
கல்விநல மமையு மாறே
அன்னமுடன் கலையுதவிக் கலையளித்த
வான்பாண்டித் துரையே! அந்தோ!
பன்னுநலத் தமிழ்க்குழவி தனைப்பரிவோ
டினிக்காக்கப் பாரின் மீதே
இன்னொருகா லெய்துவையோ வின்முகநீ
காட்டுவையோ வியம்பி டாயே.

— ஆ. கார்மேகக் கோனர்

அடுத்தாரை யுயர்த்துபெருங் குணப்பாண்டித்
துரையே!நின் னருமை வாக்கால்
தொடுத்தார்வ முறக்கம்பன் கவிப்பொருளைக்
குறட்பொருளைச் சொல்லி வாழ்ந்தாய்;
படுத்தாலு மிருந்தாலு நடந்தாலுந்
தமிழ்ச்சிறப்பே பகர்வாய் அந்தோ!
எடுத்தார்கைப் பிள்ளையெனத் தமிழைவிட்டு
விண்புகுந்தா யென்னே யென்னே!

— எம்.கே.எம். அப்துல் காதிறு ராவுத்தர்

தெம்மாங்கு

செக்கச் சிவந்திருப்பாள்—குட்டி
செட்டிமகள் போலிருப்பாள்
வாரி முடிஞ்சிருப்பாள்—குட்டி!
வந்திருப்பாள் சந்தைக்கடை.

சந்தையிலே மருக்கொழுந்து—குட்டி!
சரசமாத்தான் விற்குதடி
கையிலொரு காசும்இல்லே—குட்டி!
கடன்கொடுப்பார் ஆரும்இல்லே.

வட்டவட்டப் பாறையிலே—குட்டி!
வரகரிசி தீட்டையிலே
ஆர்கொடுத்த சாயச்சீலே—குட்டி!
ஆலவட்டம் போடுதடி.

மஞ்சள் புடைவைக்காரி!—குட்டி!
மாதுளம்பூக் கூடைக்காரி!
மஞ்சள் புடைவையிலே—குட்டி!
மருக்கொழுந்து வீசுதடி.

கானக் கரிசலிலே
களேயெடுக்கும் பெண்மயிலே!
நீலக் கருங்குயிலே!
நிற்கட்டுமா போகட்டுமா?

தாலாட்டு

ஆராரோ ஆராரோ—கண்ணே நீ
ஆரரிரோ ஆராரோ
ஆரடித்தார் நீஅழுக—கண்ணேஉனே
அடித்தவரைச் சொல்லியழு.

பஞ்சுமெத்தை பட்டுமெத்தை—கண்ணே உனக்குப்
பரமசிவன் கொடுத்தமெத்தை
மாமனுர் கொடுத்தமெத்தை—கண்ணே உனக்கு
மல்லிகைப்பூச் செண்டுமெத்தை.

அக்காள் கொடுத்தமெத்தை—கண்ணே உனக்கு
அழகான தங்கமெத்தை
மேலு வலிக்காமே—கண்ணே நீ
மெத்தைமேலே படுத்துறங்கு.

மானே மருக்கொழுந்தே!—கண்ணே நீ
மலர்விரிந்த மல்லிகைப்பூ
சீதைக்கு அதிபதியோ ?—கண்ணே நீ
சிலேயேந்தும் ரகுபதியோ?

கரும்புச் சிலேயானே?—கண்ணே நீ
கன்னிவள்ளி நாயகனே?
பரமசிவ ஆனஅடித்த—கண்ணே
பாண்டியன் நீதானே?

வட்டக் கலசத்திலே—கண்ணே நீ
வாய்நிரம்பப் பால்குடிச்சு
வாகான தொட்டிலிலே—கண்ணே நீ
வச்சிரம்போல் தூங்கிடம்மா!

தெய்வம் மணக்கும் பாமாலை

சிவபெருமான்

பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன்—நிறந்திகழும்
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே!
எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்?

அன்றுந் திருவுருவங் காணாதே ஆட்பட்டேன்;
இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன்;—என்றுந்தான்
'எவ்வுருவோன் நும்பிரான்?' என்பார்கட் கென்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவம் ஏது?

நூலறிவு பேசி நுழைவிலா தார்திரிக;
நீல மணிமிடற்று னீர்மையே—மேலுலந்த
தெக்கோலத் தெவ்வுருவா யெத்தவங்கள் செய்வார்க்கும்
அக்கோலத் தவ்வுருவே யாம்.

வானத்தா னென்பாரு மென்க;மற் றும்பர்கோன்
தானத்தா னென்பாருந் தாமென்க;—ஞானத்தான்
முன்னஞ்சத் தாலிருண்ட மொய்யொளிசேர் கண்டத்தான்
என்னெஞ்சத் தான்என்பன் யான்.

அழலாட அங்கை சிவந்ததோ, அங்கை
அழகால் அழல்சிவந்த வாறோ?—கழலாடப்
பேயாடு கானிற் பிறங்க அனலேந்தித்
தீயாடு வாய்!இதனைச் செப்பு.

— காரைக்கால் அம்மையார்

மன்னிய நாள்மீன் மதிகனலி என்றிவற்றை
முன்னம் படைத்த முதல்வனைப்—பின்னரும்
'ஆதிரையான் ஆதிரையான்' என்றென்று அயருமால்
ஊர்திரைநீர் வேலி உலகு.

— முத்தொள்ளாயிரம்

ஆசையறுய் பாசம்விடாய் ஆனசிவ பூசைபண்ணாய்
நேசமுடன் ஐந்தெழுத்தை நீநினையாய்—சீசீ!
சினமே தவிராய் திருமுறைகள் ஓதாய்
மனமே! உனக்கென்ன வாய்?

— சிவபோகசாரம்

சிந்தனை உனக்குத் தந்தேன்;
திருவருள் எனக்குத் தந்தாய்;
வந்தனை உனக்குத் தந்தேன்;
மலரடி எனக்குத் தந்தாய்;
பைந்துணர் உனக்குத் தந்தேன்;
பரகதி எனக்குத் தந்தாய்;
கந்தனைப் பயந்த நாதா;
கருவையில் இருக்கும் தேவே!

— கருவையந்தாதி

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறைஆறு
அங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை
இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவரை நினையாமல்
நினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்வாம்.

— திருவிளையாடற்புராணம்

தேவார முதலியஐந் துறுப்பும் வாழ,
சிறந்தமறை ஆகமங்கள் செழித்து வாழ,
தாவாத சித்தாந்த சைவம் வாழ,
சந்தவரைச் செந்தமிழ்நூல் தழைத்து வாழ,
நாவாரும் புகழ்க்கச்சி நகரிற் காம
நயனியொடு முறையிறைசீர் நான்கு பாடி,
பூவாரு மலர்விழியீர்! ஆடீர் ஊசல்;
புத்தமுத நிகர்மொழியீர்! ஆடீர் ஊசல்.

— கச்சிக் கலம்பகம்

அபிராமி

உடையாளை ஒல்குசெம் பட்டுடை
யாளை, ஒளிர்மதிச்செஞ்
சடையாளை, வஞ்சகர் நெஞ்சடை
யாளை, தயங்குநுண்ணூல்
இடையாளை, எங்கள்பெம் மானிடை
யாளை,இங் கென்னையினிப்
படையாளை, உங்களை யும்படை
யாவண்ணம் பார்த்திருமே.

அழகுக் கொருவரும் ஒவ்வாத வல்லி அருமறைகள்
பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத் தாள்பனி மாமதியின்
குழவித் திருமுடிக் கோமளை யாமளைக் கொம்பிருக்க
இழவுற்று நின்றநெஞ் சே!இரங் கேலுனக் கென்குறையே?

ஐய னளந்த படியிரு நாழிகொண்டு அண்டமெல்லாம்
உய்ய அறஞ்செயு முன்னையும் போற்றி ஒருவர் தம்பால்
செய்ய பசுந்தமிழ்ப் பாமாலை யுங்கொண்டு சென்றுபொய்யும்
மெய்யு மியம்பவைத் தாயிது வோஉன்றன் மெய்யருளே?

இல்லாமை சொல்லி ஒருவர்தம் பாற்சென்று இழிவுபட்டு
நில்லாமை நெஞ்சில் நினைகுவி ரேல்,நித்தம் நீடுதவம்
கல்லாமை கற்ற கயவர்தம் பாலொரு காலத்திலும்
செல்லாமை வைத்த திரிபுரை பாதங்கள் சேர்மின்களே.

சுடரும் கலைமதி துன்றுஞ் சடைமுடிக் குன்றிலொன்றிப்
படரும் பரிமளப் பச்சைக் கொடியைப் பதித்துநெஞ்சில்
இடரும் தவிர்த்திமைப் போதிருப் பார்பின்னும் எய்துவரோ
குடரும் கொழுவும் குருதியுந் தோயும் குரம்பையிலே?

— அபிராமி பட்டர் (அபிராமி அந்தாதி)

கந்தர் அலங்காரம்

நாள்என் செயும்,வினை தான்என் செயும்,எனை நாடிவந்த
கோள்என் செயும்,கொடுங் கூற்றென் செயும்கும ரேசர்இரு
தாளும் சிலம்பும் சதங்கையும் தண்டையும் சண்முகமும்
தோளும் கடம்பும் எனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே!

தண்டா யுதமும் திரிசூல மும்விழத் தாக்கிஉன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்,செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியஎன் அவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டாய டா,அந்த கா!வந்து பார்,சற்றென் கைக்கெட்டவே!

மொய்தார் அணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன், முத்தமிழால்
வைதா ரையும்அங்கு வாழவைப் போன்,வெய்ய வாரணம்
கைதான் இருப துடையான் தலைபத்துங் கத்தரிக்க [போல்
எய்தான் மருகன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே.

கந்தர் அநுபூதி

செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்
'சும்மா இரு,சொல் லற'என் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே.

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்,
கருவா யுயிராய் கதியாய் விதியாய்,
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே!

— அருணகிரிநாதர்

சூரன் கண்ட முருகன்

கோலமா மஞ்ஞை தன்னில்
குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலன்என் றிருந்தேன் அந்நாள்
பரிசிவை உணர்ந்தி லேன்யான்,
மால்அயன் தனக்கும் ஏனை
வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற
மூர்த்திஇம் மூர்த்தி யன்றோ?

ஒற்றென முன்னம் வந்தோன்
ஒருதனி வேலோன் தன்னைப்
பற்றிகல் இன்றி நின்ற
பராபர முதல்வன் என்றே
சொற்றனன், சொற்ற எல்லாம்
துணிபெனக் கொண்டி லேனல்
இற்றையிப் பொழுதில் ஈசன்
இவன்எனும் தன்மை கண்டேன்.

ஆயிர கோடி காமர்
அழகெலாம் திரண்டொன் ருகி
மேயின எனினும் செவ்வேள்
விமலமாம் சரணந் தன்னின்
தூயநல் எழிலுக் காற்ரு
தென்றிடின், இனைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம்
உவமையார் வகுக்க வல்லார்?

சூழுதல் வேண்டும் தாள்கள்;
தொழுதிடல் வேண்டும் அங்கை;
தாழுதல் வேண்டும் சென்னி;
துதித்திடல் வேண்டும் தாலு;
ஆழுதல் வேண்டும் தீமை
அகன்றுநான் இவற்காள் ஆகி
வாழுதல் வேண்டும்; நெஞ்சம்
தடுத்தது மானம் ஒன்றே.

ஏதமில் அமரர் தம்மை
யான்சிறை செய்த தெல்லாம்
தீதென உரைத்தார் பல்லோர்,
அன்னதன் செயற்கை யாலே
வேதமும் அயனும் ஏனை
விண்ணவர் பலரும் காணு
நாதன்இங் கணுகப் பெற்றேன்
நன்றதே யான தன்றே.

—கச்சியப்பர் (கந்தபுராணம்)

காயிலே தின்றும், கானி லுறைந்தும், கதிதேடித்
தீயிடை நின்றும், பூவலம் வந்தும் திரிவீர்காள்!
தாயிலு மன்பன், பூமகள் நண்பன், தடநாகப்
பாயல் முகுந்தன் கோயி லரங்கம் பணிவீரே.

பாதியா யழுகியகால் கைய ரேனும்
பழிதொழிலும் இழிகுலமும் படைத்தா ரேனும்
'ஆதியாய்! அரவணையாய்!' என்ப ராகில்
அவரன்றே யாம்வணங்கும் அடிக ளாவார்?
சாதியால் ஒழுக்கத்தால் மிக்கோ ரேனும்
சதுர்மறையால் வேள்வியால் தக்கோ ரேனும்
போதில்நான் முகன்பணியப் பள்ளி கொள்வான்
பொன்னரங்கம் போற்றுதார் புலையர் தாமே.

— பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்

வானகி மண்ணாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்த்
தேனகிப் பாலாம் திருமாலே!—ஆனயா!
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமோ மேலொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு?

நாவுண்டு நீயுண்டு நாமந் தரித்தோதப்
பாவுண்டு நெஞ்சே! பயமுண்டோ?—பூவுண்டு
வண்டுறங்குஞ் சோலை மதிலரங்கத் தேயுலகை
உண்டுறங்கு வானொருவ னுண்டு.

— பெருந்தொகை

தேனேங்கு நீழல் திருவேங் கடமென்றும்
வானேங்கு சோலை மலையென்றும்—வானேங்கு
தென்னரங்க மென்றும் திருவத்தி யூரென்றும்
சொன்னவர்க்கு முண்டோ துயர்?

— பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனர்

நீல நெடுங்கடலோ, நீலமணிக் குன்றமோ,
கோலம் சுமந்தெழுந்த கொண்டலோ—நீலநிறக்
காயா மலரோ, களங்கனியோ, கண்மங்கை
மாயா! உனது வடிவு?

—காளமேகப் புலவர்

பிள்ளையார்

திருவாக்கும் செய்கருமங் கைகூட்டும் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்—உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலால் கூப்புவர் தம் கை.

—கபிலதேவர்

கலைமகள்

ஆய கலைக ளறுபத்து நான்கினையும்
ஏய வுணர்விக்கும் என்னம்மை—தூய
உருப்பளிங்கு போல்வாள்;என் உள்ளத்தி னுள்ளே
இருப்பள்இங்கு வாரா திடர்.

—கம்பர்

அருக தேவர்

அறிவன் அறவோன் அறிவுவரம்பு இகந்தோன்
செறிவன் சினேந்திரன் சித்தன் பகவன்
தரும முதல்வன் தலைவன் தருமன்
பொருளன் புனிதன் புராணன் புலவன்
சினவரன் தேவன் சிவகதி நாயகன்.

— இளங்கோவடிகள் (சிலப்பதிகாரம்)

மூவா முதலா உலகம் ஒருமூன்றும் ஏத்தத்
தாவாத இன்பம் தலையாயது தன்னின் எய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்துஒண்ணிதிச் செல்வ னென்ப
தேவாதி தேவன் அவன்சேவடி சேர்து மன்றே.

—திருத்தக்கதேவர் (சீவக சிந்தாமணி)

கன்று காலனைக் கடந்தாய்! காதற் காமனைக் கடிந்தாய்!
தொன்று மூத்தலைத் துறந்தாய்! தோற்றமாக்கடல் இறந்தாய்!
ஒன்ற நோய்பகை யொருங்கே உடைந்து வெங்களத் துதிர
வென்றி ருந்தனை நீயே! வீரர் தம் வீரர்க்கும் வீரா!

பொங்கு சாமரை ஏந்திப் புடைபுடை இயக்கர் நின் றிரட்டச்
சிங்க ஆசனத் திருந்து தெளிந்தொளி மண்டிலம் நிழற்றத்
திங்கள் முக்குடை கவிப்பத் தேவர் தம் திருந்தவை தெருள
அங்க பூவம தறைந்தாய் அறிவர் தம் அறிவர்க்கும் அறிவா!

— நீலகேசி

அறிவினால் அளவிலை நீ; அன்பினால் அசைவிலை நீ;
செறிவினால் சிறந்தனை நீ; செம்மையால் செழுங்கதிர் நீ;
காட்சியால் கடையிலை நீ; கணஞ்சூழ்ந்த கதிர்ப்பினை நீ;
மாட்சியால் மகிழ்வினை நீ; மணிவரைபோல் வடிவினை நீ;

இந்திரற்கும் இந்திரன் நீ; இணையில்லா இருக்கையை நீ;
மந்திர மொழியினை நீ; மாதவர்க்கு முதல்வனும் நீ;
அருமைசால் அறத்தினை நீ; ஆருயிரும் அளித்தனை நீ;
பெருமைசால் குணத்தினை நீ; பிறர்க்கறியாத் திறத்தினை நீ.

— பெருந்தொகை

ஆதியாய் ஆதியிலாய் அந்தமாய்
அந்தமிலாய் அடையாது எய்தும்
போதியாய் போதியிலாய் புறத்தாய்எப்
பொருளினுக்கும் அகத்தாய் மூன்று
சோதியாய் சோதியிலாய் சுருங்காதாய்
பெருகாதாய் தோன்று மாயா
நீதியாய் நீதியிலாய் நினைப்பரியாய்
வினைப்பகையெம் இறைவன் நீயே.

ஒருமொழியே பதினெட்டாய் உலகறிய
இயம்பியதும் ஒளிகொள் மூன்றில்
திருமறுவாய்த் திகழ்கின்ற திருமூர்த்தி
அதனழகும் தேவ! நின்பால்
மருவினர்க்கும் அல்லவர்க்கு ஒத்திருந்தும்
அடைந்தவர்க்கு வார்த்தை நல்கும்
பெருமயமோ அதிசயமோ பிரான்நீயே
மூவுலகோர் பிரானு கின்ருய்.

— மேருமந்தர புராணம்

ஆதி யான்அற வாழியி ஞன்அலர்ச்
சோதி யான்சொரி பூமழை யான்வினைக்
காதி வென்றபி ரானவன் பாதமே
நீதி யால்நினை வாழிய நெஞ்சமே!

— பெருந்தொகை

சமணர் எட்டு மலைகள்

பரங்குன்று ஒருவகம் பப்பாரம் பள்ளி
அருங்குன்றம் பேராந்தை யானை—இருங்குன்றம்
என்றெட்டு வெற்பும் எடுத்தியம்ப வல்லார்க்குச்
சென்றெட்டு மோபிறவித் தீங்கு?

திருப்பருத்திக்குன்றம் : குராமரம்

தன்னளவிற் குன்ரு துயராது தண்காஞ்சி
முன்னுளது மும்முனிவர் மூழ்கியது—மன்னவன்தன்
செங்கோல் நலங்காட்டும் தென்பருத்திக் குன்றமர்ந்த
கொங்கார் தருமக் குரா.

— கல்வெட்டுப் பாட்டு

மயிலாப்பூர்

மறமே முனிந்து மயிலா புரிநின்று மன்னுயிர்கட்கு
அறமே பொழியும் அருட்கொண்ட லே!அத ரஞ்சிவந்த
நிறமே கரியவொண் மாணிக்க மே!நெடு நாளொளித்துப்
புறமே திரிந்த பிழையடி யேனைப் பொறுத்தருளே.

— திருநூற்றந்தாதி

புத்த தேவர்

திருவடிப் பெருமை

மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கறம் முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
எண்பிறக் கொழிய இறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்கும் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
உரகர் துயரம் ஒழிப்போய் நின்னடி

— மணிமேகலை

திருமேனிச் சிறப்பு

இருட்பார வினைநீக்கி எவ்வுயிர்க்கும் காவலென
அருட்பாரம் தனிசுமந்த அன்றுமுதல் இன்றளவும்
மதுவொன்று மலரடிக்கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொதுவன்றி நினக்குரித்தோ புண்ணிய நின் திருமேனி?

— வீரசோழியம்

இன்ப நெறி

தோடார்இ லங்கு மலர்கோதி வண்டு
வரிபாட நீடு துணர்சேர்
வாடாத போதி நெறிநீழல் மேய
வரதன்ப யந்த அறநூல்
கோடாத சீல வதமேவி வாய்மை
குணனுக நாளும் முயல்வார்
வீடாத இன்ப நெறிசேர்வர்; துன்ப
வினைசேர்தல் நாளும் இலரே !

— பெருந்தொகை

நெறிநிலை திரியா மருண்மதம் மிகுந்து
நெடுநிலம் எங்கணும் பரந்து
துறவறம் தவறி இல்லறம் மடிந்து
சுடரில்லா மனையது போலக்
குறைபடுங் காலம் இருளெனும் குபிரின்
குலமறுத் தறநெறி விளக்க
மறுவிலா தெழுந்த முழுமதி போல
முகம்மது நபிபிறந் தனரே.

பானுவின் கதிரா லிடருறுங் காலம்
படர்தரு தருநிழல் எனலாய்
ஈனமும் கொலையும் விளைந்திடும் பவநோய்,
இடர்தவிர்த் திடும்அரு மருந்தாய்,
தீனெனும் பயிர்க்கோர் செழுமழை எனலாய்,
குறைஷியர் திலதமே எனலாய்,
மானிலந் தனக்கோர் மணிவிளக் கெனலாய்
முகம்மது நபிபிறந் தனரே.

நானில வாழ்வை, நான்மறை வாழ்வை,
நபிகளின் வாழ்வை,என் னிதயந்
தானில வாழ்வை, தபோதனர் வாழ்வை,
சான்றவர் வாழ்வை,மே லோகப்
பானில வாழ்வை, பாவக வாழ்வை,
பதிமதி ஞநகர் வாழ்வை,
கானில வாழ்வை, முகம்மது நபியைக்
கண்களா லென்றுகாண் குவனே !